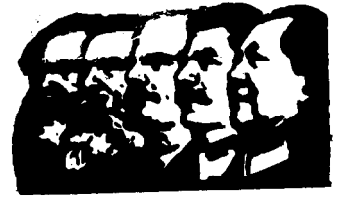

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΓΕΝΑΡΗΣ-ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2016 ΑΡ. ΦΥΛ. 512, € 1,50

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΠΟΥΤΙΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΠΟΥ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΣΙΠΡΑ ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΙΜΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΓΚΑ

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ πραγματοποιεί αυτή τη στιγμή μπροστά στα μάτια μας το πιο μεγάλο ως τώρα βήμα προς την επιβολή φασιστικής δικτατορίας. Επιχειρεί να φιμώσει το πιο εχθρικό της δημοσιογραφικό συγκρότημα, το οποίο ελέγχει το κανάλι ΜΕΓΚΑ, και μετά τις μη ολόπλευρα υποταγμένες στη ρωσόφιλη γραμμή εφημερίδες ΒΗΜΑ και ΝΕΑ.

Την πλειοψηφία των μετοχών στο ΜΕΓΚΑ την έχουν οι Ψυχάρης-Βαρδινογιάννης και τη μειοψηφία ο Μπόμπολας. Στα πλαίσια αυτής της επίθεσης η κρυφοφασιστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ παραγκώνισε πραξικοπηματικά το ΕΣΡ από την υπόθεση της αδειοδότησης των καναλιών, επέβαλε μια πρωτοφανή για δημοκρατική χώρα απόφαση για τον περιορισμό των αδειών καναλιών πανελλαδικής εμβέλειας σε 4 την ώρα που σήμερα αυτά τα κανάλια είναι 8 και θα μπορούσαν να είναι πρακτικά απεριόριστα στον αριθμό, και ετοιμάζεται με έναν ψευδοδιαγωνισμό να παραδώσει στη ρωσόδουλη νέα κρατική ολιγαρχία το πιο ενοχλητικό από αυτά, το ΜΕΓΚΑ.

Αυτή την επιχείρηση την παρακολουθεί με χαρακτηριστικά εσκεμμένη απάθεια, που σημαίνει ουσιαστικά με έγκριση, σύσσωμη η κοινοβουλευτική αντιπολίτευση.

Ετσι λοιπόν ψηφίστηκε στις 28 Γενάρη η τροπολογία του γκαουλάιτερ των ΜΜΕ Παππά, η οποία προβλέπει ότι ο αριθμός των τηλεοπτικών αδειών θα αποφασίζεται με απλή πλειοψηφία από το Κοινοβούλιο, δηλαδή από

την κυβέρνηση, έπειτα από σχετική εισήγηση του αρμόδιου υπουργού Επικρατείας χωρίς καμία εμπλοκή του ΕΣΡ που είναι τουλάχιστον ένα διακομματικό όργανο. Στις 10 Φλεβάρη το υπουργικό συμβούλιο αποφάσισε ότι οι τηλεοπτικές άδειες θα είναι τέσσερις. Η απόφαση επικυρώθηκε αμέσως από τη Βουλή. Λίγες μέρες μετά ασκήθηκε ποινική δίωξη στον Ψυχάρη για ηθική αυτουργία σε απιστία των τραπεζικών υπαλλήλων της Alpha, με την κατηγορία ότι τους παρακίνησε να του δώσουν ένα προσωπικό δάνειο 57 εκ ευρώ χωρίς επαρκείς εξασφαλίσεις!!!

Ποινική δίωξη για το αδίκημα του πλειοψηφικού μετόχου. Στόχος η εξόντωση του Ψυχάρη, η πιστωτική ασφυξία του ΜΕΓΚΑ και ο τελικός έλεγχος του ΔΟΛ

Πως αποφάνθηκε ο εισαγγελέας ότι οι εξασφαλίσεις του δανείου δεν ήταν επαρκείς; Από μία έκθεση της Τράπεζας Ελλάδας η οποία ονομάστηκε « Έκθεση ειδικής έρευνας»

και η οποία έγινε επειδή ο όμιλος παρουσίαζε το μεγαλύτερο ύψος δανείων από τις υπόλοιπες επιχειρήσεις ΜΜΕ, λες κι αυτό από μόνο του αποτελεί αντικείμενο «ειδικής έρευνας». Αυτή όμως ήταν η βασική κατηγορία του ΣΥΡΙΖΑ εδώ και καιρό κατά του ΔΟΛ ειδικά, και κατά των ΜΜΕ γενικότερα, τα οποία κατηγορούσε τάχα για θαλασσοδάνεια. Αλλά θαλασσοδάνεια σημαίνει να δανείζεσαι λεφτά για μια δουλειά και να τα τοποθετείς σε μια άλλη ή να τα αποθησαυρίζεις, πράγμα για το οποίο όμως δεν κατηγορείται ο Ψυχάρης. Προφανώς σε συμμόρφωση με την κυβερνητική γραμμή άρχισε να ψάχνει για εγκλήματα η Τράπεζα της Ελλάδας.

Στη έκθεση διαπιστώνεται λοιπόν ότι καθώς η Alpha έδωσε δάνειο στον Ψυχάρη για να αγοράσει μετοχές στον ΔΟΛ με τον ισχυρισμό ότι ο Ψυχάρης έπρεπε να προσελκύσει νέους επενδυτές στον ΔΟΛ, και όχι να πάρει δάνειο επιβαρύνοντας το κύρια δικό του (!) συγκρότημα. Σύμφωνα όμως με την έκθεση χωρίς την είσοδο νέων κεφαλαίων στον ΔΟΛ, ούτε το προσωπικό του δάνειο, ούτε τα δάνεια που έχει πάρει ο επιχειρηματικός όμιλος θα είναι βιώσιμα. Αυτές οι εκτιμήσεις για την επιχειρηματική πορεία του ΔΟΛ κατά τον εισαγγελέα αποτέλεσαν τη βάση για κακουρηματική δίωξη. Δεν θα υπήρχε δηλαδή κακούρηγμα αν ο ΔΟΛ είχε «επιτρέψει

την είσοδο νέων κεφαλαίων στον ΔΟΛ» που σημαίνει αν είχε διαθέσει μετοχές σε κάποιους ανατολικούς ολιγάρχες που έτσι, μαζί με τον Μπόμπολα θα αποκτούσαν την πλειοψηφία στο ΜΕΓΚΑ. Επίσης το σκηνικό θα άλλαζε αμέσως αν ο τελευταίος αποφάσιζε τώρα να πουλήσει τις μετοχές του, οπότε τα δάνεια θα ξαναγίνονταν βιώσιμα...

Στη βάση του παραπάνω ασύλληπτου σκεπτικού η Τράπεζα της Ελλάδας συστήνει να γίνουν κατασχέσεις στα περιουσιακά στοιχεία του ΔΟΛ, μιας επιχείρησης που ως τώρα δεν είχε πρόβλημα να εξυπηρετεί κανονικά τα δάνειά της, ώστε να εξασφαλιστεί τάχα η αποπληρωμή τους. Βεβαίως ο μόνος τρόπος να εξασφαλιστεί η μη αποπληρωμή των δανείων είναι να αρχίσουν οι κατασχέσεις μιας επιχείρησης. Ασφαλώς αυτό σημαίνει και δυνατότητα κατάσχεσης ακόμα και των εφημερίδων του συγκροτήματος!!! Με λίγα λόγια ότι και να γίνει ο Ψυχάρης ή πρέπει να πάει φυλακή ή να χάσει τον έλεγχο του συγκροτήματος που ελέγχει, δηλαδή όλα αυτά τα ΜΜΕ να φιμωθούν, ή να αλλάξουν με τη βία ιδιοκτήτη, δηλαδή την πολιτική γραμμή τους! Αυτή ακριβώς είναι η τακτική με την οποία το καθεστώς Πούτιν έλεγξε σε διάστημα

συνέχεια στη σελ. 6

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

Η πηγή του ισλαμοναζιστικού κανιβαλισμού είναι ο νεοχιτληρικός ιμπεριαλισμός. Αντιφασιστικά μέτωπα παντού

συνέχεια στη σελ. 3

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Πως ο ΣΥΡΙΖΑ στήνει το νέο κομραδόρικο κράτος, σ. 2 • Αντίσταση στην κυβέρνηση των σαμποταριστών: Συμπάρασταση στους αγροτοπαραγωγούς και στους ελεύθερους επιστήμονες, σελ. 4, • Η υπόθεση Μουζάλα: Το παιχνίδι με το όνομα στην πιο θρώμικη φάση του όπου ο εκβιαστής κάνει το φίλο στο θύμα του, σελ. 5, • Σύμφωνο συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών: Μια προοδευτική ρύθμιση που γάφισε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ για να ρίξει στάχτη στα μάτια της Ευρώπης, σελ. 8, • Οι αμερικάνικες εκλογές- Θανάσιμη απειλή για την ανθρωπότητα: Προεδρία Κλίντον με Τραμπ αντιπολίτευση, σελ. 11 • Από τη συριακή και την τουρκο-αραβική αντίσταση στους ρώσους νεοναζί κρίνεται το μέλλον της Ευρώπης, σελ. 13 • Σχετικά με τη ρώσικη “αποχώρηση” από τη Συρία, σελ. 14 • Σταματήστε τους ρώσους νεοναζί που βομβαρδίζουν συστηματικά τα νοσοκομεία της μαρτυρικής Συρίας, σελ. 15

ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΣΙΠΡΑ: ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΠΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΠΟΥΤΙΝ, σελ. 2

ΑΦΙΣΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΤΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΣΙΠΡΑ: ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΠΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΠΟΥΤΙΝ

Το προσφυγικό είναι το μόνο ζήτημα στο οποίο όλο το πολιτικό σύστημα αποδεικνύεται τόσο υποκριτικό και τόσο θρασύ όσο είναι ο αρχηγός του Τσίπρας.

Γιατί την ίδια ώρα που αυτό το σύστημα σύσσωμο κατηγορεί την Ευρώπη για τα κλειστά άκαρδα σύνορα της, σύσσωμο έχει κλείσει από την πρώτη στιγμή τα μόνα ασφαλή για τους πρόσφυγες σύνορα της χώρας μας στον Έβρο. Αυτό, την ώρα που ο Τσίπρας άνοιγε τα θαλάσσια σύνορα και άφηνε τους πρόσφυγες να πνίγονται κατά εκατοντάδες λέγοντας ότι απλά τους διέσωζε καθώς έπεφταν στο Αιγαίο για να σωθούν από τους βομβαρδισμούς στη Συρία.

Τι απάτη! Μέχρι την άνοδο της κυβέρνησης Τσίπρας οι 5 εκατομμύρια σύριοι πρόσφυγες κατέφευγαν για να σωθούν στις τρεις γειτονικές τους χώρες, στην Τουρκία, στην Ιορδανία και στο Λίβανο. Σε αυτές είχαν όλα τα προβλήματα διαβίωσης μιας προσφυγιάς σε χώρες πολύ πιο φτωχές από τις ευρωπαϊκές και με ελάχιστη διεθνή και ευρωπαϊκή οικονομική στήριξη, αλλά όχι πρόβλημα από τις βόμβες. Γι αυτό σε όλο αυτό το διάστημα ήταν σχεδόν μηδενικές οι ροές προσφύγων από την Τουρκία προς Ελλάδα. Οι πρόσφυγες άρχισαν να κινούνται προς το Αιγαίο, απότομα και μαζικά αμέσως μόλις ήρθε η κυβέρνηση Τσίπρας στην εξουσία, επειδή αυτή άνοιξε ξεφρενικά διάπλατα το Αιγαίο στους δουλεμπόρους, και κυρίως, επειδή παραβιάζοντας τη Σένγκεν, έδινε χωρίς κανέναν έλεγχο χαρτιά αδιάκριτα σε πρόσφυγες και μετανάστες να πάνε στην Ευρώπη αρκεί να έμπαιναν στην Ελλάδα από τη θάλασσα με κίνδυνο της ζωής τους.

Μπαίνει λοιπόν το ερώτημα: Γιατί η κυβέρνηση Τσίπρας, και μαζί της όλη η πολιτική ηγεσία της χώρας, δεν ήθελε να ανοίξει στον Έβρο και διαχωρισμό εκεί προσφύγων και μεταναστών; Ή αλλιώς γιατί το διακομματικό σύστημα επέτρεψε το δρόμο προς την Ευρώπη των προσφύγων μόνο αν τολμούσαν το ταξίδι από τη θάλασσα προκαλώντας έτσι τον πνιγμό μέσα σε 12 μήνες περίπου 600 ανθρώπων με το ένα τρίτο να είναι παιδιά και πλουτιζο-

ντας τους δουλεμπόρους;

Μα αν το ελληνικό πολιτικό καθεστώς άνοιγε επίσημα τα χερσαία σύνορα θα έπρεπε να έχει θέσει προηγούμενα στην ΕΕ ανοιχτά ζήτημα συριακού προσφυγικού και θα πάλευε πολιτικά μαζί με άλλες χώρες να υπάρχει μια ευρωπαϊκή απόφαση υποδοχής προσφύγων, και μάλιστα αληθινά συναινετική, πράγμα που ήταν δυνατό για ένα σημαντικό αριθμό προσφύγων. Αλλιώς, θα είχε κατηγορηθεί αμέσως για υπονόμευση της ευρωπαϊκής ενότητας και θα διωχνόταν αυτόματα από τη Σένγκεν. Γιατί η ΕΕ δεν είναι ακόμα ένα κράτος, έστω συνομοσπονδιακό, που να μπορεί να λύνει με κεντρική απόφαση και γρήγορα ζητήματα που λύνουν κράτη, δηλαδή βαθιά ζητήματα κρατικής κυριαρχίας όπως είναι η απότομη κοινωνική και οικονομική ενσωμάτωση πολυάριθμων ξένων πληθυσμών. Μόνο τα ξεχωριστά κράτη της ΕΕ, και αυτά μόνο εθελοντικά, μπορούν να καθένα να αποφασίζει για τον αριθμό των προσφύγων που μπορεί να φιλοξενήσει ανάλογα με την οικονομική και πολιτική κατάσταση του, με το ύψος της ανεργίας του, με τη δύναμη της δημοκρατίας μέσα του, με την πολιτική επιρροή των φασιστών στον πληθυσμό της, με το πόσο είναι ενημερωμένος αυτός ο πληθυσμός για τους σφαγείς που δημιουργήσαν τους πρόσφυγες οπότε και για το πόσο σημαντικό είναι αυτοί να φιλοξενηθούν. Αν η είσοδος των προσφύγων δεν υποστηρίζεται πολιτικά στο εσωτερικό της κάθε χώρας της ΕΕ, αλλά επιβάλλεται από τα έξω, τότε η εθελοντική ενότητα των ευρωπαϊκών κρατών αντανάσσεται, ο ρατσισμός και ο αντευρωπαϊσμός δυναμώνουν σε κάθε χώρα, οπότε και οι πρόσφυγες που φιλοξενοούνται χάνουν από αυτή τη χειροτέρευση. Αυτό έγινε στην προκειμένη περίπτωση όταν κάτω από το ξαφνικό πέλωρο προσφυγικό ρεύμα πάρθηκε το Σεπτέμβριο, χωρίς αληθινή συναίνεση η απόφαση της ΕΕ για υποχρεωτική κατανομή των προσφύγων που ποδοπατήθηκε διασπώντας την ΕΕ.

Το διακομματικό καθεστώς Τσίπρας άνοιξε τα σύνορα της χώρας δίχως προηγούμενη συναι-

νετική ευρωπαϊκή απόφαση ακριβώς για να προκαλέσει αυτή τη διάσπαση, καθώς και την άνοδο των φασιστών σε κάθε χώρα υποδοχής. Και ήθελε να τα προκαλέσει αυτά γιατί όλες οι πολιτικές ηγεσίες είναι στοιχισμένες, λίγο ή πολύ, πίσω από τη ρώσικη επιθετική υπερδύναμη. Αυτή θέλει όσο τίποτα τη διάσπαση της Ενωμένης Ευρώπης και το δυνάμωμα των φασιστών σε αυτήν επειδή είναι όλοι φανατικά φίλοι της Ρωσίας. Μια απόδειξη του φιλο-πουτινισμού όλων των ελληνικών κοινοβουλευτικών ηγεσιών είναι ότι επί 4 περίπου χρόνια κανένα δεν κατήγγειλε σαν κύριο υπεύθυνο των σφαγών της Συρίας, τον Ασαντ – στην ουσία ενισχυτή των κανιβαλών της Αλ Κάιντα και του ΙΣΙΣ- και τον προστάτη του Πούτιν.

Όμως για να πετύχει τη διάσπαση η κυβέρνηση Τσίπρας έπρεπε να ανοίξει τα σύνορα καλυπτόμενη. Αυτό μπορούσε να το πετύχει μόνο από τη θάλασσα, όπου μπορούσε να εμφανίσει το άνοιγμα σαν διάσωση απελπισμένων. Μάλιστα η διάσωση θα μπορούσε να φαίνεται πιο πειστική αν υπήρχαν θάνατοι. Οι πνιγμοί περισσότερων από 600 μεταναστών και η βαθιά συγκίνηση που προκαλούσε στους λαούς της ΕΕ, έγινε το πολιτικό άλλοθι της κυβέρνησης Τσίπρας για να διασπάσει και να συντηρητικοποιήσει την ΕΕ ή αλλιώς ήταν το πληρωμένο με αίμα πολιτικό εισιτήριο των προσφύγων για το πέρασμα τους από την κατακρουρημένη Συρία στην όλο και πιο διασπασμένη και ξενοφοβική Ευρώπη. Η κυβέρνηση Τσίπρας έγινε ο μινύταυρος των προσφύγων και ο μεγαλύτερος δουλεμπόρος της Μεσογείου, αρχικά μόνο πολιτικός δουλεμπόρος και τώρα και οικονομικός. Γιατί αφού η μισοπαράλυτη Ευρώπη έκλεισε την πόρτα της, αυτή η κυβέρνηση ζητάει λεφτά από την Ευρώπη όχι μόνο για τη συντήρηση των παγιδευμένων προσφύγων, συντήρηση που ήδη αναθέτει με το αζημίωτο στους πολιτικούς φίλους της, αλλά έμμεσα, πλην σαφώς ζητάει λεφτά και για την πολιτική της επιβίωση. Στην ουσία ζητάει λεφτά για να κερδίσει χρόνο ώστε να πραγματοποιήσει το φασιστικό σχέδιό

της να αρπάξει για τα καλά την εξουσία ελέγχοντας τον τύπο και τους δικαστές.

Το μεγάλο πρόβλημα με το εγκληματικό καθεστώς Τσίπρας είναι ότι έχει στο πλευρό του τα πιο ισχυρά τμήματα των αστικών τάξεων της ΕΕ και των ΗΠΑ, που συμπεριφέρονται με περισσότερη θέρμη απέναντι στον Πούτιν και τους φίλους του από όση οι Σάμπερλαιν και Νταλαντιέ απέναντι στον Χίτλερ. Ειδικά χωρίς τη φανατική κάλυψη στον Τσίπρας της πρώην σταζίπιας Μέρκελ η διάσπαση της ΕΕ στο προσφυγικό θα ήταν αδύνατη. Αυτή πάτησε στην εκφρασμένη δίψα του γερμανικού βιομηχανικού κεφάλαιου για μαζική νέα φτηνή εργατική δύναμη και την έντυσε με το ένδυμα της διεθνιστικής και ανθρωπιστικής συνέπειας, για να επιβάλει στην υπόλοιπη ΕΕ το πολιτικό δουλεμπόριο του καθεστώτος Τσίπρας. Τώρα η ΕΕ με το ντουέτο Μέρκελ-Τσίπρας αναθέτει στην Τουρκία να λύσει το προσφυγικό με οικονομικο-πολιτικά ανταλλάγματα. Όμως δεν είναι η Τουρκία αλλά η Ρωσία και το Ιράν, που ελέγχουν συντριπτικά τις πηγές της παραγωγής προσφύγων στη Μέση Ανατολή, αλλά και τις ροές τους προς την Ευρώπη, οπότε και το προσφυγικό θα οξύνεται για την ΕΕ και η Τουρκία θα οδηγηθεί σε σύγκρουση με την ΕΕ, όπως θέλει η Ρωσία.

Προβλέποντας με ακρίβεια (www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/552) τη διάσπαση της Ευρώπης που ερχόταν με το προσφυγικό, η ΟΑΚΚΕ από την πρώτη στιγμή πρόβαλε τη θέση ότι αυτό που όφειλε κύρια να κάνει αυτή, πέρα από το να υποδεχτεί σύρους πρόσφυγες, ήταν από τη μια να τους ενισχύσει ισχυρά στις πρώτες χώρες υποδοχής, και από την άλλη, να δώσει πολιτική στήριξη και αντιαεροπορικά όπλα στη συριακή δημοκρατική αντίσταση για να τελειώσει τη δολοφονική κατοχική κυβέρνηση Ασαντ-Πούτιν. Για να γίνει αυτό πρέπει από τη Συρία να ξεκομπιστούν και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές επεμβασείς που στο όνομα της αντι-ΙΣΙΣ πάλης κάνουν πλάτες στους νεοχιτλερικούς να καταπιούν ολόκληρη τη μαρτυρική Συρία.

Αθήνα, 11/3/2016

Πως ο Σύριζα στήνει το νέο κομπραδόρικο κράτος

ΟΙ ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ δεν σαμποτάρουν μόνο κάθε βιομηχανία που έχει δυτικό προσανατολισμό, αλλά, ταυτόχρονα προωθούν και τα συμφέροντα της νέας ρωσόδουλης μεγαλοαστικής τάξης της χώρας και η οποία έχει αναδυθεί και γιγαντωθεί κυρίως, μέσα από τις κρατικές προμήθειες που της δίνονταν με σκανδαλώδεις όρους.

ΣΤΟΝ ΚΟΚΚΑΛΗ

Με ένα στημένο διαγωνισμό ο πρώην πράκτορας της Στάζι Κόκκαλης πήρε τη μερίδα του λέοντος για την κατασκευή οικίσκων για τους πρόσφυγες. Συγκεκριμένα, η προκήρυξη έγινε στις 23:10 την 1η Φεβρουαρίου 2016, ο διαγωνισμός ξεκίνησε στις 08:00 το πρωί της 2ας Φεβρουαρίου και ολοκληρώθηκε στις 17:00 το απόγευμα της ίδιας ημέρας. Όπως είπε η κυβέρνηση δεν προχώρησε σε διεθνή διαγωνισμό, αλλά προσκάλεσε 7 εταιρίες για να καταθέσουν προσφορές. Στην προκήρυξη αναφέρεται πως «λόγω του εξαιρετικά σύντομου χρόνου που ορίζεται για την προμήθεια και παράδοση των οικίσκων, δεν είναι εφικτή η τήρηση των προθεσμιών που προβλέπονται για τις ανοικτές, κλειστές ή με διαπραγμάτευση με δημοσίευση προκήρυξης διαγωνισμού διαδικασίες που προβλέπονται από το Π.δ. 60/2007» (<http://www.thepressproject.gr/article/89360/16-2-16>). Έτσι η η Intrakat του Κόκκαλη ανέλαβε τους 359 από τους 769 συνολικά οικίσκους για τους πρόσφυγες.

ΣΤΟΝ ΜΠΟΜΠΟΛΑ

Όταν πρόκειται να δωθεί μια κρατική προμή-

θεια σε άλλον εκτός των ρωσόδουλων κρατικοαστών, ο ΣΥΡΙΖΑ και λοιποί οικολόγοι θυμούνται την προστασία του περιβάλλοντος και την υπεράσπιση του κράτους. Όταν όμως πρόκειται για τα συμφέροντα του κυρίαρχου τμήματος της αστικής τάξης που υπηρετούν τότε όχι μόνο τα ξεχνούν αλλά κάνουν τα πάντα για να τα υπερασπίσουν. Ο λόγος για τη λειτουργία του Αποτεφρωτήρα Επικινδύνων Ιατρικών Αποβλήτων που λειτουργεί στη Φυλή της Αττικής, για τον οποίο θεωρούσαν ότι έπρεπε να απομακρυνθεί από τη θέση που βρίσκεται σήμερα με το αιτιολογητικό ότι βρίσκεται κοντά σε αστική και κατοικημένη περιοχή. Για αυτό το θέμα μάλιστα είχαν καταθέσει ερώτηση στη Βουλή το Δεκέμβριο του 2013, 29 βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ (μεταξύ αυτών και η Δούρου), ενώ λίγους μήνες αργότερα και συγκεκριμένα στις 3 Απριλίου 2014, η Δούρου μετέτρεπε την πρόταση αυτή σε προεκλογική της σημαία, στο πλαίσιο παρουσίας του εναλλακτικού της σχεδίου για τη διαχείριση των απορριμμάτων. Όλα αυτά ωστόσο «δεν πτόησαν τη διοίκηση της Περιφέρειας και του ΕΔ-ΣΝΑ που προχώρησαν στην κατακράτηση του διαγωνισμού στην πλειοδότηρα κοινοπραξία, Ηλέκτωρ ΑΕ – Αρση ΑΕ, η οποία θα συνεχίσει και για τα επόμενα 3+3 χρόνια να λειτουργεί την εν λόγω μονάδα. Το ακόμη πιο τραγελαφικό της υπόθεσης είναι ότι, όπως αποκαλύπτεται από την σχετική απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής, η λειτουργία της Μονάδας θα γίνει με την υπογραφή ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗΣ, παρόμοιων δηλαδή συμβάσεων με αυτές που έχει υπογράψει το ελληνικό δημόσιο για τη λειτουργία των αυτοκινητόδρομων» ([\[limani24.gr/2-2-16\]\(http://limani24.gr/2-2-16\)\).](http://</p>
</div>
<div data-bbox=)

Τις συμβάσεις αυτές (τις λεγόμενες ΣΔΙΤ) ο ΣΥΡΙΖΑ και όλη η ψευτοαριστερά τις απέρριπτε συλλήβδην καθότι μόλυναν το «ιερό» τους κράτος, το οποίο με πάθος υπερασπιζόταν. Όταν όμως πρόκειται για τα συμφέροντα του Μπόμπολα, δηλαδή της φιλορωσικής μεγαλοαστικής τάξης όλα τα ξεχνούν. Είπαμε, πάντα από όλα τα συμφέροντα της τάξης τους!

ΣΤΟ ΓΕΡΜΑΝΟ

Δεν είναι ότι δίδουν μόνο προμήθειες στους δικούς τους μεγαλοαστούς αλλά υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους με κάθε τρόπο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο ψευτοοικολόγος Τσιρώνης στέλεχος των Οικολόγων Πράσινων. Ο κύριος αυτός λοιπόν έχει την παρακάτω θέση «Ο μοναδικός τρόπος για να σωθεί η χώρα, είναι να ανατραπεί το διεφθαρμένο καθεστώς και να επανιδρυθεί ένα αποτελεσματικό και δικαιο κράτος. Τότε η Ελλάδα δεν θα χρειάζεται να φτιάχνει... μπουζί και τρακτέρ. Θα αξιοποιηθεί τα στρατηγικά της πλεονεκτήματα και θα αποκτήσει στον παγκόσμιο γεωπολιτικό χάρτη την θέση που της αξίζει» (<http://yannistsironis.blogspot.gr/2015/09>).

Αυτός λοιπόν, που δεν θέλει μπουζί και τρακτέρ, δηλαδή δεν θέλει βιομηγία και σύγχρονη παραγωγή επισκέφτηκε το εργοστάσιο μπαταριών του Γερμανού (παλιότερα μέλους του ψευτοΚΚΕ) και εκεί έκανε τις εξής δηλώσεις εκθειάζοντας το εργοστάσιο του Γερμανού: «*Η μη ορθή ανακύκλωση των μπατα-*

συνέχεια δίπλα

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/νση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

Η πηγή του ισλαμοναζιστικού κανιβαλισμού είναι ο νεοχιτλερικός ιμπεριαλισμός. Αντιφασιστικά μέτωπα παντού

Η νέα σφαγή στις Βρυξέλλες είναι μια ακόμα ναζιστικού γενοκτονικού τύπου επίθεση στους λαούς και στα κράτη της δημοκρατικής Ευρώπης, όπως είναι και όλες οι προηγούμενες. Ο στόχος της, όπως και των προηγούμενων στο ευρωπαϊκό έδαφος, είναι διπλός και μάλιστα είναι προβοκατόρικός και ως τώρα διαφαίνεται μέσα από τα πρώτα του αποτελέσματα :

Ο ένας στόχος, ο στρατηγικά πιο μακροπρόθεσμος, είναι να δυναμώσουν μέσα στην Ευρώπη τα χειρότερα εθνορατσιστικά κόμματα και ρεύματα που υψώνοντας την αντιμουσουλμανική σημαία επιδιώκουν την εθνοτική και θρησκευτική διάσπαση των πολιτών των ευρωπαϊκών χωρών, τη φασιστικοποίησή τους και τελικά τη διάσπαση των κρατών της Ευρώπης που με τόσες δυσκολίες και εμπόδια, αλλά στην κύρια πλευρά δημοκρατικά και εθελοντικά παλεύουν να ενοποιηθούν για να μην θρέψουν ξανά τους ματοβαμένους εθνοσοβινισμούς τους.

Ο άλλος στόχος, επίσης στρατηγικού χαρακτήρα αλλά εντελώς άμεσος και συγκεκριμένος των ισλαμοναζιστικών σφαγών είναι η εξώθηση των ευρωπαϊκών λαών και κυβερνήσεων στο να στηρίζουν τη στρατιωτική επέμβαση των δύο υπερδυνάμεων ΗΠΑ και Ρωσίας στη Συρία με την κάλυψη της Ευρώπης. Αυτή η επέμβαση, ενώ γίνεται υποτίθεται για να εξοντωθεί ο φυσικός οργανωτής και υποκινητής των σφαγών, ο κανιβαλικός ΙΣΙΣ, στην πραγματικότητα έχει σαν αποτέλεσμα το δυνάμωμα του φασιστικού καθεστώτος Άσαντ -το οποίο ήδη έχει εξολοθρευσει 400.000 αμάχους- και στην εγκατάσταση για τα καλά στο έδαφος της Συρίας της προστάτιδας του Άσαντ ρώσικης νεοναζιστικής υπερδύναμης. Το χειρότερο είναι ότι μέσα από αυτήν την εξωτερική επέμβαση έχει χτυπηθεί η δημοκρατική συριακή αντίσταση στο σφαγέα Άσαντ και στον προστάτη του Πούτιν, που μόνη αυτή θα μπορούσε να ξεριζώσει τον ΙΣΙΣ από τους σουνιτικούς πληθυσμούς. Μά-

λιστα αν μελετήσει κανείς τη γέννηση του τελευταίου θα διαπιστώσει ότι συγκροτήθηκε αρχικά στο Ιράκ σαν Αλ Κάιντα πατώντας πάνω στην άγρια καταπίεση του σουνιτικού πληθυσμού από τις φιλο-ιρανικές σιιτικές κυβερνητικές δυνάμεις, και μετά εγκαταστάθηκε στη Συρία αξιοποιώντας την ολόπλευρη επίθεση του Άσαντ στη σουνιτική αντίσταση αλλά και τη χτυπητή ανοχή του Άσαντ στην εγκατάστασή. Έχουμε την ανησυχία ότι το συγκεκριμένο χτύπημα στο Βέλγιο μπορεί να επιτρέψει τη διεύρυνση του πολέμου, μέσω της εμπλοκής των Κούρδων της Συρίας, στο πλευρό των ΗΠΑ και της Ρωσίας κοντύτερα προς την Τουρκία.

Το βασικό είναι ότι οι λαοί της Ευρώπης δεν μπορούν να εξουδετερώσουν τους ισλαμοναζιζήδες επεμβαίνοντας στις χώρες όπου αυτοί βρίσκονται μέσα στους πληθυσμούς, και μάλιστα όταν αυτοί, όπως ο ΙΣΙΣ, εμφανίζονται, όπως στη Συρία σαν αντίβαρο στη γενοκτονική εξουσία του Άσαντ. Μπορούν να τους νικήσουν ουσιαστικά μόνο μένοντας αποφασιστικά στο πλευρό της πατριωτικής και δημοκρατικής αντίστασης αυτών των χωρών. Το να «μένουν στο πλευρό» σημαίνει να δίνουν πλήρη διπλωματική κάλυψη, βαριά όπλα και οικονομική βοήθεια στην αντίσταση και στους προσφυγικούς πληθυσμούς που προκαλούν οι φασίστες.

Όσο για την ίδια την ειρήνη, την ασφάλεια των πολιτών και τη διατήρηση της δημοκρατίας στην Ευρώπη υπάρχει ένας και βασικός όρος για την ήττα των ισλαμοφασιστών : η αποκάλυψη, η

καταγγελία και η απομόνωση των φασιστικών πολιτικών δυνάμεων μέσα και έξω από την Ευρώπη που δίνουν ιδεολογική τροφή και πολιτική κάλυψη στον ισλαμοναζισμό.

Και υπάρχουν δύο τέτοιου είδους καλύψεις. Η μία είναι ανοιχτού δεξιού τύπου κάλυψη όταν οι εθνορατσιστές τύπου Λεπέν, Ορμπάν κλπ κατηγορούν όλους τους μουσουλμάνους σαν εν δυνάμει ή πραγματικούς τρομοκράτες, τους απομονώνουν, τους εκφοβίζουν και έτσι δικαιώνουν το θρησκευτικό αντιδυτικό ισλαμορατσισμό. Η άλλη είναι η κάλυψη «αριστερού» τύπου στη μορφή αλλά στην ουσία πάλι δεξιού τύπου που τη δίνουν στους ισλαμοναζιζήδες οι επίσης αντιευρωπαίοι δήθεν αντικαπιταλιστές και αντιιμπεριαλιστές. Αυτοί κατηγορούν για τις σφαγές τον ευρωπαϊκό αστοδημοκρατισμό εξαιτίας των βρώμικων δυτικών ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στον τρίτο κόσμο. **Τέτοιες όμως επεμβάσεις από μόνες τους δεν θα γενάγανε φασιστικά αλλά δημοκρατικά κινήματα αντίστασης. Εκείνος ο παράγοντας που παράγει φασισμούς και ισλαμοναζισμούς στον τρίτο κόσμο δεν είναι τα δίκαια κινήματα ενάντια στις δυτικές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις όπως στο Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη και αλλού, αλλά οι νέοι ακόμα πιο επιθετικοί, ανατολικοί ιμπεριαλισμοί χιτλερικού τύπου και τα τοπικά τσιράκια τους, που αξιοποιούν τις δυτικές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις για να καταπιέσουν οι ίδιοι ακόμα πιο βάρβαρα τους ήδη καταπιεζόμενους λαούς και χώρες.** Είναι αυτοί ακριβώς οι ιμπεριαλισμοί οι οποίοι παντού στον κόσμο περιθάλπουν τους χειρότερους φασίστες ακόμα και κατασκευάζουν τα χειρότερα τέρατα για να κάνουν

τις προβοκατόριες τους, και τα οποία κάνουν πως τα απεχθάνονται (Αλ Κάιντα-ΙΣΙΣ).

Όταν στις εποχές της πραγματικά επαναστατικής αριστεράς μπροστά στους λαούς βρίσκονταν οι μεγάλοι φασισμοί η πραγματική αριστερά έστηνε πρώτη και πάνω απ όλα πλατεία αντιφασιστικά μέτωπα. **Αντίθετα η σημερινή νεοτοαριστερά, όπως και οι κλασσικοί φασίστες επειδή είναι όπως και αυτοί επίσης ρωσόφιλη, στήνει παντού στον κόσμο κύρια αντι-νεοφιλελεύθερα, ή σκέτα αντιφιλελεύθερα ή αντι-καπιταλιστικά μέτωπα, τα οποία όλα σημαίνουν άρνηση του αντιφασιστικού μετώπου στο όνομα τάχα της αντικαπιταλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης. Όμως, για την πραγματική αριστερά δεν υπήρξε, ούτε θα υπάρξει ποτέ αντικαπιταλιστική επανάσταση που δεν περνάει μέσα από τη συντριβή του χειρότερου καπιταλισμού που σήμερα είναι ο φασισμός.** Σε τέτοιες περιόδους κανιβαλισμού με οποιοδήποτε προσωπείο το πρώτο κριτήριο της ανθρωπιάς, της δημοκρατίας και του αριστερού επαναστατικού πνεύματος είναι η πάλη ενάντια στο φασισμό, και μάλιστα ενάντια στην πηγή του φασισμού που είναι οι ιμπεριαλιστικές χώρες που έρχονται καθυστερημένες στο τραπέζι της μοιρασιάς του κόσμου και μπορούν να τον ξαναμοιράσουν μόνο με έναν πόλεμο αποικιακού και ρατσιστικού, δηλαδή χιτλερικού τύπου. Εκεί πρέπει κανείς σήμερα να αναζητάει το παγκόσμιο κέντρο κάθε μαζικής εξέγερσης αθών αμάχων και να το πολεμάει.

Αθήνα 23/3/2016

Πως ο Σύριζα στήνει το νέο κομπραδόρικο κράτος

ριών οδηγεί σε σοβαρότατα περιβαλλοντικά προβλήματα, όσο και σε προβλήματα για τη δημόσια υγεία αλλά και για την υγιεινή και ασφάλεια των εργαζομένων στις μονάδες, λόγω των εξαιρετικά επικίνδυνων στερεών, υγρών και αερίων αποβλήτων. Ωστόσο, με τη σωστή διαχείριση δημιουργούνται εκατοντάδες θέσεις εργασίας, τα υλικά επαναχρησιμοποιούνται και τα προβλήματα για το περιβάλλον εκμηδενίζονται. Το Υπουργείο Περιβάλλοντος προτίθει επίσης να παρέμβει δραστηρικά στο χώρο της διαχείρισης των μπαταριών, ώστε να μην απειλούνται υγιείς επιχειρήσεις από τον αθέμιτο ανταγωνισμό όσων δεν τηρούν τους περιβαλλοντικούς όρους» (<http://m.euro2day.gr/8-3-16>). Μην τολμήσει δηλαδή κανείς να ανταγωνιστεί το Γερμανό γιατί θα έχει να κάνει με το υπουργείο Περιβάλλοντος, αυτά δήλωσε ο Τσιρώνης. Δεν λέει όμως τα ίδια και για τα μεταλλεία Χαλκιδικής που δεν τα αφήνουν να λειτουργήσουν παράλο που έχουν εγκριθεί οι περιβαλλοντικοί όροι και αποδεδειγμένα επιστημονικά δεν ρυπαίνουν. Γιαυτό ο κ. Τσιρώνης καταφεύγει μόνο σε ψεύματα «Παράλληλα εξέφρασε το φόβο ότι η εταιρεία δεν επρόκειτο να χρησιμοποιήσει ποτέ τη συγκεκριμένη μέθοδο, που αποτελεί την οικονομική βάση της μεταλλουργίας στην Ελλάδα, καθώς το κυάνιο είναι απαγορευμένο σε όλη την ελληνική επικράτεια», όπως είπε» (<http://newpost.gr/poli->

tiki/16-1-16).

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ο ρόλος του δεξιοφασίστα Καμμένου, όπως έχουμε πει και αλλού, ήταν και είναι να κάνει εκείνες τις εγχειρήσεις στο στρατό που είναι αναγκαίες έτσι ώστε αυτός να γίνει φιλορώσικος και να παίξει το ρόλο που η ναζιστική Ρωσία θα του αναθέσει. Αυτό το κάνει με την καταστράτηγηση της επετηρίδας, με αποστρατείες και πρόωπηση των φιλορώσων στην ηγεσία του στρατού και της αστυνομίας, δηλαδή του κρατικού μηχανισμού καταστολής. Πέρα όμως από αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ δίνει και τάξει στους στρατιωτικούς και χρήμα, όταν την ίδια στιγμή κόβει μισθούς και συντάξεις καθημερινά. Στην άσκηση "Παρμενίων" τον περασμένο Οκτώβριο ο Τσίπρας δηλώνει: «Έχω εγώ και ο υπουργός την απόλυτη συναίσθηση των προβλημάτων. Από τις πρώτες αποφάσεις ήταν η άμεση χορήγηση των εκτός έδρας για τον Έβρο και τα νησιά του Αιγαίου. Προχωράμε άμεσα και στο επίδομα Παραμεθορίου. Δεσμευόμαστε από τις αποφάσεις του συμβουλίου της Επικρατείας. Ξέρετε τις δυσκολίες. Σας διαβεβαιώ ότι είναι στις προτεραιότητές μας στο ορατό μέλλον. Είναι υποχρέωση της Πολιτείας να εξασφαλίσει αξιοπρεπή διαβίωση που εγγυάται την ασφάλεια της πατρίδας» (www.protothema.gr/9-10-15). Μέσα σε αυτό

το πλαίσιο ο αρχηγός ΓΕΕΘΑ με έγγραφο που εξέδωσε «καθορίζεται η καταβολή αποζημίωσης στο μόνιμο προσωπικό που εκτελεί 24ωρη υπηρεσία κατά τα Σάββατα, τις Κυριακές και τις επίσημες αργίες – όπως αυτές αναλυτικά καταγράφονται στην σχετική διαταγή. ... οι παραπάνω μέρες εκτός έδρας θα είναι πέρα των λοιπών προβλεπόμενων που χορηγούνται μηνιαία...» (έγγραφο ΓΕΕΘΑ, 17-12-15).

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΜΟΝΟ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

Την ίδια στιγμή που οι μισθοί στον ιδιωτικό τομέα πέφτουν ελεύθερα ή δεν υπάρχει καθόλου μισθός γιατί έκλεισε η επιχείρηση, δίνονται αυξήσεις, έστω και μικρές, στους δημοσίους υπαλλήλους. «Αυξήσεις, που θα ανέλθουν σε ποσοστό μέχρι 8% για το 52% των δημοσίων υπαλλήλων και οι οποίες θα καταβληθούν μέχρι το 2020, προβλέπει το νέο μισθολόγιο για το Δημόσιο, το οποίο τέθηκε σε ισχύ από τις πρώτες μέρες του 2016. Οι αυξήσεις θα καταβληθούν τμηματικά σε βάθος τετραετίας, ενώ όσους η βαθμολογική επανακατάταξη οδηγεί με μείωση αποδοχών, αυτή θα συμψηφιστεί με «προσωπική διαφορά» (<http://www.protothema.gr/8-1-16>). Όμως σοβαρές είναι οι αυξήσεις στα λεγόμενα στελέχη. Είναι αυτοί που θα αξιολογούν και θα απολύουν στο άμεσο μέλλον. Για παράδειγμα οι περιφερεια-

κοί διευθυντές εκπαίδευση-που οι 12 ανήκουν στο ΣΥΡΙΖΑ και ένας στους ΑΝΕΛ- παίρνουν αύξηση 20%.

Την ίδια στιγμή σε πλήρη εξέλιξη βρίσκονται οι διορισμοί ημετέρων σε κρατικές θέσεις. Ο απέραντος νεποτισμός που τέτοιον δεν έχει ξαναδεί η χώρα. Κάθε είδους σύζυγος, αδελφός, ερωτικός σύντροφος, γονιός, ξάδελφος διορίζεται από τα κομματικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ. Ακόμη και αν αυτό το κόμμα χρειαστεί να φύγει από την κυβέρνηση δεν θα υπάρχει κρατικός μηχανισμός που δεν θα έχει σε θέσεις κλειδιά συριζαίους γεννίτσαρους. Ο ΣΥΡΙΖΑ δωροδοκεί τους δημοσίους υπαλλήλους για να επανδρώσει τον κρατικό στρατό του, για να φτιάξει τους νέους πραιτωριανούς για να τους εξαπολύει ενάντια στο λαό και τους εργάτες, στη μεγάλη δικτατορία που ο ίδιος και γενικότερα το ρωσόδουλο καθεστώς ετοιμάζει.

ΕΞΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

Και ενώ στις συντάξεις, στις εισφορές, στο εφάπαξ έχει συμβεί Αρμαγεδώνας οι υπάλληλοι της Βουλής εξαιρούνται. «Και αυτό γιατί στο εν λόγω σχέδιο και συγκεκριμένα στο άρθρο 1 αναφέρεται χαρακτηριστικά πως "για τους υπαλλήλους της Βουλής τα θέματα του νόμου θα ρυθμιστούν από τον Κανονισμό της Βουλής"» (<http://www.capital.gr/5-1-16>).

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 2/2/2016

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΩΝ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΟΠΑΡΑΓΩΓΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΜΑΝΟΥΒΡΕΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗΣ ΤΩΝ ΝΑΖΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Αφού το ρωσόδοιλο πολιτικό μπλοκ με μια σειρά πρωθυπουργούς και με αιχμή του δόρατος αρχικά το ψευτοΚΚΕ και μετά το μετωπικό του σχήμα που λέγεται ΣΥΡΙΖΑ αποδυνάμωσαν μέσα από ένα πολύμορφο σαμποτάζ που διήρκεσε 35 χρόνια την ελληνική βιομηχανία, και αφού έτσι οδήγησαν τη χώρα στη χρεωκοπία, τελικά κλιμακώνοντας αυτό το σαμποτάζ μέσα στην ίδια την κρίση, τσάκισαν τη βιομηχανική παραγωγή. Έτσι έφεραν την απόλυτη παραγωγική οπισθοδρόμηση της χώρας, τη μεγάλη φτώχεια και το ατέλειωτο χρέος. Τώρα αυτό το μπλοκ με τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση επιχειρεί να σκοτώσει με ένα χτύπημα την μεσαία-με ευρωπαϊκά μέτρα και μικρή αγροτική εκμετάλλευση, που αποτελούν την κύρια μορφή αγροτικής παραγωγής στην Ελλάδα.

Αυτή η μορφή επιτρεπόταν να επιβιώνει ως τώρα ακριβώς γιατί δεν ενοχλούσε, όπως ενοχλούσε η σύγχρονη συγκεντρωμένη βιομηχανική παραγωγή, το σχέδιο της αποικιοποίησης της χώρας από το ρώσικο, και δευτερευόντως από το σύμμαχό του, κινέζικο σοσιαλιμπεριαλισμό.

Τώρα όμως που η Ρωσία, η Κίνα και οι ντόπιοι και οι δυτικοί φίλοι τους αγοράζουν πατώντας πάνω στα βιομηχανικά ερείπια τα στρατηγικά οικονομικά γάγγλια της χώρας, ειδικά την ενέργεια, τα λιμάνια, τις τράπεζες-σε συνεργασία με τους αμερικάνους χρηματιστές- και όλο και περισσότερο την ακριβή τουριστική γη, **το μεσαίο και μικρό αγροτικό παραγωγικό κεφάλαιο αρχίζει να γίνεται με τη σειρά του θανάσιμα ενοχλητικό** καθώς μέσα από τους κόλπους του μένει πάντα ανοιχτός ο δρόμος για μια ισχυρή, σύγχρονη και πιο συγκεντρωμένη γεωργική παραγωγή, για μια αρκετά ισχυρή ντόπια αστική τάξη των φάρμερ, και κυρίως για ένα ντόπιο, ελληνικό ή μεταναστευτικής προέλευσης, αγροτικό προλεταριάτο, την ώρα που το βιομηχανικό έχει μισοεξοντωθεί. Κυρίως, ξέρουν οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές και τα τσιράκια τους ότι αν δεν ελέγξουν την ύπαιθρο η χώρα θα χαθεί πολιτικά από τα χέρια τους.

Κάτι ανάλογο, αν και σε μικρότερη κλίμακα, ισχύει για την επίθεση που γίνεται την ίδια ώρα με όπλο το ασφαλιστικό ενάντια στα επιστημονικά μεσοστρώματα, ιδιαίτερα ενάντια στο πιο παραγωγικό, τους ελεύθερους επαγγελματίες μηχανικούς. Αυτούς προηγούμενα οι σαμποταριστές τους αποδυνάμωσαν λεηλατώντας τα εύρωστα ασφαλιστικά ταμεία τους και βέβαια τσάκίζοντας φορολογικά την οικοδομική βιομηχανία για να τους κάνουν τελικά κρατικούς εισπράκτορες προστίμων και τελών νομιμοποιήσεων αυθαιρέτων και ενεργειακών πιστοποιητικών.

Ο στόχος της απόλυτης εξαθλίωσης των μεσαίων παραγωγών είναι ο λόγος για τον οποίο παρατηρούμε αυτή τη στρατηγική στροφή της ψευτοαριστεράς που ήρθε στην εξουσία σε συμμαχία με το φασιστο-ΑΝΕΛ για να ελέγξει το στρατό και να μπορεί να επιβάλλει σε επόμενη φάση μια φιλορώσικη δικτατορία στην Ελλάδα.

Εδώ και δεκαετίες, όπου ο κύριος στόχος των ψευτοαριστερών κομματικών αστών νέου τύπου ήταν η συντριβή της **ντόπιας βιομηχανικής αστικής τάξης**, αυτοί συμμαχούσαν εν μέρει με τη μεσαία αγροτιά, ιδιαίτερα μάλιστα με την αρκετά πλού-

σια αγροτιά των επιδοτήσεων, για να σπαταλούν στο χειρότερο παρασιτισμό, στην απάτη και στην κρατική διαφθορά τα πλεώρια κονδύλια της ΕΕ, αντί να τα πηγαίνουν στη σύγχρονη παραγωγή-αγροτική και βιομηχανική- και στην έρευνα. Αυτή ήταν η εποχή των μπλόκων με κέντρο τη Λάρισα που είχαν τότε κοινωνικό ηγέτη την πλούσια θεσσαλική αγροτιά των επιδοτήσεων και πολιτικό ηγέτη το «προλεταριακό» ψευτοΚΚΕ. Τα μπλόκα αυτά, ήταν στην κύρια πλευρά τους ένας πολιτικός εκβιασμός στη χώρα και ταυτόχρονα μια μορφή παραγωγικού σαμποτάζ μέσω του στραγγαλισμού των συγκοινωνιών.

Όμως κιάλας από το 2013 και μετά το 2014 το ρωσόδοιλο μπλοκ, με τον δήθεν φιλο-ευρωπαϊκό Σαμαρά, **ξεκίνησε την επίθεση στους μεσαίους παραγωγούς, ιδιαίτερα αυτούς που φοβόταν περισσότερο, εκείνους δηλαδή που εκσυγχρόνιζαν την παραγωγή τους επειδή δεν ζούσαν από τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις και τη διαφθορά στα μετρήματα.** Τότε με πρόσχημα τις επιταγές των δανειστών, άρχισε να αφαιρεί κάθε φορολογική ελάφρυνση σε μια αγροτική παραγωγή που με σαμποταριστικές τακτικές έμεινε τεχνολογικά καθυστερημένη, με αδύναμες υποδομές και εξαιρετικά τεμαχισμένη σε σχέση με την υπόλοιπη ευρωπαϊκή. Σε αυτή την περίοδο οι κινητοποιήσεις των αγροτών έχουν συνολικά λαϊκό προοδευτικό χαρακτήρα παρόλο που κάνουν το λάθος της προηγούμενης περιόδου να χρησιμοποιούν σαν κεντρική μορφή πάλι τους συγκοινωνιακούς αποκλεισμούς, γιατί αυτήν έχουν δοκιμάσει σαν νικηφόρα, ενώ στην πραγματικότητα τις νίκες τις παραχωρούσε το ίδιο το βαθύ καθεστώς. Όμως τώρα που το κίνημα αυτό ωριμάζει πολιτικά αυτή τη μορφή δεν τη χρησιμοποιεί με ασφυκτική διάρκεια, όπως έκαναν παλιότερα οι Μπούτας-Πατάκης, για να μη χάσει τις συμπάθειες της κοινής γνώμης. **Αλλά το βασικό είναι ότι τώρα τα δύο κεντρικά τους αιτήματα είναι εντελώς δίκαια και σωστά: «όχι στην υπερφορολόγηση (26% συν προκαταβολή 75% το 2016 και 100% το 2017), και όχι στον τριπλασιασμό των ασφαλιστικών εισφορών».** Αυτά τα φορολογικά και ασφαλιστικά πλήγματα είναι συντριπτικά, επειδή συνδυάζονται με τα χτυπήματα του '13-'14 όταν μειώθηκαν οι φοροελαφρύνσεις στο αγροτικό πετρέλαιο, και όταν στη συνέχεια αυξήθηκε ο ΦΠΑ των αγροτικών εφοδίων από το 13% στο 23%.

Επειδή ακριβώς τώρα αυτό το κίνημα είναι δίκαιο και τόσο μαζικό και τόσο οργισμένο όσο κανένα άλλο προηγούμενο, ακριβώς για αυτό επιχειρείται από τους ρωσόδοιλους η **διάσπασή του και η πολιτική έκθεσή του.** Η διάσπασή του επιχειρείται από το ψευτοΚΚΕ με το λεγόμενο «Πανελλαδικό Συντονιστικό των μπλόκων των μικρομεσαίων αγροτών» με κέντρο την Νίκαια της Λάρισας, το οποίο αντιστρατεύεται στο γνήσιο κίνημα των αγροτοπαραγωγών που ξεκίνησαν σαφώς πρώτοι τις κινητοποιήσεις τους και έχουν σαν φορέα την «Πανελλήνια Συντονιστική Επιτροπή Αγροτών» και σαν κεντρικό τους μπλόκο αυτό των Τεμπών. Η πολιτική έκθεση του κινήματος επιχειρείται με τη απόπειρα επίσημης εισόδου και αποδοχής των ναζι της ΧΑ σαν τέτοιων στα προοδευτικά μπλόκα. Όμως αυτό πουθενά δεν έγινε δεκτό και μπορεί να δει κανείς φωτογραφίες που δημοσιεύουν οι ναζιδες στα μπλόκα, όπου τα στελέχη της Χ.Α. είναι απομονωμένα από τους αγρότες. Αυτό που πέτυχαν οι ναζι είναι ότι τους αποδέχτηκε και τους συνάντησε μια επονομαζόμενη «Εθνική Επιτροπή Αγροτών» με επικεφαλής κάποια αγροτοσυνδικαλιστικά στελέχη της ΝΔ

που όμως πουθενά δεν φαίνεται να συνυπογράφει σαν μέλος της «Πανελλήνιας Συντονιστικής Επιτροπής Αγροτών». Είναι φανερό ότι όλη αυτή η ιστορία είναι μια προβοκάτσια που μεθοδεύτηκε από το ρωσόδοιλο μπλοκ για να δίνει τη δυνατότητα στα μπλόκα του ψευτοΚΚΕ να συκοφαντούν ασταμάτητα το προοδευτικό κίνημα των αγροτών σαν τάχα φιλοναζιστικό. Από την άλλη όμως είναι γεγονός ότι στα μικροαστικά κινήματα χωρίς προλεταριακή καθοδήγηση μπορούν τα φιλοναζιστικά στοιχεία να φωλιάζουν και να επηρεάζουν τις μάζες καλυπτόμενα από την απολίτικη κρυφοφασιστική γραμμή «δεν υπάρχουν χρώματα στον αγώνα μας» και κυρίως από την εθνικο-καθεστωτική γραμμή «κύριος εχθρός οι ευρωπαίοι δανειστές». Στην τελευταία πρωταθλητής είναι η ηγεσία του ψευτοΚΚΕ, που είναι ο μεγάλος μαϊτρ κάθε διάσπασης του λαϊκού κινήματος.

Όπως πάντα το ψευτοΚΚΕ επιχειρεί και στους αγρότες τη διάσπαση και την υπονόμευση του αγώνα με αριστερή μορφή, εδώ με το σύνθημα: «όχι στα μπλόκα των μεγαλοαγροτών καπιταλιστών» που τους κατηγορούν ότι είναι με την ΕΕ, την ΚΑΠ και τους βιομήχανους και έχουν αίτημα το 13% με αφορολόγητο 12000. Το «Συντονιστικό των μπλόκων» θέλει ξεχωριστό «ταξικό» κίνημα των μικρομεσαίων αγροτών και μάλιστα με αίτημα 30000 Ευρώ οικογενειακό αφορολόγητο (!) και από κει και πάνω φόρος 45% για τους πλούσιους αγρότες. Αυτό είναι αίτημα που από τη μια είναι επίτηδες προβοκατόρικο για να φέρει τη μάζα του λαού που σε σύγκρουση με το αγροτικό κίνημα, καθώς 30000 Ευρώ αφορολόγητο καμιά σχέση δεν έχει με αίτημα μικρομεσαίων, και από την άλλη εξυπηρετεί μόνο τους νοικιάζουν σε αγρότες γη και κάνουν άλλη κύρια δουλειά όπως πχ κρατικοί υπάλληλοι, δικηγόροι, γιατροί κλπ και τους οποίους το ψευτοΚΚΕ θέλει να εντάξει στους αγρότες για να φοροδιαφεύγουν ή να ασφαλίζουν τους συγγενείς τους στον ΟΓΑ, ενώ οι επαγγελματίες αγρότες ανηδρούν σε αυτό και ζητούν εδώ και χρόνια μητρώο επαγγελματιών αγροτών. Επίσης το 45% φόρος με 100% προκαταβολή το 2017 σημαίνει πλήρη εξόντωση του σύγχρονου μεσαίου αστού φάρμερ, που παίζει γενικά παραγωγικό ρόλο. (Αστός, μεσαίος ή μικρός, είναι κάθε αγρότης που μισθώνει εργατική δύναμη στα χωράφια του, πράγμα που το κρύβει η ψευτοαριστερά). Πρόκειται για πολιτική αντίστοιχη με αυτήν που ακολουθεί το ψευτοΚΚΕ στη βιομηχανία, όπου θέλει την υπερφορολόγηση για να σκοτώνει όχι τον καπιταλισμό, αλλά την παραγωγική δύναμη που εκπροσωπεί ο κάθε καπιταλιστής και πάνω απ όλα το προλεταριάτο που ζει από αυτήν την παραγωγική δύναμη και τη χρειάζεται ζωτικά για τη μελλοντική του κοινωνική απελευθέρωση και την ευημερία του.

Όμως εδώ ακριβώς προδίδεται το ψευτοΚΚΕ. Ενώ εμφανίζεται υπέρμαχος του φτωχού αγρότη ενάντια στον πλούσιο και ενάντια στο κράτος και στην ΕΕ δεν υπερασπίζεται πουθενά σε όλο τον απέραντο κουβά από τα αιτήματα του Συντονιστικού του, τους εργατές γης, δηλαδή το πραγματικό αγροτικό προλεταριάτο, που το χρειάζονται να το ξεζουμίζουν και οι μεσαίοι και μικροί καλλιεργητές που μισθώνουν εργάτες γης και βέβαια οι μισοαγρότες υπάλληλοι και οι μικρογαιοκτήμονες ραντιέρηδες που αποτελούν την άμεση κοινωνική βάση του και τους οποίους ποτέ δεν καταγγέλλει. Το κέντρο βάρους του αιτηματολογικού «κουβά του» ([http://www.onlarissa.gr/2015/10/18/ta-etimata-](http://www.onlarissa.gr/2015/10/18/ta-etimata-rou-ethese-apo-ti-larisa-i-panelladiki-sintonistiki-epitropi-ton-agrotikon-blokou)

rou-ethese-apo-ti-larisa-i-panelladiki-sintonistiki-epitropi-ton-agrotikon-blokou), το μόνο πράγμα που υπερασπίζεται δημαγωγικά, κόντρα σε κάθε προοδευτική και μαρξιστική αντίληψη, είναι η ιστορικά καταδικασμένη μικρή παραγωγή με άπλετη βοήθεια από το κράτος. Δηλαδή το λεγόμενο ΚΚΕ δεν υπερασπίζεται τους μικροπαραγωγούς, όπως το κάνουν οι μαρξιστές κυρίως μέσα από τη βοήθεια και την ενθάρρυνση από το κράτος της συνεταιριστικής τους ένωσης, αλλά δίνοντάς τους όπιο κρατικής φιλανθρωπίας. Φαινομενικά αυτό είναι μια αντιδραστική υποστήριξη της μικρής καθυστερημένης παραγωγής κατά της σύγχρονης μεγάλης, όμως στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα πρόσχημα εξόντωσης της μεγάλης σύγχρονης αγροτικής παραγωγής για λογαριασμό των ρωσοκινέζων νεοαποικιοκρατών που με την ΚΟΣΚΟ δείχνουν τι σημαίνει εργασιακό γκέτο και εθνική λεηλασία.

Η επίκληση του φτωχού αγρότη για να τσακιστεί τάχα ο σύγχρονος μικρός και μεσαίος καπιταλιστής φάρμερ δεν είναι μόνο χαρακτηριστικό του ψευτοΚΚΕ αλλά με άλλο τρόπο και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ που όλη της την επίθεση στους αγρότες καθώς και στους επιστήμονες επαγγελματίες την εξαπολύει πάλι «από τα αριστερά» λέγοντας ότι θέλει να σώσει τάχα τους συνταξιούχους από τη μείωση των συντάξεων τους όπως τάχα επιβάλλουν οι δανειστές. Οι απατεώνες αυτοί, επίσης ψευτομαρξιστές, κρύβουν από το λαό, ότι οι συντάξεις, ιδιαίτερα σήμερα που έχουν φαγωθεί σχεδόν όλα τα αποθεματικά των ταμείων, προέρχονται αποκλειστικά από την ενεργή παραγωγή άμεσα ή μέσω των φόρων από όλους τους τομείς της οικονομίας, που σημαίνει ότι η καταστροφή ή η πτώση της συνολικής παραγωγής, ιδιαίτερα της βιομηχανικής και της αγροτικής, υποχρεωτικά οδηγεί στην ανάλογη πτώση των συντάξεων και δεν έχει να κάνει με καμιά επιβολή των δανειστών. Μάλιστα όταν για να πληρωθούν οι συντάξεις καταστρέφεται για μια περίοδο μέρος του υπάρχοντος παραγωγικού κεφαλαίου και όχι απλά η διευρυμένη του αναπαραγωγή, τότε η πτώση των συντάξεων δεν είναι απλά ανάλογη αυτής της καταστροφής αλλά εκθετικά ανάλογη. Στην ουσία η συμμορία Τσίπρα-Καμμένου κρατάει προσηρινά τις ήδη αποδιδόμενες συντάξεις στο προηγούμενα ακρωτηριασμένο ύψος τους για να τις ξανα-ακρωτηριάσει σε μεγαλύτερο βαθμό αργότερα. Άλλωστε ήδη ξεδιάντροπα ακρωτηρίασε τις συντάξεις αυτών που θα βγουν από δω και μπρος στην σύνταξη, ενώ έκοψε και τις υπάρχουσες κατά 6% μόλις πριν δυο μήνες.

Ο μόνος ουσιαστικός τρόπος να παραμείνουν στο ύψος τους οι σημερινές συντάξεις και μάλιστα για να ανέβουν είναι με το χτύπημα του παραγωγικού σαμποτάζ και πιο ειδικά με την άμεση απελευθέρωση των μπλοκαρισμένων παραγωγικών επενδύσεων ιδιωτικών ή κρατικών σε όλους τους τομείς της οικονομίας. Ως τότε, αν θέλει κανείς να διατηρήσει για λίγο τις συντάξεις, το μόνο που έχει να κάνει είναι να φορολογήσει τον κρυφό πλούτο των ανατολικών κρατικογίγαρχων βδελλών, της εκκλησίας, των μεγαλογαιοκτημόνων της υπαίθρου και εκείνων του διεφθαρμένου κομματιού της κρατικής υπαλληλίας και

συνέχεια δίπλα

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗΣ ΣΤΟ ΜΠΛΟΚΟ ΤΩΝ ΚΕΡΔΥΛΙΩΝ

Λίγο πριν το τέλος των αγροτικών μπλόκων, στο τέλος Φλεβάρη, αντιπροσωπεία της ΟΑΚΚΕ, ανέβηκε στο μπλόκο των Κερδύλιων στη Β. Ελλάδα, στο οποίο μοίρασε την προκήρυξη που δημοσιεύουμε δίπλα τροποποιημένη με τις εξελίξεις μετά την κάθοδο του Μπούτα στο Σύνταγμα, και μίλησε με τους αγρότες που κρατούσαν το μπλόκο εκφράζοντας τους τη συμπαράστασή της.

Ο λόγος για τον οποίο η ΟΑΚΚΕ πήγε στα Κερδύλια ήταν ότι το μπλόκο αυτό, το οποίο εκπροσωπούσε και άλλα αγροτικά μπλόκα της βόρειας Ελλάδας, προώθησε με περισσότερη ακρίβεια και συνέπεια από κάθε άλλο τα πιο αντιπροσωπευτικά αιτήματα υπέρσπισης της παραγωγής και του εισοδήματος των μικρομεσαίων αγροτών, και γι αυτό συγκρούστηκε όχι μόνο με τον ανοιχτό εχθρό, την κυβέρνηση των σαμποτέρ, αλλά και με τον εσωτερικό εχθρό, τον διασπαστή των αγροτών υπέρ της κυβέρνησης, την ηγεσία του μπλόκου της Νίκαιας υπό τον Μπούτα του ψευτοΚΚΕ.

Στις συζητήσεις που κάναμε φάνηκε ότι αυτοί που κινητοποιήθηκαν στο μπλόκο ήταν εκείνοι οι μικρομεσαίοι παραγωγοί που ενδιαφέρονταν δραστήρια για τον εκσυγχρονισμό της παραγωγής και τις σύγχρονες μεθόδους καλλιέργειας, που δεν στηρίζονται στις κοινοτικές επιδοτήσεις αλλά παλεύουν να ζουν από τη δουλειά τους, και οι οποίοι τηρούν βιβλία και πληρώνουν εφορία. Η παραγωγή των προϊόντων τους κατά ένα μέρος της εξάγεται και κατά το άλλο τροφοδοτεί την ντόπια αγορά. Γι' αυτό το λόγο και είχαν σαν αίτημα μικρά αφορολόγητα ποσά (12000 ευρώ) και ζητούσαν μητρώα αγροτών για να ξεκαθαριστεί ποιοι είναι αγρότες και ποιοι δεν είναι. Ήταν έκδηλη η αγανάκτησή τους για την υπονόμηση του αγώνα τους από τις μεθοδεύσεις του Μπούτα που έδωσαν στήριξη και ώθηση στην κυβερνητική πολιτική.

Τελειώνοντας οι αγρότες μας είπαν ότι θα συνεχίσουν τις παρεμβάσεις τους, ότι προγραμματίζουν να κατέβουν στην Αθήνα όταν θα ψηφίζονται τα μέτρα που τους αφορούν και ότι θα οργανώσουν ακόμη παραπέρα τον αγώνα τους.

Δημοσιεύουμε εδώ τμήμα της επικαιροποιημένης προκήρυξης που μοιράσανε οι σύμβουλοί μας στο μπλόκο των Κερδύλιων το οποίο έχει προστεθεί στην αρχική της 2/2 όπου περιλαμβάνεται η εκτίμηση της ΟΑΚΚΕ για την εξέλιξη του αγροτικού μετά τη συνάντηση Τσίπρα-Μπούτα:

<<Ο ΣΥΡΙΖΑ δίνει ώθηση στις κινητοποιήσεις των Μπούτα - ΠΑΜΕ και απομονώνει αυτούς που ξεκίνησαν τον αγώνα για να τον διαλύσει

Η ψευτοταξική δημαγωγία του ψευτοΚΚΕ εξυπηρετεί κυρίως το στοχευμένο χτύπημα της αγροτικής παραγωγής που σχεδιάζει η κυβέρνηση με τα μέτρα, γι' αυτό και ο Μπούτας ανέδειξε σε αιτία πολέμου το οποιοδήποτε αίτημα για διαχωρισμό σε κατά κύριο επάγγελμα αγρότες και σε αγρότες που το αγροτικό επάγγελμα είναι δευτερεύον. **Αυτή την πολύτιμη βοήθεια στο κυβερνητικό σαμποτάζ της παραγωγής, ο Τσίπρας την αντάμειψε ανοίγοντας τους δρόμους στα τρακτέρ του Μπούτα μέχρι το Σύνταγμα, και στη συνέχεια τις πόρτες του Μαξίμου για να προσφέρει μόνο σε αυτόν την κυβερνητική υποχώρηση για αφορολόγητο 9500 έως 12000 Ευρώ σε συνδυασμό με την εξαιρέση από το φορολογητέο εισόδημα των επιδοτήσεων. Την ίδια στιγμή έκλεινε την πόρτα στους εκπροσώπους του πραγματικού πρωτεργάτη του αγώνα του Πανελληνίου Συντονιστικού τιμωρώντας τους ουσιαστικά επειδή ήταν οι μόνοι που αντιπαράτεθηκαν στην τηλεόραση με τον Μπούτα και τον κατάγγελλαν για προβοκάτορα και κομματικό εγκάθετο. Στην ουσία τιμωρήθηκαν από το Μαξίμου γιατί έκαναν την ιεροουσία να καταγγείλουν το ψευτοΚΚΕ του οποίου ο ΣΥΡΙΖΑ είναι απλά το μετωπικό σχήμα, το υπεύθυνο για τις κυβερνητικές υποθέσεις. Να γιατί ο «αδιάλλακτος» Μπούτας μπήκε μετά βαιών και κλάδων στο Μαξίμου χωρίς να έχει αποσυρθεί ούτε το ασφαλιστικό ούτε το φορολογικό, και να γιατί αφού η κυβέρνηση δέχτηκε τον Μπούτα σαν τον τελικό της συνομιλητή, τάχα εκπρόσωπο της φτωχής αγροτιάς αποφάσισε τώρα να κινήσει την εισαγγελία ενάντια στα μπλόκα των τάχα «πλούσιων» αγροτών για να διαλύσει τελείως οποιαδήποτε πραγματικά αντικυβερνητική κινητοποίηση. Δεν είναι τυχαίο ότι τα φιλικά προς τη Νίκαια μπλόκα του Προμαχώνα και του Ισθμού ήδη άνοιξαν για να αποθαρρύνουν και να υποχρεώσουν και τα μπλόκα της πραγματικής αντίστασης να παραδοθούν. Ήδη άλλωστε η Νίκαια μιλάει για «παρακαταθήκη» για τα όσα επιτεύχθηκε, δηλαδή προετοιμάζει να εμφανίσει σα νίκη το σπάσιμο του αγώνα και την εξόντωση των πιο παραγωγικών επαγγελματιών αγροτών.**

Η παρατεταμένη άρνηση της κυβέρνησης να δεχθεί διάλογο με το Πανελλήνιο Συντονιστικό των Αγροτών (που στην αρχή συμπεριλάμβανε και τα Τέμπη) ήταν αυτή που ανέδει-

ξε τον «αδιάλλακτο» υποτίθεται Μπούτα σε ηγετικό παράγοντα στα μπλόκα των αγροτών, και συνέβαλε αποφασιστικά στη διάσπαση των μπλόκων που ξεκίνησαν τον αγώνα, με το διαχωρισμό του πιο συμβιβαστικού κέντρου, του μπλόκου των Τεμπών από τα πιο μαχητικά Κερδύλια (κέντρο του Πανελληνίου Συντονιστικού), και την αποστολή χωριστών αιτημάτων από τα δύο αυτά κέντρα μπλόκων για συνάντηση με τον Τσίπρα. Παίζοντας το παιχνίδι της διάσπασης, Μπούτας και κυβέρνηση έκαναν το φίλο τότε στο ένα και τότε στο άλλο κέντρο μπλόκων της μικρής και μεσαίας επαγγελματικής αγροτιάς. Η διάσπαση αυτή βάθυνε και οξύνθηκε από το γεγονός ότι μόνο το Πανελλήνιο Συντονιστικό σήκωσε τελικά το βάρος της σύγκρουσης με το διασπαστή Μπούτα, ενώ τα μπλόκα που ακολούθησαν τα Τέμπη στην πράξη αποδέχτηκαν και συνεχίζουν να αποδέχονται τον Μπούτα, σα «συναγωνιστή» στον αντικυβερνητικό αγώνα. Αλλά ο Μπούτας ήταν ο πρώτος από όλους που μίλησε με την κυβέρνηση, και πριν από οποιαδήποτε υποχώρησή της για να οργανώσει τη μεγάλη φιέστα του στο Σύνταγμα, που ουσιαστικά ήταν ένα αποφασιστικό χτύπημα στα δύο βασικά κέντρα μπλόκων και ενάντια στους κατα κύριο επάγγελμα αγρότες και όχι ενάντια στα κυβερνητικά φορολογικά-ασφαλιστικά μέτρα. Αυτή τη φιέστα του Μπούτα τη συνδράμανε όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα και ιδιαίτερα η ΝΔ του φιλο-Τσίπρα και φιλο-ψευτοΚΚΕ Μητσοτάκη που επηρεάζει κυρίως τους αγρότες των Τεμπών. Οι δεσμοί της ηγεσίας των Τεμπών με τη μητσοτακική ΝΔ εκτιμάμε ότι είναι ένας από τους λόγους που αυτοί μέχρι σήμερα αρνούνται να καταγγείλουν το διασπαστικό ρόλο του ψευτοΚΚΕ στις αγροτικές κινητοποιήσεις.

Δεν είναι τυχαίο ότι το ψευτοΚΚΕ και ο Τσίπρας επικαλούνται την ίδια πλατφόρμα για να χτυπήσουν τους κατά κύριο επάγγελμα αγρότες. Αυτό αποκαλύφθηκε εντελώς όταν ο Τσίπρας δήλωσε στη Βουλή ότι οι αγρότες με χαμηλό εισόδημα τάχα θα προστατευθούν, ενώ οι αγρότες με «πλούσιο» εισόδημα δεν θα προστατευθούν. Η κυβέρνηση υποχωρεί μόνο στο αφορολόγητο, ενώ παραμένει σταθερή στην αύξηση των φορολογικών συντελεστών και της προκαταβολής, αλλά και στη σύνδεση εισφορών και φορολογητέου εισοδήματος που θα πλήξει κυρίως τους επαγγελματίες μικρούς και μεσαίους αγρότες που παρουσιάζουν κάποια κερδοφορία μέσα από τον εκσυγχρονισμό της παραγωγής τους χωρίς να βασίζονται στις επιδοτήσεις, ιδιαίτερα από τη στιγμή που οι επιδοτήσεις εξαιρούνται από το φορολογητέο εισόδημα μετά την κυβερνητική παροχή στον Μπούτα. Αυτός είναι ένας διαχωρισμός που δούλεψε τό-

σο ο Μπούτας όσο και η κυβέρνηση για να χτυπήσουν κυρίως το πιο σύγχρονο κομμάτι της παραγωγής που βρίσκεται στο βορρά απέναντι στον όγκο των επιδοτούμενων που βρίσκεται στον κάμπο της Λάρισας (οπότε και σε ένα βαθμό στα Τέμπη που ήδη αποφάσισαν να αποχωρήσουν και να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις), και για να περάσει πιο εύκολα το σύνολο των κυβερνητικών μέτρων ενάντια στην παραγωγή (κατάργηση αφορολόγητου πετρελαίου, αύξηση ΦΠΑ στα αγροτικά εφόδια κ.α) από το οποίο θα χτυπηθούν σε ένα βαθμό όλοι οι αγρότες, δηλαδή και οι μη επαγγελματίες μικρομεσαίοι

Χτύπημα του κινήματος των μικρομεσαίων στο όνομα της φτωχολογιάς. Μόνο το χτύπημα του παραγωγικού σαμποτάζ μπορεί να σώσει τις συντάξεις

Αλλά η ψευτοαριστερά του ΣΥΡΙΖΑ και ιδιαίτερα του ψευτοΚΚΕ προδίδεται σε ένα κεντρικό σημείο, στη στάση τους απέναντι στους εργάτες γης, ιδιαίτερα τους μετανάστες. Ενώ το ψευτοΚΚΕ εμφανίζεται υπέρμαχος του φτωχού αγρότη ενάντια στον πλούσιο και ενάντια στο κράτος και στην ΕΕ δεν υπερασπίζεται πουθενά σε όλο τον απέραντο κομβά από τα αιτήματα του «Συντονιστικού των μπλόκων», τους εργάτες γης, δηλαδή το πραγματικό αγροτικό προλεταριάτο. Αυτό, το ξεζουμίζουν και οι μεσαίοι και μικροί καλλιεργητές που μισθώνουν εργάτες γης και βέβαια οι μισοαγρότες δημόσιοι υπάλληλοι και οι μικροενοικητές ραντιέ-ρηδες που αποτελούν την άμεση κοινωνική βάση του ψευτοΚΚΕ και τους οποίους αυτό ποτέ δεν καταγγέλλει. Τουλάχιστον, οι πραγματικά μικροί και μεσαίοι αγρότες, στα πλαίσια της Συντονιστικής Επιτροπής Αγροτών είχαν βάλει από την αρχή το αίτημα για ασφάλιση των 300.000 περίπου μεταναστών εργατών γης και νομιμοποίησή τους, δηλαδή βάζουν το ζήτημα να χτυπηθεί η μαύρη εργασία, σε αντίθεση με τον Μπούτα που δεν έχει βάλει ποτέ τέτοιο αίτημα, κάτι που αποκαλύπτει τη μαύρη φασιστική και αντεργατική γραμμή του ψευτοΚΚΕ. Αυτό το θετικό δεν το ζήτηνε βέβαια οι παραγωγικοί μικροί και μεσαίοι αγρότες από φιλεργατισμό αλλά γιατί αυτοί και μόνο σαν επιχειρηματίες χρυσαιγίτες συμπαρατάχθηκαν με τον Μπούτα και το ΠΑΜΕ στο Σύνταγμα, παρά τους μύθους του τελευταίου εναντίον τους.>>.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΩΝ

συνέχεια από δίπλα

των ιδιωτών συνεργατών της που ποτέ καμιά κυβέρνηση και ιδιαίτερα καμιά κρατικοφασιστική ψευτοαριστερά δεν χτύπησε, αλλά αντίθετα προστατέψε.

Για όλους τους παραπάνω λόγους πρέπει ο λαός να υποστηρίξει αποφασιστικά τους αγρότες παραγωγούς αλλά και τους ελεύθερους επαγγελματίες επιστήμονες ενάντια στα εξοντωτικά σαμποταριστικά μέτρα της κυβέρνησης. Βεβαίως υποστήριξη δεν σημαίνει υποστήριξη του αντεργατικού και αντιπαραγωγικού πλαισίου με το οποίο έχουν κατελώσει οι κνίτες και οι εθνοφασίστες κάθε είδους τον αγώνα τους, όπως και να αποδεχτούν τη δημαγωγία των παραπάνω ότι οι κρατικές 24ωρες γενικές απεργίες που σκαρώνουν μια φορά κάθε τόσο οι ηγεσίες αυτών των κινήματων είναι πραγματικά αποτελεσματικές. Αποτελεσματικές μπορεί να είναι μόνο παρατεταμένες δημοκρατικές απεργίες, δηλαδή επικυρωμένες από τις συνελεύσεις βάσης των συνδικάτων, που σημαίνει καλά ζυμωμένες,

καλά οργανωμένες, που να μπορούν να πάρουν μαζί τους και τμήματα του προλεταριάτου του ιδιωτικού τομέα. Αυτό δεν έγινε ποτέ μέσα στην κρίση. Για όλα αποφασίζουν οι εγκάθετες κομματικές καθεστωτικές ηγεσίες των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και ΠΑΜΕ. Ανατροπή τέτοιων πολιτικών μπορούν να γίνουν χοντρικά με αληθινά εξεγερτικά κινήματα βάσης και όχι με τις γνωστές τελετουργίες του «κινήματος», τις πλαισιωμένες με φωτιές και διακρυγόνες. Αυτές διαμορφώνονται από το καθεστώς με τη βοήθεια ενός ορισμένου ψευτοαναρχισμού στο κέντρο της πόλης έτσι ώστε αυτό να αποτελεί σκηνοθετικό πλάτω μιας διεθνούς τηλεοπτικής εκπομπής που δείχνει την Ελλάδα εξεγερμένη χωρίς να υπάρχει εξέγερση. Αν υπήρχε εξέγερση δεν θα υπήρχαν ατέλειωτες ήττες για το λαό επί 5 ολόκληρα χρόνια.

Αυτές δηλαδή οι τελετές χρησιμεύουν όχι για να οδηγήσει ο λαός την κάθε κυβέρνηση σε υποχώρηση, αλλά να βλέπουν από τις κάμερες οι ευρωπαιοί εχθροί πόσο θυμωμένος είναι ο λαός και πόσο αδύναμη αλλά και ηρω-

ική η κυβέρνηση που του αντιστέκεται, όποτε πρέπει να της δοθούν νέα δανεικά, νέα πολιτική ανοχή, νέος χρόνος για παραγωγικό σαμποτάζ της χώρας, νέα αύξηση του δανεισμού, οπότε νέο βάθαιμα της αποσάθρωσης της ΕΖ και της ΕΕ, νέο ψυχικό πέρασμα της καθημαγμένης χώρας στη σφαίρα επιρροής του δολοφόνου κάθε ρώσικης δημοκρατικής αντιπολίτευσης, φασίστα Πούτιν.

Αυτό που χρειάζεται σήμερα είναι ένα αληθινό κίνημα ενάντια στους σαμποτέρ και τους φαιο-«κόκκινους» φασίστες που το κεφάλι τους είναι στην κυβέρνηση, αλλά τα πλοκάμια τους είναι στις ηγεσίες όλων των κοινοβουλευτικών πολιτικών κομμάτων. Είναι αυτές οι ηγεσίες που σήμερα προτείνουν στους αγρότες διακομματικές επιτροπές της Βουλής τάχα για να βρουν λύσεις. Ένα λαϊκό κίνημα δεν πρέπει σήμερα κατά τη γνώμη μας να ζητάει είδη διακυβέρνησης, που να διαχέουν την ευθύνη σε άλλους πλην της κυβέρνησης, και μάλιστα σε κόμματα που συνεχίζουν να φέρονται άθλια, διασπαστικά ή διαφορούμενα απέναντι στον αγώνα τους.

Πάνω απ' όλα πάντως χρειάζεται αντίσταση στην προσπάθεια των ναζι της ΧΑ να μπουν

στο αγροτικό κίνημα όχι μόνο για να μην προβοκαριστεί το τελευταίο, αλλά για να μην βρει εκεί για πρώτη φορά ο ναζισμός στην τσακισμένη μικροαστική μάζα, που ιστορικά είναι το στοιχείο του, μια συνδικαλιστική νομιμοποίηση και μια βάση στην ύπαιθρο, που ως τώρα ελάχιστα διαθέτει. Είναι οι δημοκράτες να ανησυχήσουν ιδιαίτερα από το ότι η κρυφοφασιστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με διευθυντή της ΕΡΤ τον άνθρωπο του Περισσού Τσακνή, παρέδωσε ακριβώς πάνω στην ώρα των αγροτικών μπλόκων και στην ώρα της μεταναστευτικής κρίσης στους ναζι της ΧΑ το κρατικό κανάλι για να παρουσιάσουν για πρώτη φορά τη συγκέντρωσή τους και την ομιλία τους για τα Ίμια. Οι ρωσόδουλοι βιάζονται να κάνουν κεντρική διάσημη της χώρας το πιο δουλικά στη Ρωσία και το πιο κτηνώδες κόμμα αφήνοντάς το πολιτικά να εμφανίζεται σαν πατριωτικό.

Πάμε η για μεγάλη προοδευτική εξέγερση ή για μια μεγάλη φασιστική δικτατορία. Οι παράγοντες για το δεύτερο είναι ισχυρότεροι αν δεν ανατραπούν από ένα πραγματικά δημοκρατικό κίνημα του λαού

Αθήνα 2/2/2016

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΙΜΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΓΚΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

10 χρόνων τα κανάλια της Ρωσίας (ο Τσίπρας θέλει να το κάνει πιο γρήγορα) οπότε και μπόρεσε να επιβάλλει τη μοντέρνα, δηλαδή τη με καλυμμένη βία μέθοδο φασιστικής δικτατορίας, μιας και κανένα από τα εγκλήματα του δεν γίνονται γνωστά στο ρωσικό λαό.

Αναφέρει χαρακτηριστικά η έκθεση της ΤτΕ που μεγάλα αποσπάσματα της «όλως τυχαία» δημοσιεύθηκαν στην Αυγή: η επιχειρηματική επιλογή του μοναδικού πλέον μετόχου να εξαγοράσει όλες τις μετοχές της εταιρείας, «αύξησε σημαντικά τον δανεισμό της σε επίπεδο που **δεν φαίνεται να είναι** (δηλαδή **δεν αποκλείεται** και να είναι- σημείωση δικιά μας) **ομαλά εξυπηρετήσιμα, παρά μόνο κατόπιν σοβαρής ενίσχυσης των κεφαλαίων της**» και ότι η δανειοδότηση είναι επιλήψιμη γιατί «δεν αφορούσε την κάλυψη των λειτουργικών αναγκών της εταιρείας, αλλά τη στήριξη της επιχειρηματικής επιλογής του φορέα για πλήρη ιδιοκτησιακό έλεγχο της»!!! Πρόκειται για πρωτοφανείς ισχυρισμούς μιας κυβερνητικά ελεγχόμενης εθνικής κρατικής τράπεζας τους οποίους στη συνέχεια μετέτρεψε σε ποινική δίωξη η εισαγγελική αρχή. Μάλιστα, είναι χαρακτηριστικό ότι διαπιστώνεται πλήρης νομιμότητα στη διαδικασία της δανειοδότησης των 140 εκ ευρώ που πήρε σαν επιχειρηματικό δάνειο ο όμιλος, και ότι μόνο το δάνειο των 57 εκ ευρώ που πήρε ο Ψυχάρης για να αγοράσει μετοχές ελέγχεται για «παρεκκλίσεις» από τους κανονισμούς δανειοδότησης.

Βεβαίως πριν φτάσουμε σε αυτές τις ανακαλύψεις της ΤτΕ και της δικαιοσύνης έχουμε την επί μακρόν προαναγγελία του ότι η κυβέρνηση θέλει να εγχειρήσει τα κανάλια, και κυρίως το όργιο των κυβερνητικών παρεμβάσεων στη δικαιοσύνη αρχίζοντας από τις ωμές επεμβάσεις της συριζαίας προέδρου του Αρείου Πάγου Θάνου (θυμίζουμε υπερασπίστρια της αθώωσης του ναζί Κ. Πλεύρη) και φθάνοντας ως τις επεμβάσεις του Παπαγγελόπουλου. Είναι φυσικό μετά από όλα αυτά, στην απάντησή του ο ΔΟΑ να μιλάει για «ποινοποίηση πιστώσεων» και αντι-MME κλίμα (Ναυτεμπορική, 24/2).

Μετά την άσκηση της ποινικής δίωξης, απέτυχε, όπως ήταν φυσικό η προγραμματιζόμενη αύξηση των 15 εκατομμυρίων Ευρώ στο ΜΕΓΚΑ, που ήταν αναγκαία για την επιβίωση του καναλιού. Η άσκηση της δίωξης έκανε απαγορευτική οποιαδήποτε δανειοδότηση, καθώς και την αναδιάρθρωση της υπάρχουσας δανειοδότησης του καναλιού ώστε να είναι αυτό βιώσιμο. Έτσι ο διευθύνων σύμβουλος του καναλιού υποχρεώθηκε να παραιτηθεί! Με λίγα λόγια η κυβέρνηση παρέλυσε τον ΔΟΑ με μια τρομερή σφουριά στο κεφάλι και μετά του πήρε την περιουσία λέγοντας ότι έχει χάσει την ικανότητα να έχει την επιμέλειά της.

Αυτή τη στιγμή στο ΜΕΓΑ μέτοχοι είναι οι Ψυχάρης – Βαρδινογιάννης, και με ένα ποσοστό 32,73% ο ανατολικός κρατικοολιγάρχης Μπόμπολας, ο οποίος προφανώς εδώ και καιρό αρνείται να καταβάλει οποιοδήποτε ποσό για αύξηση του κεφαλαίου. Τώρα προτείνει τη μεταφορά του ΜΕΓΑ στις εγκαταστάσεις του Πήγασου, δηλαδή του Έθνους (!), ενώ η ειδησεογραφία αναφέρει την πιθανή είσοδο του άλλου εντελώς λουμπεν και τραμπούκου ανατολικού ολιγάρχη Μαρινάκη στη μετοχική σύνθεση με μία νέα αύξηση κεφαλαίου.

Ο Ψυχάρης αποκαλύπτει τις παρεμβάσεις και τους εκβιασμούς Τσίπρα, αλλά σύσσωμο το διακομματικό καθεστώς καλύπτει τον πρωθυπουργό που έπρεπε να είχε ήδη παραιτηθεί.

Μετά την άσκηση της ποινικής δίωξης, ο Ψυχάρης πέρασε στην ανεπιθύηση και απο-

κάλυψε με άρθρα στο Βήμα συναντήσεις που έκανε ο Τσίπρας με τον Ψυχάρη στις οποίες ο πρώτος διαμαρτυρήθηκε για μη ευνοϊκή κάλυψη του ΣΥΡΙΖΑ και του ίδιου. Επίσης τα δημοσιεύματα αναφέρθηκαν στην απαίτηση του Τσίπρα για παραγκωνισμό ενός συγκεκριμένου δημοσιογράφου από προεκλογικές πολιτικές εκπομπές, ο οποίος δεν κατονομάζεται αλλά φωτογραφίζεται, και είναι ο Πρετεντέρης με τον ταυτόχρονο εκβιασμό για μποϊκοτάζ των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ στο ΜΕΓΚΑ. (Θυμάστε πόσο ο Πρετεντέρης είχε απειληθεί από τους φίλους της «17N» με δολοφονία, πράγμα που δείχνει πόσο βαθειά ο πιο τραμπουκικός ψευτοαναρχισμός είναι ενεργούμενο του ΣΥΡΙΖΑ). Οι παρεμβάσεις επεκτάθηκαν σύμφωνα με όσα αναφέρονται στα σχετικά άρθρα του Βήματος στην απαίτηση για αναβάθμιση συγκεκριμένου πολιτικού συντάκτη στο ΜΕΓΚΑ, την πρόσληψη στο δελτίο του σταθμού κεντρικού αρθρογράφου της «Αυγής», καθώς και την αντικατάσταση του διευθυντή της εφημερίδας ΝΕΑ, με στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ!!!

Οι συναντήσεις δεν διαψεύστηκαν ποτέ από τον Τσίπρα, ούτε υπήρξε σαφής διάψευση του περιεχομένου τους. Ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυρίστηκε ότι ο Ψυχάρης ήταν που ζήτησε τις συναντήσεις για διαγραφή των χρεών του. Δεν μπόρεσε όμως να εξηγήσει γιατί ο Τσίπρας κράτησε μυστικές τις συναντήσεις και δεν κατάγγειλε τον Ψυχάρη που υποτίθεται ότι ήταν αυτός που τον εκβίασε.

Και ενώ ο Τσίπρας ήταν τόσο βαρειά έκθετος, τουλάχιστον σαν διπρόσωπος, καμία από τις ηγεσίες των υπόλοιπων κομμάτων δεν απαίτησε τη διερεύνηση των καταγγελιών, ούτε ζήτησε την παραίτηση Τσίπρα, όπως θα έκαναν ηγεσίες κομμάτων σε μία χώρα που λειτουργεί στοιχειωδώς δημοκρατικά. Αντίθετα σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς, άφησε αυτές τις καταγγελίες να περάσουν σαν ένα επεισόδιο ενός δήθεν προσωπικού πολέμου Τσίπρα-Ψυχάρη. Αλλά το χειρότερο είναι ότι έδωσαν την έγκρισή τους για να καταπιαστεί ξαφνικά η Επιτροπή Πόθεν Έσχες της Βουλής με το να ερευνά εκ νέου τα πάθη έσχες που είχε καταθέσει σα δημοσιογράφος ο Ψυχάρης από το 2001 στηρίζοντας ουσιαστικά την κυβέρνηση στη δημαγωγική γκαμπελική της προπαγάνδα για πόλεμο κατά της διαφθοράς την ώρα που πρόκειται για μία κυβέρνηση που ξεπλένει πιο συστηματικά από οποιαδήποτε άλλη όλα τα στελέχη της από κάθε κατηγορία για διαφθορά και πνίγει κάθε σχετική έρευνα.

Να καταγγείλουμε τη φασιστική δικτατορία νέου τύπου που ετοιμάζει το καθεστώς στο όνομα του πολέμου κατά της διαφθοράς

Η σύγκρουση Τσίπρα-Ψυχάρη δεν έχει καθόλου προσωπικό χαρακτήρα, είναι καθαρά μία πολιτική επίθεση που σαν άμεσο στόχο έχει τον έλεγχο του ΜΕΓΚΑ, ή ακόμα και των βασικών πολιτικών εφημερίδων του ΔΟΑ, Βήμα και Νέα. Πρόκειται για μία επίθεση που ο σοσιαλφασισμός είχε ξεκινήσει από παλιά, όταν η δολοφονική συμμορία της «17N» έριξε τη ρουκέτα στο ΜΕΓΚΑ, και αργότερα όταν οι ναζήδες της ΧΑ, προστατευόμενοι του ΣΥΡΙΖΑ, με τον άλλο Παππά, ουρούσαν στο κτίριο των γραφείων του ΜΕΓΚΑ.

Ο λόγος που ο Ψυχάρης έχει απομονωθεί πολιτικά σε αυτή τη σύγκρουση είναι ότι επέλεξε να τα βάλει στην αρθρογραφία του και στη δημοσιογραφική κάλυψη του ΜΕΓΑ όχι μόνο με το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά με το πραγματικό αφεντικό των πολιτικών ηγεσιών της χώρας τη νεοναζιστική Ρωσία του Πούτιν. Πρόκειται για πολλά τέτοια άρθρα και ρεπορτάζ τα τελευταία δυο χρόνια ιδιαίτερα, όπως πχ για την Ουκρανία, ή για μία σειρά

άρθρα ενάντια στη φασιστική επίθεση του Κοτζιά κατά της Athens Review of Books που τον κατήγγειλε για τους δεσμούς του με τα σοσιαλφασιστικά ανατολικά καθεστώτα (Γιαρουζέλσκι), άρθρα που στη φαιο-«κόκκινη» δικτατορία που ετοιμάζουν για τη χώρα δεν θέλουν με τίποτα να προβάλλονται και να δημοσιεύονται.

Αν η κυβέρνηση περάσει τις πραξικοπηματικές της μεθοδεύσεις ενάντια στα ΜΜΕ σαν τάχα αναγκαίες για την καταπολέμηση της διαφθοράς και της διαπλοκής αξιοποιώντας τη σκανδαλώδη **διακομματική σιωπή** για αυτή την ωμή φασιστική επίθεση, αφενός θα μπορέσει να νομιμοποιηθεί απέναντι στην Ευρώπη που ως τώρα δεν βλέπει με καθόλου καλό μάτι τις πρωτοφανείς ρυθμίσεις για 4 κανάλια πανελλαδικής εμβέλειας, ρυθμίσεις που όμοιες τους δεν υπάρχουν και δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν σε κανένα ευρωπαϊκό, δηλαδή μη φασιστικό, κράτος, και αφετέρου θα βρεθούν με την πλάτη στον τοίχο όλα τα υπόλοιπα κανάλια.

Η επίθεση δεν πρόκειται να σταματήσει στον Ψυχάρη και στο ΜΕΓΑ. Ήδη ετοιμάζουν νέο νομοσχέδιο για τον έλεγχο των ραδιοφώνων και του διαδικτύου. Πρέπει οι δημοκράτες να καταγγείλουν με όλη τους τη δύναμη και όσο πιο μαζικά γίνεται τις φασιστικές μεθοδεύσεις του διακομματικού καθεστώτος Τσίπρα ενάντια στα ΜΜΕ και στην ελευθερία του τύπου, αλλιώς ο λαός μας θα βρεθεί δεμένος με βαριές αλυσίδες και θα το καταλάβει μόνο όταν πια δεν θα μπορεί να αντιδράσει. Κι αυτό γιατί όλη η δουλειά γίνεται με βαρύ αναισθητικό και μάλιστα από πολύ παλιά.

Το βαρύ ιδεολογικό αναισθητικό που προηγήθηκε της φασιστικής επίθεσης στον Τύπο

Το αναισθητικό αυτό είναι μια μακρυνή ιδεολογική προετοιμασία αντίστοιχη με εκείνη με την οποία γίνεται η καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων. Την παραγωγική καταστροφή οι ρωσόδουλοι τη κάνουν, όπως τόσες φορές έχουμε πει, ταυτίζοντας τις παραγωγικές δυνάμεις με την καπιταλιστική τους χρήση, και μετά με μια αντικαπιταλιστική φρασεολογία σκοτώνουν τις παραγωγικές δυνάμεις αλλά επιλεκτικά μόνο εκείνες των εχθρών τους καπιταλιστών. Ανάλογα για τα ΜΜΕ λένε ότι αφού είναι στην ιδιοκτησία αστών, οπότε υπηρετούν τα αστικά συμφέροντα και την αστική πολιτική, δηλαδή μια έτσι κι αλλιώς αντιλαϊκή πολιτική, λένε διαρκώς ψέμματα, οπότε δεν μας πειράζει καθόλου να κλείσουν ή να αλλάξουν χέρια και να πάνε σε οποιουδήποτε άλλους καπιταλιστές. Αυτό σημαίνει ότι για τους σοσιαλφασίστες είναι αδιάφορο αν τα ΜΜΕ είναι στα χέρια του φασισμού ή της αστικής δημοκρατίας, αφού και η αστική δημοκρατία λέει ψέμματα. Αυτό ήταν το νόημα της μεγάλης εκστρατείας που είχε ξεκινήσει το ψευτοΚΚΕ και μετά ο ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ ενάντια στα κανάλια μετά τη μεταπολίτευση, και γι' αυτό το λόγο είχε δώσει ουσιαστική ιδεολογική κάλυψη στο σύνθημα "αλήτες- ρουφιάνοι- δημοσιογράφοι" που θα ήταν απλά ισοπεδωτικό αλλά έντιμο αν καταφερόταν και ενάντια -και πρώτα απ' όλους ενάντια- στους δημοσιογράφους του Ριζοσπάστη.

Ασφαλώς και η αστική δημοκρατία λέει ψέμματα, πόσο μάλλον η παρακμασμένη, διεφθαρμένη, και εξαγορασμένη από τα ξεχωριστά κεφάλαια αστική δημοκρατία της εποχής του ιμπεριαλισμού. Όμως υπάρχουν δύο κεφαλαϊώδεις διαφορές ανάμεσα στην αστική δημοκρατία και στο φασισμό σε αυτό το ζήτημα: Η πρώτη διαφορά είναι ότι στην αστική δημοκρατία ακριβώς εξαιτίας της **ανονιχτής πολιτικής** εκδήλωσης της σύγκρουσης των επί μέρους αστικών και ι-

μπεριαλιστικών συμφερόντων, δεν μπορεί να κρυφτεί ή να αντιστραφεί ολοκληρωτικά η αντικειμενική πραγματικότητα αφού δεν μπορούν όλα τα συμφέροντα αυτά να συμφωνήσουν ταυτόχρονα σε μια ενιαία παρουσίασή της και σε μια ενιαία αντίληψή της στις μάζες. Αυτό το πλεονέκτημα το έχει μόνο ο φασισμός, ως το πιο συγκεντρωμένο κεφάλαιο, που μπορεί όχι μόνο να κρύβει και να αντιστρέφει την πραγματικότητα, αλλά και να κατασκευάζει και να κινηματογραφεί ολόκληρα γεγονότα για να πετύχει αυτή την αντιστροφή, όπως πχ να στήνει "αυθόρμητες" εκδηλώσεις λατρείας, γκάλοπ κλπ στη φασιστική ηγεσία.

Η δεύτερη και πολύ πιο μεγάλη διαφορά είναι ότι μόνο ο φασισμός μπορεί να επιβάλλει και μάλιστα για πολύ καιρό την ψεύτικη πραγματικότητα του σε όλη την κοινωνία, δηλαδή και στην υπόλοιπη αστική τάξη και στις λαϊκές μάζες τιμωρώντας ακόμα και εξοντώνοντας όσους τολμάνε να παρουσιάζουν ακόμα και τα πιο μικρά, ασύνδετα κομμάτια της πραγματικότητας που οι άνθρωποι μπορούν να δουν μέσα από τα κάγκελα της μεγάλης φασιστικής φυλακής τους.

Δεν είναι τυχαίο ότι σήμερα την κεντρική ιδεολογικο-πολιτική πλατφόρμα αυτής της επίθεσης την προσφέρει στο ΣΥΡΙΖΑ, το μητρικό και καθοδηγητικό του κόμμα, το ψευτοΚΚΕ, που είναι ο οργανωτής της σοσιαλφασιστικής ψευτοταξικής προπαγάνδας, δηλαδή της «αντικαπιταλιστικής» προπαγάνδας των πιο αρπακτικών και βίαιων κρατικομονοπωλιστών καπιταλιστών του κόσμου, των μεγαλορόσων.

Αυτό το κόμμα όχι μόνο δεν καταψήφισε ποτέ τις φασιστικές διατάξεις των νόμων και των τροπολογιών του ΣΥΡΙΖΑ για τα κανάλια, αλλά αυτό το έκανε με την υποθήτηση ότι η ενημέρωση είναι κοινωνικό αγαθό οπότε δεν πρέπει να βρίσκεται στα χέρια επιχειρηματικών ομίλων. Αυτό όμως σημαίνει, στο βαθμό που δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει σήμερα απολύτως καμιά μορφή κοινωνικής ιδιοκτησίας των καναλιών, ότι τα ξεχωριστά τμήματα της αστικής τάξης, και τα ξεχωριστά πολιτικο-ιδεολογικά ρεύματα που εκπροσωπούν αυτά τα τμήματα, έτσι κι αλλιώς δεν έχουν δικαίωμα να εκφράζονται ελεύθερα μέσα από τα δικά τους ΜΜΕ. Αυτό σημαίνει ότι αν μια κυβέρνηση, εν προκειμένω η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, φημίσει και πάρει όλα τα κανάλια από τον έναν ιδιοκτήτη και τα δώσει σε οποιονδήποτε άλλο φίλο της, αυτό δεν έχει απολύτως καμιά σημασία, αφού έτσι κι αλλιώς κανένα από αυτά τα κανάλια δεν αποτελεί κοινωνική ιδιοκτησία. Η αλλιώς, αφού δεν υπάρχει κομμουνισμός τότε ή φασισμός ή αστική δημοκρατία είναι το ίδιο, όπως εφόσον δεν υπάρχει κομμουνισμός, το να είναι ο Πειραιάς αποικιακό λιμάνι μιας φασιστικής χώρας ή λιμάνι μιας ανεξάρτητης δημοκρατικής χώρας είναι το ίδιο και το αυτό.

Να γιατί πρέπει να υποστηριχθεί το συγκρότημα του Λαμπράκη παρόλα τα δικά του μεγάλα ιστορικά ψέμματα, τις δικές του αποκρύψεις και παραμορφώσεις της πραγματικότητας σε δύσκολες στιγμές αυτού του τύπου και πιο πολύ τις δικές του ευθύνες για τη συμμετοχή του σε όλες τις εθνικές εκστρατείες που έφεραν τα τελευταία 49 χρόνια τους σοσιαλφασίστες στην εξουσία. Πόσο αποφασιστικά και «πρωτοπόρα» δεν συνεισέφερε αυτό το συγκρότημα στις αντιτουρκικές εθνικές υστερίες μετά τη δικτατορία που βοήθησαν στην αναθέρμανση του εθνοσοβινισμού και, κυρίως, κατοχύρωσαν το ρόσικο σοσιαλιμπεριαλισμό σαν στρατηγικό σύμμαχο της χώρας, ή στις φασιστικές εκστρατείες για να αλλάξει η μικρή γειτονική μας χώρα με τη βία το όνομά της που κάνανε το

συνέχεια στη σελ. 15

Η υπόθεση Μουζάλα: Το παιχνίδι με το όνομα στην πιο βρώμικη φάση του όπου ο εκβιαστής κάνει το φίλο στο θύμα του

Τι γελοίο θέατρο συνεχίζει να παίζει η σχισματική αστική τάξη με το όνομα Μακεδονία 25 χρόνια από το ανακάλυψε σαν «εθνικό» ζήτημα; Γιατί πάλι φασαρία; Πως του ήρθε του Μουζάλα η κακιά λέξη; Του ξέφυγε ή ήταν δοκιμή; Θύμωσε γνήσια ο Καμμένος ή παίζει κι αυτός το ίδιο παιχνίδι από άλλη θέση;

Είναι αδύνατο να βρει κανείς απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα αν δεν πιάσει το χρυσό νήμα αυτής της πολύ βρώμικης «εθνικής» υπόθεσης για την αξίωση μετονομασίας μιας χώρας που την εγείρει μια άλλη χώρα. Και το χρυσό νήμα, όπως το έχουμε επισημάνει από την πρώτη στιγμή της πριν 25 χρόνια, είναι ότι η μετονομασία αποτελεί το ειδικό εργαλείο με το οποίο η ελληνική ρωσόφιλο καθεστώς έχει φράξει το δρόμο της γειτονικής χώρας προς την Ευρώπη και τη Δύση γενικά για να την οδηγήσει μετά από παρατεταμένο διπλωματικό αποκλεισμό στην αγκαλιά του ρωσοκινεζικού φασιστικού άξονα, ιδιαίτερα της πούινγκ της Ρωσίας. Το ότι το όνομα Μακεδονία είναι απλά ένα εργαλείο αποδείχθηκε περίτρανα από την ώρα που σύσσωμη η ελληνική αστική τάξη και τα κόμμά της ξεσηκώνονταν κάθε φορά που η Ευρώπη, ή το ΝΑΤΟ θέλανε την αναγνώριση της χώρας αυτής την εμπόδιζαν. Όμως τα ίδια κάθονταν εντελώς σούζα όταν την αναγνώριση αυτής χώρας με το πραγματικό της όνομα την έκαναν, και μάλιστα πάνω στην πιο μεγάλη ελληνική έξαψη, η Ρωσία και την Κίνα. Αν αυτή η αστική τάξη είχε έστω και ελάχιστο χαρακτήρα και πεποιθήσεις, έστω βλακώδεις και αργωστημένες θα έκραζε τη μεγαλύτερη οργή ενάντια σε αυτές τις χώρες, ιδιαίτερα ενάντια στη Ρωσία γιατί υποτίθεται ότι αυτή ήταν η πιο εγκάρδια ορθόδοξη φίλη του «γένους».

Έχουμε επισημάνει εδώ και ένα χρόνο περίπου ότι το εργαλείο του ονόματος έχει πετύχει σε μεγάλο βαθμό το σκοπό του, δηλαδή έχει στείλει τη Δημοκρατία της Μακεδονίας στα δόντια του πούινγκ νεοαζιτικού κτήνους, αφού προηγουμένως την έχωσε στα βρώμικα νερά του σοβινισμού τσακίζοντας την δημοκρατική τάξη Γκλιγκόροφ και φέρνοντας στον Γκρούεφσκι στην εξουσία. Όμως και αυτός δεν ήταν ρωσόφιλος από την αρχή. Έγινε τέτοιος μετά από την παρατεταμένη αισχρή προδοσία των ευρωπαίων αντιδημοκρατών μονοπωλιστών που δεν θέλησαν ποτέ να τα χαλάσουν με τη Ρωσία και τα τσιράκια της στην Ελλάδα, αλλά και που τελευταία μαζί με τις ΗΠΑ ανακατεύτηκαν στα εσωτερικά της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και στρίμωξαν τόσο πολύ σε συμμαχία με τη σοσιαλδημοκρατική αντιπολίτευση την κυβέρνηση Γκρούεφσκι ώστε την έστειλαν για τα καλά στον Πούινγκ. Ένα σχετικό άρθρο για αυτό έχει δημοσιευτεί στη Νέα Ανατολή πριν από λίγους μήνες με τίτλο «Ελληνο-μακεδονική προσέγγιση και στο βάθος ένταξη και της γειτονικής χώρας στο φασιστικό «ορθόδοξο» τόξο» (www.oakke.gr). Απλά εδώ επισημαίνουμε ότι η γειτονική μας χώρα έχει πάρει θέση τελευταία ενάντια στις ευρωπαϊκές κυρώσεις κατά της Ρωσίας, έχει αναπτύξει τις πιο στενές σχέσεις της μέσα στην Ευρώπη με την ρωσόδουλη φασιστική κυβέρνηση Ορμπάν, ενώ δυναμώνει διαρκώς την αντιευρωπαϊκή της ρητορεία.

Αυτό που ζούμε τώρα σαν σαράντα του Μουζάλα και σαν ιερή οργή του Καμμένου είναι μέρος της τακτικής της διακομματικής πολιτικής ηγεσίας, ειδικά της ΣΥΡΙΖΟ-ΑΝΕΛ συμμορίας, να αρχίσει σιγά-σιγά να περνάει σε όλη την αστική τάξη, και από κει στο λαό, το ότι πρέπει να αρχίσει να εξοικειώνεται με το όνομα Μακεδονία, δηλαδή ότι αυτό το όνομα δεν είναι ένα απόλυτο ταμπού, και ότι πρέπει να υπάρχει είτε σε μια κάπως λιγότερο «ωμή» μορφή του, είτε στην ανάγκη και σκέπη όπως είναι, δηλαδή όπως το λέει όλη η υδρόγειος, πάντα ανάλογα με το πόσο ρωσόδουλη γίνεται η Μακεδονία.

Η απόδειξη ότι η «Μακεδονία» του Μουζάλα δεν ήταν ακούσια, βρίσκεται στο ότι λίγα 24ωρα πριν σε ανακοινωθέν της γαλλικής προεδρίας μετά τη συνάντηση Τσίπρα Ολάντ

αναφερόταν η γειτονική χώρα σαν Μακεδονία καθαρά και ξάστερα. Όταν αυτό επισημάνθηκε από τον τύπο η κυβέρνηση απάντησε ότι αυτή ήταν πρωτοβουλία του Ολάντ και δεν επρόκειτο για κοινό ανακοινωθέν. Μα ποιος αρχηγός κράτους, εν προκειμένω ο Ολάντ θα ταπεινώνε, υποτίθεται, έναν φίλο του πρωθυπουργού χρησιμοποιώντας μια ονομασία κόκκινο πανί για αυτόν, και αυτός δεν θα διαμαρτυρόταν έστω και διακριτικά γι αυτό; Αλλά και πέρα από αυτό θα ήταν δυνατό μέσα στις απειλές του Καμμένου για παραίτηση του να σηκωθεί ένας επίσημος σύμβουλος του υπουργού παιδείας Φίλη, ο αρμόδιος για θέματα Πολιτισμού Περιβάλλοντος και Δικαιωμάτων/Αλληλεγγύης, Θέμης Δημητράκοπουλος, και να δηλώσει ότι «είναι παράλογο από ανθρώπους που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν σ έναν τόπο που τον έλεγαν Μακεδονία να τους στερήσει να ζουν σ αυτή τη χώρα μ αυτό το όνομα», χωρίς να εξαμίστειε το λεπτό, αν αυτά που έλεγε δεν ήταν η νέα ετοιμαζόμενη κρατική γραμμή; Δεν θα είχε βγει όλο το παπαδαριό και όλος ο στρατός να ζητήσουν να πέσει αν όχι το κεφάλι του Φίλη, τουλάχιστον του συμβούλου του; Ο μόνος που φώναζε δυνατά και μόνο για το Μουζάλα ήταν ο σεσημασμένος αρχισοβινιστής Ανθίμος και το περιθωριακό φασιστικό σκυλόλοϊ που γαυγίζει σε όλες αυτές τις περιστάσεις.

Θεωρούμε ότι ο Μουζάλας έριξε την απαγορευμένη λέξη σαν δοκιμαστικό μπαλόνι για να μετρηθεί το ύψος της εθνικής οργής που μια τέτοια ξαφνική αποκάλυψη θα προκάλυψε όχι τόσο στο γενικό πληθυσμό, όσο στον πυρήνα της κρατικής εξουσίας; δηλαδή κύρια στον στρατό και δευτερευόντως στον πνευματικό του μέντορα, την εκκλησία. Αλλά ο υπουργός που έχει αναλάβει να ελέγξει και να σφυγμομετρεί το στρατό είναι ο Καμμένος. Μόνο ένας αναμφισβήτητος εθνοφασίστας σαν κι αυτόν, οπότε και φανατικός μακεδονοκτόνος, θα μπορούσε να αναλάβει τον δύσκολο ρόλο να εκκαθαρίσει το στρατό και να τον πάει από τον εθνοσοβινισμό στη Ρωσία χωρίς επικίνδυνους κραδαμούς. Άλλωστε γι αυτό έχουμε ακόμα κυβέρνηση Τσίπρα με Καμμένο και όχι με Θεοδωράκη. Νομίζουμε ότι ο Καμμένος φώναξε αρχικά πολύ ενάντια στο Μουζάλα, ώστε να προλάβει τις πιο οργισμένες αντιδράσεις στο στρατό και στην εκκλησία, αν αυτές εκδηλώνονταν αρκετά μαζικά. Από όσο φαίνεται όμως δεν εκδηλώθηκαν τόσο έντονα γιατί το πολιτικό καθεστώς έκανε ταχύτατα τα κουμάντα του υπέρ του Μουζάλα. Εννοούμε ότι η μεν ΝΔ αυτή η φωλιά του καθώς πρέπει εθνοφασισμού δεν ζήτησε καθαρά την παραίτηση Μουζάλα, αλλά μόνο «να σκεφτεί ακόμα και την παραίτησή του», ενώ το Ποτάμι, η Γεννηματά, και ο Λεβέντης τα έβαλαν με τον Καμμένο και πήραν το μέρος του Μουζάλα αφού βέβαια αυτός ζήτησε συγγνώμη για το «ολίσθημα». Όσο για το «πατριωτικό» ψευτοΚΚΕ αυτό έκανε τη συνηθισμένη του κομπιά όταν δεν θέλει να πάρει ανοιχτά θέση για κάτι: κατήγγειλε το Μουζάλα για κάτι άσχετο, συγκεκριμένα ότι υποτάχθηκε στην ΕΕ στο προσφυγικό, όπως θα μπορούσε να τον καταγγείλει ότι είναι αστός εχθρός της λαϊκής εξουσίας. Αυτό σημαίνει ότι πήρε θέση υπέρ του Μουζάλα στο συγκεκριμένο.

Το κατά πόσο αυτή η γενική υπεράσπιση του Μουζάλα με αντάλλαγμα καταδίκη του «ολισθήματος» του, καθιστούσε προσωρινά την εθνική αρρώστια, ή ο Μουζάλας θα χάσει το υπουργείο του θα το μάθουμε με εισιγουρία σε λίγο. Εκείνο που ξέρουμε είναι ότι η διαδικασία αναγνώρισης του απαγορευμένου ονόματος με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχει δρομολογηθεί. Βεβαίως όταν λέμε όνομα εννοούμε το δικαίωμα στη Δημοκρατία της Μακεδονίας να μπει στην ΕΕ, γιατί από Διεθνή άποψη το όνομα της χώρας έχει αναγνωρισθεί.

Μα καλά θα πει ένας δημοκράτης: δεν πρέπει να χαϊρόμαστε που η κυβέρνηση και γενικότερα ο πολιτικός κόσμος αρχίζουν να αποδέχονται την γειτονική χώρα υποχωρώντας

από την φασιστική τους θέση, έστω και αν σε αυτή τη φάση το κάνουν δειλά ζητώντας συγγνώμη που το ξεστόμισαν, δηλαδή σκουληκιάρικα και διπρόσωπα όπως πάντα δουλεύει ο ΣΥΡΙΖΑ και από κοντά όλο αυτό το πολιτικό καθεστώς; Δεν έχουμε έτσι κι αλλιώς μια νίκη του μακεδονικού λαού και των λαών όλου του κόσμου; Δεν έχει κάθε λόγο να αισθάνεται δικαιώμενη ιδιαίτερα η ΟΑΚΚΕ που είναι το πρώτο κόμμα που μόνο του που κόντρα στην υστερία του 1992 φώναξε δυνατά ότι το δικό ήταν με τη γειτονική χώρα της και γι αυτό 6 μέλη της συνελήφθησαν, και σύρθηκαν στα δικαστήρια και καταδικάστηκαν και ηγετικά στελέχη της προπηλακίστηκαν και ηθικά ακόμα και φυσικά για αυτήν την «προδοσία» τους;

Ναι υπάρχει η πλευρά της δημοκρατικής νίκης των εθνικά μακεδόνων και της δικαίωσης της ΟΑΚΚΕ, αλλά αυτή είναι μια δευτερεύουσα πλευρά. Έχουμε δηλαδή μια ήττα για τον ελληνικό σοβινισμό όμως όχι γιατί δυνάμωσε η ελληνική δημοκρατική αντίσταση αλλά γιατί έχει δυναμώσει η φαιο-«κόκκινη» ρωσοδουλεία που βρίσκεται ακόμα πιο δεξιά από τον ελληνικό σοβινισμό. Έχουμε την αρχή μιας ηθικής νίκης της Μακεδονίας αλλά με ένα εθνικό αντάλλαγμα πολύ χειρότερο από αυτήν: την κίνηση της προς το χειρότερο φασισμό του κόσμου και τελικά προς την υποτέλεια της σε αυτόν. Δεν είναι τυχαίο ότι το αληθινό όνομα έρχεται στην επιφάνεια στην Ελλάδα, και μισοεπίσημα αναγνωρίζεται και από τη Γαλλία του Ολάντ, την ώρα που η ΕΕ διασπείνεται μέσα από το προσφυγικό και μέσα της κερδίζουν οι τάσεις του εθνορατσισμού και του αντιευρωπαϊσμού που έχουν επικεφαλής τους τη φασιστική ρωσόδουλη κυβέρνηση Ορμπάν της Ουγγαρίας με την οποία το καθεστώς Γκρούεφσκι έχει αναπτύξει τις καλύτερες σχέσεις.

Στην πραγματικότητα δεν έχουμε λοιπόν μια πρόοδο αλλά με μια οπισθοδρόμηση ακόμα και αν το ελληνικό κράτος υποχωρήσει εντελώς στο ζήτημα του ονόματος, γιατί αυτό δεν θα είναι μετά από εσωτερική και διεθνή δημοκρατική πίεση, αλλά επειδή η γειτονική χώρα έχει χάσει τον εσωτερικό και διεθνή δημοκρατισμό της. Τι να το κάνεις να κρατάει μια χώρα το όνομα της αλλά να χάνει την ψυχή της και να γίνεται ίδια με τον βιαστή της, που είχε αυτό ακριβώς το σκοπό όταν της άλλαζε όνομα;

Όχι άδειο πουκάμισο αλλά αναγνώριση της εθνικής υπόστασης και της εθνικής ανεξαρτησίας της γειτονικής χώρας

Γι αυτό δεν θα είμαστε καθόλου ευχαριστημένοι από μια οποιαδήποτε τέτοιου είδους ενδεχόμενη αναγνώριση του ονόματος. Άλλωστε στο ζήτημα του ονόματος σαν τέτοιου ο νικητής είναι εδώ και πολύ καιρό η γειτονική χώρα αφού έτσι τη λέει στην πράξη όλος ο πλανήτης και μόνο η επίσημη Ελλάδα, την λέει με ένα γελοίο όνομα που ασταμάτητα γελοιοποιεί την ίδια όσο το προφέρει μόνη κόντρα στους πάντες. Το πρόβλημα δεν είναι πια το όνομα αλλά το πρακτικό ζήτημα αν η γειτονική μας χώρα πάρει την άδεια από την Ελλάδα να μπει στην Ευρώπη; Μα το ζήτημα είναι αν θα μπει στην Ευρώπη μια ευρωπαϊκή χώρα με ένα ευρωπαϊκό πολιτικό καθεστώς ή ένα ρώσικο υποχείριο που θα κάνει ζημιά στην Ευρώπη όπως κάνει το ελληνικό πολιτικό καθεστώς; Αν γίνει το δεύτερο τότε οποιοδήποτε όνομα θα είναι ένα άδειο πουκάμισο.

Ευτυχώς όμως υπάρχει στο μακεδονικό ένας τρόπος για να μην μπερδεύονται οι πραγματικοί δημοκράτες και διεθνιστές, οι πραγματικοί φίλοι του μακεδονικού λαού και να ξέρουν αμέσως αν το πουκάμισο του ονόματος είναι άδειο ή γεμάτο. Υπάρχει δηλαδή ένα εύκολο τεστ που μπορεί να μας δείξει ποιοι αναγνωρίζουν στα αλήθεια την γειτονική χώρα και το λαό σαν μια πραγματικά ανεξάρτητη εθνική οντότητα ανάμεσα στα άλλα έθνη και ποιοι θέλουν από αυτήν να πάρουν

το τομάρι της περιφέροντάς το στις κρύες αίθουσες της διεθνούς διπλωματίας και, κυρίως, εξασφαλίζοντας μέσω αυτού τον πολιτικοστρατιωτικό έλεγχο του γεωγραφικού κέντρου των Βαλκανίων. Το τεστ αυτό είναι αν αναγνωρίζει κανείς όχι απλά το μακεδονικό όνομα της χώρας αλλά πολύ περισσότερο την ύπαρξη μακεδονικού έθνους. Η Ρωσία, όπως και η Βουλγαρία, δεν αναγνωρίζουν ότι υπάρχει μακεδονικό έθνος ενώ αναγνωρίζουν το όνομα. Αλλά και αυτό που πάνω απ όλα απεχθάνεται η Ελλάδα είναι να αναγνωρίσει την ύπαρξη του μακεδονικού έθνους.

Η ΟΑΚΚΕ υπερασπίζει την ύπαρξη αυτού του έθνους όχι μόνο γιατί αυτή είναι μια δημοκρατική της υποχρέωση, αλλά γιατί είναι μια υποχρέωσή της προς τον κομμουνιστικής οργάνωσης που έμεινε πιστή στους διεθνιστικούς αγώνες και στις πολιτικές κατακτήσεις του παλιού αληθινού ΚΚΕ, και πάνω απ' όλα στους αγώνες και στις κατακτήσεις της Τρίτης Διεθνούς. Αν θέλει κανείς να πει **μόνο με δυο λόγια** γιατί δεν είναι ΚΚΕ το κόμμα που έστησαν και διατηρούν από τα 1958 οι πράκτορες των μεγαλωρώσων φασιστών και προδοτών του μαρξισμού Κολιγιάννης, Φλωράκης, Παπαρήγα και Κουτσούμπας, **είναι γιατί αρνούνται λυσσαλέα την ύπαρξη μακεδονικού έθνους**. Έτσι τοδοπατούν το αίμα που έχυσαν χιλιάδες αγωνιστές του κόμματος, οι οποίοι πολεμώντας τον μοναρχοφασισμό στα 1946-49 υπεράσπισαν κάτω από την ηγεσία του ηγέτη τους Νίκου Ζαχαριάδη πρωτοπόρα την ύπαρξη και τα δικαιώματα αυτού του έθνους κόντρα στον ελληνικό σοβινισμό, φτάνοντας μέχρι να στηθούν γι αυτό και στο εκτελεστικό απόσπασμα. Ακόμα χειρότερα οι ψευτοκομμουνιστές ποδοπατούν ανοιχτά, μαζί με τα νεοσαρικά αφεντικά τους, την ιστορική απόφαση της 11 του Γενάρη του 1934, με την οποία η Πολιτική Γραμμάτεια της Εκτελεστικής Επιτροπής της Κομμουνιστικής Διεθνούς υιοθέτησε στην τελική της απόφαση για το Μακεδονικό Ζήτημα την καθαρή και ξάστερη θέση ότι υπάρχει μακεδονικό έθνος. Αυτή η απόφαση ήρθε να δικαιώσει έναν μικρό λαό που κυριολεκτικά οικοδόμησε τη νεαρή του εθνική ύπαρξη μέσα στον 19ο αιώνα αντιστεκόμενος στον οθωμανισμό και μετά, κύρια, στις βαλκανικές μοναρχίες που τον καταπίεζαν άγρια και είχαν στόχο να τον απορροφήσουν με τη βία εθνοκρατικά. Η απόφαση της Διεθνούς ήταν πάνω από όλα μια απόφαση για την ειρήνη στα Βαλκάνια γιατί πίσω από τους εθνικούς ανταγωνισμούς για την κυριαρχία στην Μακεδονία οργάνωναν τους πολέμους τους οι ιμπεριαλιστές.

Να λοιπόν πως η ιστορία ξαναγράφεται μόνο που κάθε φορά αυτό γίνεται σε ανώτερη σφαίρα. Τώρα δεν είναι οι παλιές μοναρχίες, αλλά τέσσερις υποτίθεται σύγχρονες δημοκρατικές χώρες που πνίγουν τη Δημοκρατία της Μακεδονίας σαν έθνος, η κάθε μία με το δικό της τρόπο: Η Ελλάδα, η χειρότερη από όλες, δεν δέχεται ούτε το κρατικό όνομα ούτε την εθνική ύπαρξη της για να την αποκόψει, όπως είπαμε, από τη Ευρώπη και να τη στείλει στη Ρωσία, η Βουλγαρία δεν δέχεται την εθνική της ύπαρξη, αλλά δέχεται το εθνικό όνομα για να την απορροφήσει στο βουλγάρικο έθνος με την αρχική τουλάχιστον έγκριση της Ρωσίας, η Αλβανία δέχεται το όνομα και την ύπαρξη εθνότητας αλλά όχι τον πλειοψηφικά εθνικά μακεδονικό χαρακτήρα του κράτους γιατί θέλει να την διαμελίσει με εργαλείο την αλβανική μειονότητα. Τέλος η Σερβία, που της αναγνωρίζει και όνομα και έθνος στα λόγια, αρνείται με ωμές επεμβάσεις την εκκλησιαστική ανεξαρτησία της χώρας από τη σέρβικη ορθόδοξη εκκλησία για να την παραδώσει, και ήδη αρχίζει να την παραδίδει, στη ρώσικη εκκλησιαστική κυριαρχία (περίπτωση Βρατισκόφσκι). Αν σε αυτές τις επεμβάσεις περιλάβει κανείς την ευρωπαϊκή και την αμερικάνικη χοντροπεσιά που αφήνουν τη μικρή αυτή περικυκλωμένη από λύκους χώρα να κατασπαράχτει αρνού-

(Δημοσιεύτηκε στις 2/2/16 στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ -www.oakke.gr)

ΣΥΜΦΩΝΟ ΣΥΜΒΙΩΣΗΣ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΩΝ ΖΕΥΓΑΡΙΩΝ:

ΜΙΑ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΡΥΘΜΙΣΗ ΠΟΥ ΨΗΦΙΣΕ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΥΡΙΖΑ ΓΙΑ ΝΑ ΡΙΞΕΙ ΣΤΑΧΤΗ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Οι σοσιαλφασίστες βαδίζουν χέρι-χέρι με τον εκκλησιαστικό μεσαίωνα.

Όχι στη ναζιστική πουτινικού τύπου προπαγάνδα κατά των ομοφυλόφιλων που προωθούν
μυτοΚΚΕ και ναζίδες της «Χρ. Αυγής»

Το σύμφωνο συμβίωσης ομοφύλων ζευγαριών που ψηφίστηκε από τη Βουλή είναι μία προοδευτική ρύθμιση που επεκτείνει το συμβολαιογραφικό σύμφωνο συμβίωσης, το οποίο ισχύει ήδη για τα ετερόφυλα ζευγάρια, και στα ομόφυλα. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι δύο άτομα του ίδιου φύλου μπορούν να έχουν όλα τα νομικά δικαιώματα (περιουσιακά, κληρονομικά, ασφαλιστικά, συνταξιοδοτικά) που έχει ένα παντρεμένο ζευγάρι με την υπογραφή μίας συμβολαιογραφικής πράξης με την οποία δηλώνουν ότι συμφωνούν να συμβιώσουν σε ζευγάρι. Στα δικαιώματα αυτά δεν συμπεριλαμβάνεται αυτό της υιοθεσίας παιδιών.

Η ρύθμιση αυτή προωθεί την ισότιμη μεταχείριση ομόφυλων και ετερόφυλων ζευγαριών που αποτελεί υποχρέωση κάθε σύγχρονης κοινωνίας που σέβεται την ελεύθερη επιλογή του σεξουαλικού προσανατολισμού που κατοχυρώθηκε σαν αναντίρρητο δικαίωμα σύμφωνα με τα επιστημονικά δεδομένα των τελευταίων δεκαετιών.

Ενώπιον σε αυτά τα επιστημονικά δεδομένα, οι ομοφυλόφιλοι στοχοποιούνται από τους ρατσιστές και ιδιαίτερα από τους ναζιστές της «Χρ. Αυγής» σαν απειλή για την κοινωνία, την οικογένεια, και το έθνος. Επικεφαλής σε αυτή τη ρατσιστική εκστρατεία σε διεθνές επίπεδο είναι η Ρωσία του Πούτιν που έχει ποινικοποιήσει με πρόσφατη νομοθεσία της την ομοφυλοφιλία ενώ έχουν καταγραφεί πλήθος κτηνώδων επιθέσεων ακόμα και σε βίντεο που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο από τους ναζιστές κατά των ομοφυλόφιλων στη Ρωσία.

Εδώ λοιπόν δημιουργείται ένα μεγάλο ερωτηματικό για το πώς και το γιατί η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ψήφισε ένα τέτοιο σύμφωνο αφού περισσότερο από κάθε άλλη κυβέρνηση προηγούμενα έχει προωθήσει τον εκφασισμό της κοινωνίας, και τον εξευτελισμό μιας σειράς αστοδημοκρατικών δικαιωμάτων, όπως αυτά της ελευθερίας του τύπου και της ελευθερίας της ακαδημαϊκής ζωής, του σεβασμού βασικών συνταγματικών διατάξεων, όπως αυτές που αφορούν το σεβασμό της δικαστικής ανεξαρτησίας, το σεβασμό των ανεξάρτητων αρχών κλπ. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο νομοσχέδιο για το σύμφωνο η κυβέρνηση προώθησε ρύθμιση που αποτελεί ωμή επέμβαση στη δικαιοσύνη, αφού δίνει στη διορισμένη από το κράτος ηγεσία του Αρείου Πάγου να ασκεί πειθαρχικές διώξεις στους δικαστές και εισαγγελέεις όλων των βαθμίδων.

Ο κυρίαρχος παράγοντας για τη θέσπιση του συμφώνου συμβίωσης δεν ήταν άλλος από την ευρωπαϊκή πίεση αφού η Ελλάδα είχε ήδη καταδικασθεί από το ευρωπαϊκό δικαστήριο για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων λόγω της έλλειψης ενός νομοθετικού πλαισίου με το οποίο θεσπίζεται ισότιμη μεταχείριση ανάμεσα στα ομόφυλα και στα ετερόφυλα ζευγάρια. Μία τέτοια καταδίκη ουσιαστικά δεν σημαίνει τίποτα για τους φαιο-«κόκκινους», όμως για τον Τσίπρα είναι αυτή τη στιγμή βασικό να εξασφαλίσει συμμαχίες με τη Γαλλία, την Ιταλία, την Αγγλία και την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία για να μπορέσει να διασπάσει την ΕΕ στο οικονομικό και στο προσφυγικό. Γι' αυτό η συγκυβέρνηση δεν έβαλε το ζήτημα καθόλου στις προτεραιότητες της, γι αυτό ο Τσίπρας αναγκάστηκε να απολογηθεί στη Βουλή για την καθυστέρηση. Στην ίδια την ψηφοφορία άλλωστε η συγκυβέρνηση ψήφισε με το δήθεν προοδευτικό προσώπείο της ως ΣΥΡΙΖΑ και με το ρα-

τσιστικό-εθνοφασιστικό της βραχίονα ως ΑΝΕΛ όχι.

Το πόσο σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ το απεδείξε όταν πρωτοστάτησε στην υπεράσπιση της νομιμότητας των ναζιστών της «Χρ. Αυγής» βοηθώντας τους έτσι να μπουν στη Βουλή και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ το απεδείξε όταν αποφυλάκισε σχεδόν όλους τους υπόδικους χρυσαυγίτες σε μία δίκη-παρωδία «κεκλεισμένων» των θυρών μακριά από τη δημοσιότητα, και αφού τους αποφυλάκισε άρχισε να τους καλεί και σε κυβερνητικά συμβούλια για την εξωτερική πολιτική. Δηλαδή συνεργάστηκε και συνεργάζεται με αυτούς που οργανώνουν τη βία κατά των ομοφυλόφιλων στη χώρα.

Ωστόσο, όσο η Ελλάδα πρέπει να διατηρήσει την «ευρωπαϊκή» της φρεσιά, τόσο πρέπει ο Τσίπρας να εμφανίζεται ευρωπαϊκός «αριστερός» ιδιαίτερα στα ζητήματα της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Μόνο έτσι θα μπορεί να κερδίζει την υποστήριξη των ευρωπαϊκών σοσιαλιστών, και όλων όσων δεν μπορούν να χωνέψουν στην Ευρώπη ότι ο «αριστερός» Τσίπρας φοράει στρατιωτική στολή και φωτογραφίζεται δίπλα-δίπλα με τον Καμμένο, την ίδια στιγμή που δεν χάνει ευκαιρία να χαϊδεύει τα αυτιά του Πούτιν.

Αλλά για όσους δεν ξεγελιούνται από τις μεταμφιέσεις του χαμαιλέοντα ΣΥΡΙΖΑ είναι φανερό ότι αυτός στην πραγματικότητα είναι επικεφαλής ενός φιλοναζιστικού φιλοπουτινικού καθεστώτος που έχει την πολιτική κυριαρχία στη χώρα και προωθεί με φανατισμό την προπαγάνδα του αντι-ομοφυλοφιλικού μίσους στο όνομα της ελληνικής οικογένειας σαν πυρήνα αντίστασης στη «νέα τάξη» της φιλελεύθερης Δύσης και του «διεθνούς σιωνισμού» που θέλουν τάχα να αλλοιώσουν το ελληνικό έθνος και να κόψουν τους δεσμούς του με τους «ορθόδοξους» ρώσους αδελφούς και συμμάχους. **Είναι χαρακτηριστικό ότι τα δύο πιο ρωσόδουλα κόμματα αυτού του καθεστώτος, το μυτοΚΚΕ και η ναζιστική συμμορία της «ΧΑ» ήταν τα μόνα που καταψήφισαν ανοιχτά το σύμφωνο.** Οι ΑΝΕΛ για να μην εκθέσουν τη συγκυβέρνηση είχαν γραμμή ψήφου κατά συνείδηση. Ήταν όμως ξεκάθαρη η τοποθέτηση του Καμμένου κατά του συμφώνου συμβίωσης. Ο ίδιος απουσίαζε από τη Βουλή αλλά οι βουλευτές του στη συντριπτική τους πλειοψηφία ψήφισαν κατά.

Η διπροσωπία του ΣΥΡΙΖΑ και ο προβοκατόρικος τρόπος με τον οποίο χειρίστηκε το ζήτημα φάνηκε στο ότι άφησε το στρατόπεδο του «όχι το σύμφωνο» να κυριαρχήσει στην κοινή γνώμη στις τηλεοράσεις και σε όλες τις δημόσιες τοποθετήσεις και να ξεράσει το μίσος του. Η κυβέρνηση πρόσφερε ουσιαστικά στους ομοφυλόφιλους έ-

να δηλητηριασμένο δόρο για το οποίο αυτοί κάτω από την καθοδήγηση των φιλελεύθερων πανηγύρισαν με ενθουσιασμό. Σύντομα όμως θα διαπιστώσουν ότι αυτή ήταν μία δικαίωση μόνο σε νομικό επίπεδο. Για να είναι μια δικαίωση ουσιαστική πρέπει να αγκαλιαστεί από την κοινωνία και να γίνει κτήμα της. Η κοινωνική αναγνώριση είναι η μόνη αποτελεσματική ασπίδα απέναντι στο κήρυγμα του μίσους κάθε φασίστα και ναζιστή.

Είναι χαρακτηριστικό το ότι η ΝΔ ψήφισε κατά συνείδηση και έσπασε τελικά στα τρία με 29 βουλευτές της να ψηφίζουν κατά, 27 να απουσιάζουν και μόνο 19 να υπερψηφίζουν!!! Το πιο σκανδαλώδες όμως ήταν ότι απουσίαζαν από την ψηφοφορία και ο Μειμαράκης και ο Σαμαράς και ο Καραμανλής. Κατάπτυστη ήταν και η τοποθέτηση του εισηγητή της ΝΔ ότι είναι αντίθετος με το ενδεχόμενο να πάρει ιθαγένεια ο αλλοδαπός που θα συνάψει σύμφωνο συμβίωσης με Έλληνα και θα έρθει στην Ελλάδα για να μείνουν μαζί σε ζευγάρι, δηλαδή ουσιαστικά ότι η ομοφυλοφιλία είναι αντίθετη με την «εθνική συνείδηση»!

Υπερψήφισαν το σύμφωνο το ΠΑΣΟΚ, το Ποτάμι και η Ένωση Κεντρώων, που δεν απάντησαν όμως στη λαίλαπα της ομοφοβίας που προηγήθηκε, ιδιαίτερα απόφυγαν να καταδικάσουν τη θέση της επίσημης εκκλησίας για «εκτροπή». Μάλιστα ο Λεβέντης μίλησε για «εκκλησία προόδου και όχι οπισθοδρόμησης»!!!

Ο ΣΥΡΙΖΑ χέρι-χέρι με τους «ορθόδοξο»-φασίστες της εκκλησίας

Η ψηφοφορία έγινε μέσα σε ένα κλίμα μίσους που διαμόρφωσαν συγκεκριμένοι μητροπολίτες με την κάλυψη της επίσημης εκκλησίας. Ήταν ο γνωστός φιλοχρυσουγίτης μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας Αμβρόσιος που μπήκε επικεφαλής στην αντι-ομοφυλοφιλική εκστρατεία καλώντας ανοιχτά τους πιστούς να φτύσουν και να αποδοκιμάσουν δημόσια τους ομοφυλόφιλους και τους υποστηρικτές τους. Τον Αμβρόσιο υποστήριξε ο Άνθιμος που τον παρομοίασε με τους ήρωες του 1821 (!) και είπε τα εξής: «Πότε υπήρξε τέτοιο φαινόμενο 2015 χρόνια να παντρεύεται άνδρας τον άνδρα και γυναίκα τη γυναίκα; (...) Ούτε τα ζώα δεν έχουν τέτοιες διαθέσεις... Κύριε Ελέησον!!!». *Είχε επίσης δηλώσει για το σύμφωνο προηγούμενα: «Πώς είναι δυνατόν να απαξιώσουμε την παράδοση τώσων χρόνων για το πώς γίνεται ο γάμος, η οικογένεια γιατί το θέλει ο μοντεριονισμός της Ευρώπης; Ο οποίος καλλιεργήθηκε πάνω σε μια βάση αθεΐας (...)*».

Την ίδια τοποθέτηση έκανε και ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας Κοσμάς που σε επιστολή του προς την κυβέρνηση που διαφήμισαν οι ναζιστές της «Χρυσής Αυγής» στην ιστοσελίδα τους ανέφερε ότι: «Δεν είναι δυνατόν να δεχθούμε τις εντολές των Βρυξελλών οι οποίες θέλουν την διάλυση της Πατρίδος μας».

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν άρθρωσε ούτε μία λέξη ενάντια στη στάση της εκκλησίας που έδειξε τον «ορθόδοξο»-φασιστικό χαρακτήρα της όχι μόνο με τους Αμβρόσιους και τους Άνθιμους, αλλά με την επίσημη ηγε-

σία της, τον Ιερώνυμο και τη Διαρκή Ιερά Σύνοδο που κάλυψαν τους «ακραίους» και χαρακτήρισαν το σύμφωνο «εκτροπή από τον οικογενειακό θεσμό» και «σαφές σημάδι της εκκοσμίκευσης και του αποχριστιανισμού των σύγχρονων δυτικών κοινωνιών-κοινωνιών και λαών, συμπεριλαμβανομένης και της ελληνικής κοινωνίας». Δηλαδή, ουσιαστικά η εκκλησία είπε στους πιστούς ότι το σύμφωνο συμβίωσης φέρνει την αποδόμηση της ελληνικής κοινωνίας που σέβεται τις χριστιανικές αξίες πάνω στις οποίες στηρίζεται ο οικογενειακός θεσμός και ότι πρέπει να προστατευτεί απέναντι στην «εκτροπή» που συνιστούν τα ομόφυλα ζευγάρια. Αυτή ήταν μία σαφή τοποθέτηση υπέρ της απομόνωσης, της περιθωριοποίησης και της εχθρότητας απέναντι στα ομόφυλα ζευγάρια.

Στην ίδια κατεύθυνση ήταν και η ανακοίνωση του Αγίου Όρου ότι: «Ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί, σεβόμεθα βαθύτατα τας προσωπικές επιλογάς του κάθε ανθρώπου, και το δικαίωμά του να θέτει τον εαυτόν του είτε εντός είτε εκτός της Εκκλησίας, διότι πιστεύομε ότι κανείς δεν έχει το δικαίωμα να παραβιάζει το θεόδοτον αγαθόν της ελευθερίας του ατόμου. Ωστόσο είναι σαφώς ξέρον προς τα ήθη του λαού μας και ιδιαιτέρως προκλητικόν προς την ελληνικήν κοινωνίαν, να αφήνεται να εννοηθή ότι το «ομόφυλον ζεύγος» είναι δυνατόν να θεωρηθή ως οικογένεια, με όλας τας εντεύθεν νομικές και κοινωνικές συνεπείας, ως η υιοθεσία τέκνων» (<http://www.lifo.gr/now/greece/84586>).

Ο σχετικά με τις διαθέσεις της «ήπιος» τρόπος έκφρασης της επίσημης εκκλησίας είχε στόχο απλά να διευκολύνει τον Τσίπρα να αποφυγεί μία κατά μέτωπο σύγκρουση και με αυτήν, και με τους «ακραίους», χωρίς να εκτεθεί στην Ευρώπη. Έτσι ο Τσίπρας πήγε και στοιχήθηκε πίσω από τον Ιερώνυμο στα Φώτα μαζί με τον υπερκομματικό «προστάτη των θεσμών», τον Παυλόπουλο, γυρίζοντας δήθεν την πλάτη του στον «ακραίο» Σεραφείμ με τον οποίο αγκαλιαζόταν πέρι στον Πειραιά χωρίς να ενοχληθεί καθόλου από τον ανοιχτό αντισημιτισμό του.

Το πραγματικό όμως πρόσωπο της εκκλησίας ήταν ο Σεραφείμ και όλοι οι όμοιοί του που η φωνή τους ακούστηκε πολλαπλάσια σε όλες τις τηλεοράσεις και σε όλες τις εκκλησίες και τους οποίους η Διαρκής Ιερά Σύνοδος ποτέ δεν καταδίκασε. Αυτό το αποδεικνύει και η ανακοίνωση του Ιερού Συνδέσμου Κληρικών Ελλάδας, δηλαδή των πολλών παπάδων των ενοριών: «Άραγε αυτό είναι το πρόβλημα της Ελλάδος σήμερα; Η αποκατάσταση των κιναιδών; ή είναι ένα βήμα προς την Νέα Τάξη που επιχειρείται παγκοσμίως;».

Ο Σεραφείμ υποστήριξε επίσης τον Αμβρόσιο με ένα νέο χυδαίο κήρυγμα αντισημιτισμού για «σχέδιο του διεθνιστικού σιωνιστικού τέρατος» και δήλωσε ότι στόχος του συμφώνου είναι «να αποδομηθεί η Χριστιανική Ευρώπη και σε αυτό συμπράττουν οι δήθεν αντισυστημικοί Έλληνες Βουλευτές που αποδεικνύονται με τον τρόπο αυτό εθελόδουλα πόνια και ανδρείκελα του διεθνιστικού σιωνιστικού συστήματος».

Δεν παρέλειψε να αποδώσει εύφημο μνηία

στο ψευτοΚΚΕ για τη θέση του υπέρ του «α-γίου θεσμού» της οικογένειας. Είπε συγκεκριμένα: «ο σχεδιασμός έγινε για το γκρέμισμα της εννοίας της οικογενείας, όπως ο Δημιουργός Θεός της ανθρώπινης φυσιολογίας έχει καθορίσει, γεγονός που επεσήμανε ευστόχως ο Γεν. Γραμματέας του ΚΚΕ κ. Δημήτριος Κουτσούμπας στον τηλεοπτικό διάλογο Mega σήμερα» (<http://www.agioritikovima.gr/mitropoleis/item/72751>).

Η τοποθέτηση του Κουτσούμπα, που έχει επανειλημμένα εκφράσει, και συγκινεί τόσο πολύ το φιλοναζί και αντισημίτη Σεραφείμ, είναι ότι η επιλογή δύο ανθρώπων να είναι μαζί «Δεν είναι δημόσια και ούτε πρέπει να γίνει και με τέτοια νομοθετική ρύθμιση όπως είναι το σύμφωνο συμβίωσης. Είναι άλλο ζήτημα η οικογένεια, τα ετερόφυλα ζευγάρια που μπορεί να κάνουν οικογένεια, γιατί μετά ανοίγει ένας δρόμος που αφορά το παιδί, το πώς μεγαλώνει, τα πρότυπα που έχει. Αυτό είναι διαφορετικό πράγμα». Τι υποκρισία είναι αυτή; Τι σημαίνει ότι η επιλογή δύο ανθρώπων να είναι μαζί είναι προσωπική υπόθεση, και δεν είναι δημόσια; Σημαίνει ότι ο αντι-μαρξιστής Κουτσούμπας, η ελληνική εκκλησία, το Άγιο Όρος και ο Σεραφείμ συμφωνούν ότι είναι το «ελληνορθόδοξο» αντισημιτικό σοσιαλφασιστικό κράτος που πρέπει να καθορίζει πως διαμορφώνονται και εκφράζονται οι προσωπικές σχέσεις μέσα στην κοινωνία, αν αυτές πρέπει να αναγνωρίζονται δημόσια ή αν πρέπει να κρύβονται πίσω από τοίχους. Γι' αυτό ο Κουτσούμπας πήρε τα συγχαρητήρια του Σεραφείμ που στην ίδια δήλωση χαρακτήρισε «αγωνιστή» τον Αμβρόσιο.

Από την άλλη τα «ανδρείκελα» όλων των κομμάτων που υπερψήφισαν το σύμφωνο και ιδιαίτερα του ΣΥΡΙΖΑ απλά σιώπησαν και δεν υπερασπίστηκαν ούτε τον εαυτό τους ούτε ασφαλώς μπήκαν στον κόπο να καταγγείλουν αυτή την αντισημιτική επίθεση. Μέσα σε αυτή τη σιωπή η φωνή του Σεραφείμ και των ομοϊδεατών του σκέπασε την ψηφοφορία που έγινε μέσα στις κλειστές πόρτες της Βουλής. Μάλιστα, δεν δίστασε να συμπαραταχθεί ανοιχτά με τον Σεραφείμ ο Καμμένος που δήλωσε ότι «αδικείται» ο μητροπολίτης που απλά εκφράζει πιο δυνατά τη θέση της εκκλησίας... Είπε συγκεκριμένα ότι «η δική του φωνή μπορεί να είναι πιο σκληρή, πιο δυνατή, πιο ακραία μερικές φορές, όμως εδώ πρόκειται για απόφαση της ιεραρχίας της Εκκλησίας» (<http://www.enikos.gr/politics/362935.Kammenos-Adikeitai-o-Mhtropolitsh-Serafeim.html>).

Μία ένδειξη για το πόσο λίγο πίστευαν το σύμφωνο αυτοί που το ψήφισαν από όλα τα κόμματα, και πόσο είναι διατεθειμένοι να το υποστηρίξουν στο λαό, φαίνεται από τη γελοία στάση του βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Δ. Κωνσταντόπουλου, ο οποίος μετά την ψηφοφορία πήγε στην εκκλησία και ζήτησε από τους παπάδες να τον συγχωρέσουν γιατί «νιώθει μεγάλο βάρος»!!!

Μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό, ο Τσίπρας σε ένα ρεσιτάλ υποκρισίας δήλωσε στη Βουλή ικανοποιημένος γιατί «σε αντιδιαστολή με ελάχιστους κήρυκες του φόβου και μισαλλοδοξίας η κοινωνία απέδειξε ότι ταυτίζεται με το κράτος δικαίου»...

Σε αυτή την κοινωνία που κατά τον Τσίπρα ταυτίζεται με το κράτος δικαίου, τα ομόφυλα ζευγάρια θα έχουν να αντιμετωπίσουν τους παπάδες που δίνουν οδηγίες στους πιστούς να τα φτύνουν, τους κυβερνητικούς του εταίρους που μιλάνε για «σεξουαλική παρεκτροπή» (τοποθέτηση Κατοσική των ΑΝΕΛ στη Βουλή), και τους ναζιστές που ωρύνονται ενάντια στους «ανώμαλους» και «κτηνοβάτες», και οργανώνουν τη βία εναντίον τους σε καθεστώς ατιμωρησίας και ασυδοσίας. Αυτή όμως δεν είναι μία κοινωνία «κράτους

δικαίου». Είναι μία κοινωνία χωρίς κράτος δικαίου με θύτες και θύματα. Σε αυτή την κοινωνία ο ΣΥΡΙΖΑ εκτρέφει και αγκαλιάζει τους θύτες, ενώ κάνει το φίλο στα θύματα και γι' αυτό βάζει βουλευτές του να παρελαύνουν με κονκάρδες υπέρ τους στη Βουλή.

Για την ουσία του ζητήματος

Η ομοφοβική δημαγωγία στηρίζεται κυρίως στην άγνοια της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού για τις σύγχρονες εξελίξεις στο ζήτημα της ομοφυλοφιλίας. Στηρίζεται επίσης σε μία συντηρητική στάση της κοινωνίας στο ζήτημα του γάμου και της οικογένειας, που τα τελευταία χρόνια έχει αρχίσει να ανατρέπεται, με τον πολιτικό γάμο να κερδίζει έδαφος απέναντι στο θρησκευτικό έστω κι αν αυτό οφείλεται σε ένα μεγάλο μέρος στην κακή οικονομική κατάσταση που έφερε η κρίση (το 2014 οι πολιτικοί γάμοι ήταν 26.915 και οι θρησκευτικοί 26.190). Το συμβολαιογραφικό σύμφωνο συμβίωσης που θεσπίστηκε αρχικά για τα ετερόφυλα ζευγάρια και τώρα για τα ομόφυλα είναι από κρατική άποψη μία ακόμα πιο χαλαρή μορφή γάμου.

Μία τέτοια ρύθμιση είναι ένα συνηθισμένο φαινόμενο στις ευρωπαϊκές χώρες που έχουν εισάγει αυτό το θεσμό εδώ και πολλά χρόνια. Η Δανία από το 1989, η Νορβηγία από το 1993, η Σουηδία από το 1995, ενώ η Ολλανδία προχώρησε πρώτη στη θέσπιση του γάμου για τα ομόφυλα ζευγάρια το 2001. Η Ελλάδα είναι η 22η χώρα της Ευρώπης που αναγνωρίζει το σύμφωνο συμβίωσης. Έχουν απομείνει στον κατάλογο των χωρών που δεν έχουν αναγνωρίζει το σύμφωνο μόνο οι ανατολικές χώρες που μπήκαν πιο πρόσφατα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, Βουλγαρία, Λιθουανία, Ρουμανία, Πολωνία, Σλοβακία, όπως επίσης και η Ιταλία όπου ο καθολικισμός είναι ισχυρός.

Για χρόνια η ομοφυλοφιλία θεωρούνταν πράγματι μία αρρώστια και συχνά με κοινωνική βάση και είχε συμπεριληφθεί στον κατάλογο των ψυχικών διαταραχών. Τέτοια ήταν και η κυρίαρχη αντίληψη στο κομμουνιστικό κίνημα και στις σοσιαλιστικές ΕΣΣΔ και Κίνα. Αυτή ήταν και η αντίληψη της ΟΑΚΚΕ στα πρώτα της βήματα. Σε μεγάλο βαθμό αυτή η αντίληψη-πέρα από την έλλειψη ενός κατάλληλου επιστημονικού πειραματικού υλικού με σύγχρονες τεχνολογίες έρευνας που ως πρόσφατα δεν υπήρχε - πατούσε και θεωρητικά σε μια αποστροφή του Ένγκελς «ενάντια στο αίσιος της ομοφυλοφιλίας» στην Αρχαία Αθήνα.

Αυτό το ζήτημα θέλει περισσότερη μελέτη. Πάντως νομίζουμε ότι εδώ ο Ένγκελς καταφέρεται ενάντια στην θεσμοποιημένη σχεδόν μισο-υποχρεωτική σύναψη ομοφυλοφιλικών σχέσεων στην Αθήνα της δουλοκτητικής παρακμής, όταν αυτές οι σχέσεις ήταν σύμφυτες με την ουσιαστική εξαφάνιση της γυναίκας από την κοινωνική και πνευματική ζωή αυτής της πόλης κράτους. Τέτοιου είδους κοινωνικοί παράγοντες για την παραπάνω από το συνηθισμένο στροφή ενός μέλους του πληθυσμού προς την ομοφυλοφιλία, δηλαδή παράγοντες που έχουν να κάνουν με τον εξοβελισμό του ενός από τα δύο φύλα από την ελεύθερη σεξουαλική επαφή, συναντιούνταν και συναντιούνται σε συνθήκες εγκλεισμού όπως στα μοναστήρια και στις φυλακές, ή σε ιδεολογικές συνθήκες όπου οι «απολαύσεις της σάρκας» θεωρούνται πραγματικά μεγάλες και φρικτές αμαρτίες.

Αλλά ακόμα και μια κάτω από τέτοιες συνθήκες εκδήλωση ομοφυλοφιλίας καθώς και οι ανθρωπινές σχέσεις που απορρέουν από αυτήν δεν μπορεί σήμερα, στην εποχή των μεγάλων δημοκρατικών και ταξικών απελευθερωτικών επαναστάσεων, να απαγορευτούν από το ραβδί των ναζι, των σοσιαλφασιστών και των παπάδων.

Πόσο μάλλον αυτό είναι απαράδεκτο από τότε που αποκαλύφθηκαν οι γονιδιακοί παράγοντες της ομοφυλοφιλικής τάσης και στα δύο φύλα.

Το ζήτημα αποτέλεσε αντικείμενο επιστημονικών ερευνών κυρίως τις τελευταίες δεκαετίες μετά τον πόλεμο, και όλα τα σχετικά πορίσματα έδειξαν ότι η ομοφυλοφιλία προέρχεται από μία αλληλεπίδραση περιβαλλοντικών παραγόντων με γονιδιακούς και γενετικούς παράγοντες, και ότι δεν πρόκειται για ασθένεια. Το 1973 η Αμερικάνικη Ψυχιατρική Εταιρεία την αφαίρεσε από τον κατάλογο των ψυχικών διαταραχών και το 1991 αφαιρέθηκε από τον κατάλογο των ασθενειών του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας. Επιπλέον καταρρίφθηκαν όλες οι μεσαιωνικού τύπου δοξασίες ότι η ομοφυλοφιλία προκαλεί ασθένειες στον οργανισμό, καρκινογενέσεις κ.λπ., καθώς και ότι η ομοφυλοφιλία ταυτίζεται ή έχει οποιαδήποτε σχέση με την παιδοφιλία. Όλα αυτά σημαίνουν ότι τα ομόφυλα ζευγάρια μπορούν να λειτουργήσουν κανονικά στην κοινωνία, και να συμμετέχουν σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις και δραστηριότητες όπως κάθε άλλο ζευγάρι, χωρίς να υπάρχει κανένας κίνδυνος για όσους τα συναναστρέφονται ή για την κοινωνία συνολικά, είτε υγείας, είτε «πνευματικού εκφυλισμού», είτε «ψυχικής διαστροφής», είτε «κοινωνικής αλλοτρίωσης», είτε «ανθεθνικής συνωμοσίας», είτε «αποχριστιανισμού» κ.λπ.

Είναι ιδιαίτερα υποκριτική η υστερία της εκκλησίας κατά της ομοφυλοφιλίας όταν είναι γνωστό ότι στους κόλπους της, είναι μία εντελώς διαδεδομένη «προσωπική» υπόθεση. Μάλιστα αυτοί που μιλάνε για «ζωάδεις διαθέσεις» των ομοφυλόφιλων όπως ο Άνθιμος δείχνουν εξαιρετική κατανόηση για τους δράστες εγκληματικών περιστατικών σεξουαλικής κακοποίησης παιδιών όπως το πρόσφατο περιστατικό στο ορφανοτροφείο Παπάφειο που διευθύνει.

Όλα αυτά δεν τα άκουσε η ελληνική κοινωνία, ούτε ασχολήθηκε με αυτά τα ζητήματα όταν συζητιόταν το σύμφωνο συμβίωσης, αλλά γιατί δεν ακούστηκαν, ή ακούστηκαν ελάχιστα στις τηλεοράσεις και πάντως όχι από τους πολιτικούς εκπροσώπους που έχει συνηθίσει να ακούει ο λαός στα κρίσιμα ζητήματα. Ακούστηκαν κατά κόρον τα αντίθετα.

Σήμερα για τις σύγχρονες δημοκρατικές κοινωνίες όλο το ζήτημα επικεντρώνεται στο δικαίωμα των ομόφυλων ζευγαριών στην υιοθεσία, και τις προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες μπορεί να επιτραπεί. Η δυνατότητα της υιοθεσίας προβάλλεται σαν αρνητικό επιχείρημα από όσους είναι ενάντια στο σύμφωνο συμβίωσης, δηλαδή λένε ότι το σύμφωνο αποτελεί το πρώτο βήμα για να επιτραπεί η υιοθεσία στην οποία δηλώνουν κάθεται αντίθετοι γιατί θεωρούν ότι η ανατροφή ενός παιδιού από ομόφυλα ζευγάρια σημαίνει ότι το παιδί θα «κληρονομήσει» την ομοφυλοφιλία.

Η ανατροφή ενός παιδιού από ομόφυλα ζευγάρια υπάρχει στην κοινωνία σα φαινόμενο ανεξάρτητα από το δικαίωμα στην υιοθεσία, όταν ο ένας από τους δύο είναι φυσικός γονιός που έχει την κηδεμονία. Μέχρι σήμερα δεν επιβεβαιώνεται από τις έρευνες ότι η ομοφυλοφιλία μπορεί να «κληροδοτηθεί» από τους γονείς στο θετό παιδί. Δεν υπάρχει συννεπώς κανένας ουσιαστικός λόγος να αρνηθεί το κράτος στα ομόφυλα ζευγάρια το δικαίωμα στην υιοθεσία. Οποσδήποτε για ένα παιδί είναι καλύτερο να μεγαλώνει με ένα ομόφυλο ζευγάρι από το να βιώνει τις σκληρές συνθήκες των κρατικών ιδρυμάτων. Είμαστε οστόσο της άποψης, ότι αυτή τη στιγμή αυτό είναι ένα αίτημα που δεν μπορεί να προωθηθεί άμεσα σε μία κοινωνία σαν την ελληνική ποτισμένη από την ομοφοβία και την εχθρότητα απέναντι στους ομοφυλόφι-

λους γιατί δεν υπάρχει τώρα δα στο σχολείο, στη γειτονιά, στις πλατειές κοινωνικές συναναστροφές τρόπος να προστατέψεις ένα ανήλικο παιδί από τους προπηλακισμούς, τη χλεύη, τις προσβολές, την περιφρόνηση, και την απομόνωση που θα δεχτεί. Ακόμα περισσότερο δεν βοηθάει την πάλη για τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων σήμερα να προτάσσεται σαν άμεσο αυτό το αίτημα από τη στιγμή που όλοι όσοι είναι αντίθετοι στο σύμφωνο και θέλουν να εμφανίζουν ένα δημοκρατικό ή φιλοευρωπαϊκό προσώπειο σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ταμπουρώνονται πίσω από το ζήτημα του «κινδύνου» της αναγνώρισης του δικαιώματος της υιοθεσίας και του πρότυπου της ετερόφυλης οικογένειας για την ανατροφή των παιδιών.

Ένα επιχείρημα που χρησιμοποιείται από τους φαιο-«κόκκινους» με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ κατά του συμφώνου σαν θεσμικό πρόδρομο της υιοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια είναι ότι: α) ο μοναδικός αναγνωρισμένος από το κράτος θεσμός ανατροφής παιδιών πρέπει να είναι η ετερόφυλη οικογένεια γιατί η ανατροφή των παιδιών είναι ένα έργο που η φύση θέλει να το εκπληρώνουν κατά κύριο λόγο οι φυσικοί γονείς, και β) η ετερόφυλη οικογένεια με παιδιά είναι το βασικό και απαραίτητο θεμέλιο της υγιούς οικογένειας από την οποία μπορούν να πάρουν τα παιδιά τα «σωστά πρότυπα» είτε της χριστιανικής είτε της εντελώς διαστρεβλωμένης εικόνας της κομμουνιστικής κοινωνίας που προβάλλει το ψευτοΚΚΕ. Σύμφωνα με αυτό το αντιδραστικό δόγμα, ο ορισμός της οικογένειας είναι ο θεσμός της συμβίωσης που έχει νομική αναγνώριση από το κράτος, δηλαδή το κράτος ορίζει τι είναι οικογένεια, και μόνο η ετερόφυλη συμβίωση πρέπει να έχει την αναγνώριση της οικογένειας.

Είναι χαρακτηριστικό το δημοσίευμα του Ριζοσπάστη 1982 για το συμβολικό γάμο δυο λεσβιών στην Κυψέλη που καλεί σε κοινωνικό αποκλεισμό των ομοφυλόφιλων, που κυκλοφόρησε ξανά πλατιά στο διαδίκτυο. Σχολιάζει το γάμο σαν κανόμαλη συμβίωση των δύο κοριτσιών που θα μπορούσαν να είναι σήμερα μητέρες και αγωνίστριες», και όχι να συναναστρέφονται «ανθρώπους του περιθωρίου» με τους οποίους δεν έχει σχέση ο «υγιής λαός» που πρέπει να καταδικάσει «τα τραγικά αυτά φαινόμενα της δυτικής κοινωνίας».

Η αντι-μαρξιστική θέση του ψευτοΚΚΕ

Ο εισηγητής του ψευτοΚΚΕ Γ. Γκιόκας, είπε στην εισήγηση του στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής κατά του συμφώνου συμβίωσης: «Δεν θεωρούμε ότι ο σεξουαλικός προσανατολισμός, η ικανοποίηση της σεξουαλικότητας ή η συμβίωση από μόνη της, ακόμα και στο πλαίσιο μιας φοιτητικής συγκατοίκησης, παράγουν κοινωνικά δικαιώματα. Δικαιώματα και υποχρεώσεις γεννιούνται στο πλαίσιο του γάμου, που αποτελεί τη νομική έκφραση της κοινωνικής σχέσης της οικογένειας. Περιλαμβάνει την κοινωνική προστασία των παιδιών, τα οποία βιολογικά είναι αποτέλεσμα της σεξουαλικής σχέσης άντρα και γυναίκα.(...) Και στη συμβίωση των ομόφυλων ζευγαριών, αντικειμενικά το παιδί έχει παραποιημένη αντίληψη αυτής της βιολογικής σχέσης, αλλοιώνεται από τα βιώματά του. Το ανδρικό - πατρικό και το γυναικείο - μητρικό πρότυπο έχει τα δικά του χαρακτηριστικά, που πηγάζουν από τη φυσιολογία του ανθρώπινου είδους και είναι απαραίτητα για την ομαλή ψυχοσωματική και κοινωνική ανάπτυξη του παιδιού.(...) Επίσης, με αυτή τη λογική, γιατί αύριο να μην τεθεί θέμα και για πολυγαμικά, πολυμερή σύμφωνο συμβίωσης, εφόσον κριτήριο είναι η ατο-

ΣΥΜΦΩΝΟ ΣΥΜΒΙΩΣΗΣ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΩΝ ΖΕΥΓΑΡΙΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 9

μική επιλογή, για τη νομική έκφραση σεξουαλικών, συναισθηματικών δεσμών;» (Ριζοσπάστης, 20/12/2015).

Κριτήριο για τη «νομική έκφραση σεξουαλικών, συναισθηματικών δεσμών» λοιπόν δεν πρέπει να είναι η ατομική επιλογή, αλλά οι θέσεις των κομμάτων της Βουλής, του υπουργείου, της εκκλησίας; Κοινωνικά δικαιώματα παράγονται μόνο μέσα στα πλαίσια της νομικής μορφής του γάμου που αποφασίζουν η Βουλή, το υπουργείο και η εκκλησία; Τι σχέση έχουν όλα αυτά με μαρξισμό;

Για το μαρξισμό είναι ακριβώς η ατομική επιλογή όπως αναπτύσσεται και προσδιορίζεται από την κοινωνική εξέλιξη που αποτελεί το κριτήριο για το πώς πρέπει να εκφράζεται κοινωνικά κάθε φορά η οικογένεια, είναι οι σεξουαλικοί και συναισθηματικοί δεσμοί που παράγουν τα κοινωνικά δικαιώματα που ζητούν τη νομική τους αναγνώριση από το κράτος σαν κοινωνική ανάγκη και όχι το αντίστροφο. Σήμερα δεν τίθεται θέμα και δεν υπάρχει κίνημα για πολυγαμικά και πολυμερή σύμφωνα συμβίωσης γιατί η κοινωνία έχει απορρίψει την πολυγαμία και γιατί οι άνθρωποι σαν υποκείμενα σεξουαλικών και συναισθηματικών δεσμών επέλεξαν στη διάρκεια της κοινωνικής εξέλιξης τον ατομικό σεξουαλικό έρωτα. Όχι γιατί ο Γκιόκας και το κόμμα του αποφάσισαν ότι η πολυγαμία είναι ακατάλληλη για την κοινωνία.

Ο Ένγκελς ασχολήθηκε με το ζήτημα της οικογένειας στο έργο του «Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους» (1884). Αναφέρεται συγκεκριμένα στα συμπεράσματα των ερευνών του ανθρωπολόγου Μόργκαν, που ερευνά την ιστορία τις οικογένειας από τις πρώτες μορφές της στις πρωτόγονες κοινωνίες, τις αιματοσυγγενικές ενώσεις, και τους ομαδικούς γάμους όπου μία ομάδα γυναικών ζευγάρων με μία ομάδα ανδρών και το κυριαρχικό στοιχείο στην οικογένεια ήταν η μητέρα α-

φού η πατρότητα έχανε τη σημασία της. Οι έρευνες αυτές δείχνουν ότι υπάρχει μία δυναμική στους οικογενειακούς δεσμούς και στην οργάνωσή τους, που αντιτίθεται σε μία στατική οικουμενική αναγνώριση της μονογαμικής οικογένειας σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας. Καθοριστικός παράγοντας της διαμόρφωσης αυτών των δεσμών και της μετεξέλιξής τους είναι η πρόοδος της παραγωγής των μέσων επιβίωσης.

Ο Ένγκελς επισημαίνει ότι ο θεσμός της μονογαμικής οικογένειας εμφανίστηκε με την ανάπτυξη της αγροτικής παραγωγής που σήμαινε και την πρώτη συσσώρευση πλούτου. Η αστική τάξη κατοχύρωσε το θεσμό της μονογαμικής οικογένειας, στον οποίο ο Ένγκελς αναγνωρίζει σα μοναδικό προοδευτικό στοιχείο, την εμφάνιση του ατομικού σεξουαλικού έρωτα που συμβάδισε με την πρόοδο του πολιτισμού και βασίζεται στην ελεύθερη βούληση των προσώπων.

Στη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία όπου η γυναίκα συμμετέχει δυναμικά στην εργασία, και στις πιο αναπτυγμένες οικονομικά χώρες, και σε όσο βαθμό η καπιταλιστική κοινωνία δεν μπορεί να αναλαμβάνει ένα πελώριο μέρος της ανατροφής των παιδιών, όπως θα γίνεται στον κομμουνισμό, η τάση είναι η γυναίκα να μην κάνει πολλά παιδιά. Γι αυτό το λόγο οι περισσότερες οικογένειες στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες έχουν ένα έως δύο παιδιά, ή δεν κάνουν καθόλου παιδιά. Αυτό συμβαίνει γιατί τα ζευγάρια διεκδικούν πλέον τις καλύτερες δυνατές συνθήκες ζωής και για τα ίδια και για τα παιδιά τους. Οι γυναίκες δεν θέλουν να σκλαβώνονται σαν πολύτεκνες μητέρες, και τα ζευγάρια δεν παίρνουν την απόφαση να φέρουν στη ζωή παιδιά που ξέρουν ότι θα υποφέρουν γιατί δεν έχουν τη δυνατότητα να τους παρέχουν όσα χρειάζονται. Η παραδοσιακή μορφή της οικογένειας που είχε στόχο να τεκνοποιήσει και να αναθρέψει όσα περισσότερα παιδιά μπορούσε έχει αλλάξει.

Στο κέντρο της μαρξιστικής ανάλυσης για την κοινωνική πρόοδο βρίσκεται ο σεβασμός

της ισότητας των δύο φύλων που περιλαμβάνει την απελευθέρωση της γυναίκας από τα δεσμά του ατομικού νοικοκυριού και της ανατροφής του παιδιού. Ο Ένγκελς καταδικάζει το ότι στα πλαίσια του αστικού θεσμού του γάμου όπως λειτούργησε αναπτύχθηκε και η πορνεία από την οποία ωφελήθηκε ο κυρίαρχος άντρας, και έδινε ιδιαίτερη έμφαση στο δικαίωμα του διαζυγίου. Σε ότι αφορά ιδιαίτερα την οικογένεια σαν θεσμό ανατροφής των παιδιών ο Ένγκελς δεν της αναγνώριζε κανένα θετικό χαρακτήρα. Αντίθετα, όπως γράφει στην κομμουνιστική κοινωνία: «Με το πέρασμα των μέσων παραγωγής σε κοινή ιδιοκτησία παύει η ατομική οικογένεια να είναι η οικονομική μονάδα της κοινωνίας. Το ατομικό νοικοκυριό μετατρέπεται σε κοινωνικό λειτούργημα. Η περιποίηση και η ανατροφή των παιδιών γίνεται δημόσια υπόθεση. Η κοινωνία φροντίζει ίσα για όλα τα παιδιά, είτε είναι παιδιά νόμιμου γάμου είτε νόθα. Έτσι λείπει η έγνοια για τις «συνέπειες», που σήμερα αποτελεί το κυριότερο κοινωνικό-ηθικό και οικονομικό-στοιχείο που εμποδίζει ένα κορίτσι να δοθεί ανεπιφύλαχτα στον αγαπημένο της άντρα. Μήπως αυτό δεν θα αποτελεί αρκετή αιτία για να αναπτυχθούν σιγά-σιγά πιο ανυπόκριτες σεξουαλικές σχέσεις και μαζί μια πιο χαλαρή κοινή γνώμη για την παρθενική τιμή και τη γυναικεία ντροπή; Και τέλος, μήπως δεν είδαμε ότι στο σύγχρονο κόσμο η μονογαμία και η πορνεία είναι βέβαια αντιθέσεις, μα αχώριστες αντιθέσεις, πόλοι της ίδιας κοινωνικής κατάστασης; Μπορεί η πορνεία να εξαφανιστεί χωρίς να σύρει μαζί της στην άβυσσο και τη μονογαμία; (...) Η πλέρια ελευθερία στη σύναψη του γάμου μπορεί λοιπόν, τότε μονάχα να πραγματοποιηθεί γενικά, όταν η κατάργηση της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής και των σχέσεων ιδιοκτησίας που δημιουργήσε βγάλει από τη μέση όλους τους δευτερεύοντες οικονομικούς λόγους που και τώρα ακόμα επιδρούν τόσο

πολύ στην εκλογή συζύγου. Τότε πια δεν μένει κανένα άλλο κίνητρο από τη αμοιβαία κλίση».

Αυτή η αμοιβαία κλίση δεν αφορά σήμερα μόνο τα ετερόφυλα ζευγάρια, αλλά και τα ομόφυλα ζευγάρια, και οι δικοί τους συναισθηματικοί και σεξουαλικοί δεσμοί παράγουν κοινωνικά δικαιώματα που επιβάλλουν την αναγνώρισή τους από το κράτος. Όπως γράφει ο Ένγκελς: «Αυτό λοιπόν που μπορούμε σήμερα να υποθέσουμε για τη ρύθμιση των σεξουαλικών σχέσεων ύστερα από το επικείμενο σάρωμα της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής, έχει κυρίως αρνητικό χαρακτήρα, περιορίζεται συνήθως σε ότι πρόκειται να λείψει. Τι όμως θα προστεθεί; Αυτό θα κριθεί όταν ανθρωθεί μία νέα γενιά, μία γενιά από άντρες που ποτέ στη ζωή τους δεν θα έχουν βρεθεί στην ανάγκη να αγοράσουν με λεφτά ή με άλλα κοινωνικά μέσα, το δόσιμο μιας γυναίκας, και μια γενιά από γυναίκες που ποτέ δεν θα έχουν βρεθεί στην ανάγκη να δοθούν σ' έναν άντρα για κανέναν άλλο λόγο από την αληθινή αγάπη, ούτε να αρνηθούν το δόσιμο στον αγαπημένο τους από το φόβο μπρος στις οικονομικές συνέπειες. Όταν θα υπάρχουν αυτοί οι άνθρωποι, θα γράψουν στα παλιά τους τα παπούτσια αυτά που πιστεύουμε σήμερα ότι θα πρέπει να κάνουν. Θα φτιάξουν τη δική τους ζωή και την αντίστοιχη κοινή γνώμη για τις πράξεις του καθενός και – τελεία και παύλα».

Στην ποτινικού τύπου δικτατορία που ετοιμάζει το ρωσόδοσλο καθεστώς με τη σταδιακή μετατροπή της χώρας σε ρώσικη αποικία, οι ατομικές επιλογές, ιδιαίτερα αυτές στις οποίες έχει κηρύξει πόλεμο το μεγάλο αφεντικό, όπως έχει κάνει σήμερα ο Πούτιν ενάντια στους ομοφυλόφιλους στη Ρωσία κατά τα χιλιετικά πρότυπα, θα ποδοπατηθούν από το «κράτος του λαού», δηλαδή από το κτηνώδες σοσιαλφασιστικό κράτος. Οι ορέξεις τους θα αναχαιτιστούν από τις δημοκρατικές αντιστάσεις του λαού που ήδη έχουν αρχίσει να εκδηλώνονται.

ΔΕΛΤΙΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ:

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕ ΤΟ ΠΑΚΕΤΟ ΓΙΟΥΝΚΕΡ

Το Ευρωπαϊκό Επενδυτικό Σχέδιο, γνωστό και ως πακέτο Γιούνκερ, που σαν πολιτικό του θρίαμβο σε όσο αφορούσε την Ελλάδα το διαφήμιζε πριν ένα χρόνο ο Τσίπρας, αποσκοπεί στο να απαντήσει στην παρατεταμένη στασιμότητα επενδύσεων και απασχόλησης που αντιμετωπίζει η Ε.Ε. Πρόκειται για ένα σχέδιο συνολικού ύψους 315 δις. ευρώ και δημιουργίας 1,3 εκατ. νέων θέσεων εργασίας που λήγει το 2017. Η χρηματοδότηση θα στραφεί κυρίως στην ενέργεια, στις μεταφορές και σε ψηφιακά έργα υποδομής σε όλη την Ευρώπη. Στα πλαίσια αυτού του σχεδίου δημιουργήθηκε α) το Ευρωπαϊκό Ταμείο Στρατηγικών Επενδύσεων, β) ο Ευρωπαϊκός Κόμβος Επενδυτικών Συμβουλών, που περιλαμβάνει επίσης τη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Πύλης Επενδυτικών Έργων.

Το Ταμείο, συνολικού ύψους 21 δις. €, εκτιμάται ότι θα επιτύχει συνολικό πολλαπλασιαστικό συντελεστή 1:15, αποφέροντας περίπου 315 δις. € σε νέες επενδύσεις (www.consilium.europa.eu/el/policies/investment-plan/strategic-investments-fund/). «Το Πακέτο Γιούνκερ δεν λειτουργεί με κρατικές ποσοστώσεις. Τα έργα πρέπει να είναι ώριμα, να είναι σχετικά δύσκολο να χρηματοδοτηθούν λόγω υψηλού επιπέδου ρίσκου και να έχουν υψηλή προστιθέμενη αξία» (συνέντευξη του επικεφαλής της αντιπροσωπείας της ΕΕ στην Ελλάδα, [\[ec.europa.eu/20150929\]\(http://ec.europa.eu/20150929\)\). Αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται σοβαρή προετοιμασία για να χρηματοδοτηθούν έργα από αυτό το Σχέδιο. «Η έλλειψη προκαταρκτικής περιφερειακής κατανομής της υφιστάμενης χρηματοδότησης προϋποθέτει, ότι καλύτερα θα επωφεληθούν εκείνοι, οι οποίοι είναι πιο δραστήριοι και προσφέρουν τα καλύτερα σχέδια» δηλώνει ο εκπρόσωπος της Κομισιόν στη Βουλγαρία \(<http://bnr.bg/el/post/100663370/giounker>\).](http://</p>
</div>
<div data-bbox=)

Με την ανακοίνωση λοιπόν του παραπάνω πακέτου σε ημερίδα του παν/μιου Μακεδονίας ο τότε αναπληρωτής υπουργός οικονομικών Μάρδας τόνισε: «Είναι ένα πρόγραμμα της τάξης των 12-15 δισεκατομμυρίων ευρώ, έχει συγκεκριμένους προσανατολισμούς και είναι ένα πρόγραμμα το οποίο είναι έτοιμο, δεν είναι στη διαδικασία ετοιμασίας» και πρόσθετε: «Προβλέπει ένα σύνολο δράσεων προς συζήτηση με έναν ιδιαίτερα αναλυτικό τρόπο και βέβαια θεωρούμε ότι αυτό το πρόγραμμα μπορεί να εγκριθεί και να περπατήσει». (<http://www.ert.gr/27-2-15>). Όμως, όπως συνηθίζουν οι υπουργοί του ΣΥΡΙΖΑ και αυτή η τοποθέτηση για την απορρόφηση χρημάτων ήταν ένα μεγάλο θέμα.

Διότι ένα χρόνο μετά, στο συνέδριο «Χρηματοδότηση έργων και επενδύσεων: Η επόμενη μέρα», ο ευρωβουλευτής του ΣΥ-

ΡΙΖΑ Χρυσόγονος, τόνισε «ότι η χώρα μας μπορεί και πρέπει να εκμεταλλευτεί κάθε ευκαιρία που προσφέρεται από το «πακέτο Γιούνκερ», με στόχο να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας, να ενισχυθεί η ανάπτυξη και να προσελκύσουμε επενδύσεις. Ο κ. Χρυσόγονος τόνισε ότι πρέπει να εστιάσουμε την προσοχή μας στην επιτάχυνση των διαδικασιών και στο πλαίσιο αυτό είναι αναγκαίος ο συντονισμός των αρμόδιων φορέων και η υποβολή ρεαλιστικών προτάσεων το συντομότερο δυνατόν». Δηλαδή με απλά λόγια ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ τίποτα μέχρι τώρα!

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο έχουν εγκριθεί περισσότερα από 200 έργα, ενεργοποιώντας περίπου 76 δις ευρώ επενδύσεων, αλλά σ' αυτά τα έργα δεν υπάρχει ούτε ένα ελληνικό. Δηλαδή τη στιγμή που η ελληνική οικονομία καταστρέφεται με την πολιτική ΣΥΡΙΖΑ, η κυβέρνηση παρουσιάζει πλήρη αδράνεια στην αξιοποίηση της πολύτιμης ρευστότητας που παρέχει το «πακέτο Γιούνκερ». Μάλιστα μέχρι τώρα από την υλοποίηση του προγράμματος έχουν κινητοποιηθεί έργα, σε 22 από τα 28 κράτη-μέλη της ΕΕ. Όπως δήλωσε ο βουλευτής της ΝΔ Χατζηδάκης με την ερώτησή του στη Βουλή «σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (ΕΤΕΠ) η Ελλάδα δεν έχει εκμεταλλευτεί ούτε ένα ευρώ από τους πόρους του «πακέτου Γιούνκερ» ([\[www.protothema.gr/17-3\]\(http://www.protothema.gr/17-3\)\).](http://</p>
</div>
<div data-bbox=)

Η κυβέρνηση των σαμποταριστών δεν θέλει να προχωρήσει κανένα έργο γιατί η προϋπόθεση για την απορρόφηση πόρων είναι η υποχρεωτική συμμετοχή ιδιωτικών κεφαλαίων προφανώς από αυτά που δεν είναι φιλικά της. «Με βάση τον σχεδιασμό, για κάθε ένα ευρώ δημόσιων πόρων που θα διαθέτει το Ευρωπαϊκό Ταμείο Στρατηγικών Επενδύσεων, θα πρέπει να κινητοποιηθούν 15 ευρώ από ιδιωτικούς πόρους» (<http://www.e-typos.com/30-10-15>). Αυτό σημαίνει ότι το επενδυτικό κλίμα στην Ελλάδα θα πρέπει να είναι τέτοιο ώστε οι ιδιώτες επενδυτές να θέλουν να συμμετέχουν. Αλλά πως μπορεί να γίνει αυτό όταν τα τελευταία χρόνια καμιά μεγάλη ιδιωτική επένδυση δεν έπετράπη, ιδιαίτερα από δυτικούς καπιταλιστές. Η μόνη επένδυση που γίνεται αυτή τη στιγμή, αυτή των μεταλλείων Χαλκίδας, είναι υπό διωγμό.

Τι σημαίνει 10-12 δις επενδύσεις στη χώρα; Σημαίνει αύξηση του ΑΕΠ σε ένα χρόνο κατά 5,5%, σημαίνει μείωση του λόγου χρέος προς ΑΕΠ, αύξηση της αξιοπιστίας της χώρας, προσέλκυση επενδύσεων, μείωση της ανεργίας. Αλλά αυτά δεν είμαι μέσα στη στρατηγική της καταστροφής του ΣΥΡΙΖΑ, αφού μια κατεστραμμένη χώρα μπορεί να την ξεπουλήσει εύκολα στα ρωσοκινέζικα αφεντικά του!

Η ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

<http://www.oakke.gr>, e-mail: info@oakke.gr

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ: ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΚΛΙΝΤΟΝ ΜΕ ΤΡΑΜΠ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Με τα πολιτικά στοιχεία που υπάρχουν ως αυτή τη στιγμή και με τη δυναμική που έχουν τα πράγματα λίγους μήνες πριν τις αμερικάνικες προεδρικές εκλογές, τίποτα δεν είναι πιο πιθανό από μια προεδρία Χίλαρυ Κλίντον με πανίσχυρο στη ρεπουμπλικανική αντιπολίτευση το Ντόναλντ Τραμπ. Αν αυτό συμβεί θα πρόκειται για έναν εφιάλτη για την ειρήνη και για τη δημοκρατία στον πλανήτη. Πιο συγκεκριμένα θα σημαίνει το γοργό πλησίασμα σε έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Γιατί το ποιος έχει την πολιτική εξουσία στις ΗΠΑ είναι κάτι που αφορά πολύ λιγότερο το λαό τους και πολύ περισσότερο τους υπόλοιπους λαούς αφού αυτή η εξουσία έχει να κάνει με το πως θα κινηθεί ο ισχυρότερος χρηματιστηριακά και στρατιωτικά ιμπεριαλισμός της ιστορίας, που όμως βρίσκεται ταυτόχρονα σε στρατηγική κάθοδο και παρακμή, κυρίως πολιτική και μετά στρατιωτική και οικονομική.

Αυτός ο ηγεμονικού επιπέδου ιμπεριαλισμός έχει μπροστά του σήμερα δύο λογίων εχθρούς. Ο ένας εχθρός του είναι η μεγάλη πλειοψηφία των κρατών και των λαών του τρίτου κόσμου που θέλουν οικονομική και κυρίως πολιτική χειραφέτηση από αυτόν τον υπερεπεμβατικό ηγεμονισμό. Στην αντίθεση ΗΠΑ-Τρίτου κόσμου τα οικονομικά υπερανεπτυγμένα, αλλά πολιτικά αδύναμα και στρατιωτικά ακόμα πιο αδύναμα μικρομεσαία ιμπεριαλιστικά κράτη της ΕΕ παίζουν έναν ενδιάμεσο ρόλο. Ο άλλος εχθρός του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είναι μια συμμαχία ανερχόμενων ιμπεριαλισμών, του ρώσικου επίσης παγκόσμια ηγεμονιστικού ιμπεριαλισμού και του πιο αδύναμου πολιτικοστρατιωτικά κινέζικου ιμπεριαλισμού. Αυτοί οι δύο ιμπεριαλισμοί έχουν έρθει καθυστερημένοι στο τραπέζι της μοιρασιάς του κόσμου και γι αυτό επιδιώκουν μέσω της μεταξύ τους στρατηγικής συμμαχίας μια βίαιη αναδιανομή του πλανήτη. Βίαιη όμως αναδιανομή ενός παραγωγικά και βιομηχανικά όλο και πιο ισχυρού και πολιτιστικά ανεπτυγμένου κόσμου που αποτελείται πλέον από πολιτικά ανεξάρτητα και κυρίαρχα κράτη σημαίνει πόλεμο χιτλερικού τύπου, δηλαδή πόλεμο αποικιακού ρατσιστικού τύπου. Αυτό είναι ένα βαθύ χαρακτηριστικό του ιμπεριαλισμού που με μεγαλύτερη ένταση είχε εντοπίσει ο Λένιν 100 χρόνια πριν.

«Το χαρακτηριστικό γνώρισμα του ιμπεριαλισμού είναι ακριβώς ότι προσπαθεί να προσαρτήσει όχι μόνο αγροτικά εδάφη, αλλά ακόμα και τις πιο ψηλά βιομηχανοποιημένες περιοχές (Γερμανική όρεξη για το Βέλγιο, γαλλική όρεξη για τη Λωρραίνη), γιατί το γεγονός ότι ο κόσμος είναι ήδη μοιρασμένος υποχρεώνει αυτούς που σχεδιάζουν μια αναδιανομή να απλώνουν τα χέρια τους σε οποιοδήποτε είδος εδάφους» (Λένιν, Ο Ιμπεριαλισμός ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού, κεφ. 7).

Χιτλερικού τύπου πόλεμος προϋποθέτει χιτλερικού τύπου πολεμικά καθεστώτα για τη Ρωσία και την Κίνα που τον ετοιμάζουν. Κι αυτό πια δεν κρύβεται.

Δύο στρατηγικές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού

Ειδικά μετά τη ρώσικη επίθεση προσάρτησης της μισής Ουκρανίας έχουν μπει

μπροστά στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό δύο εναλλακτικές στρατηγικές: Η θεωρεί κύριο εχθρό του το νεοχιτλερικό άξονα, οπότε συγκεντρώνει σε αυτόν τα πυρά του, αμβλύνει την αντίθεσή του με τον Τρίτο κόσμο και στηρίζει το Δεύτερο κόσμο που αποτελεί τον πρώτο άμεσο στόχο στο δρόμο του νεοχιτλερικού άξονα για την παγκόσμια ηγεμονία. Είτε συνεχίζει να θεωρεί κύριο εχθρό του την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική ανεξαρτησία, των χωρών του Τρίτου κόσμου, και συνεργάζεται με το νεοχιτλερικό άξονα ενάντια του αφήνοντας στο έλεός του τον πλούσιο αλλά πολιτικά διασπασμένο και σχετικά άοπλο Δεύτερο κόσμο.

Οι Κλίντον και Τραμπ είναι οι πιο ακραίοι εκπρόσωποι της δεύτερης στρατηγικής. Μάλιστα σε ότι αφορά ειδικά την Κλίντον, αυτή, όπως και ο άντρας της, όπως και ο Ομπάμα μετά από αυτόν, έχουν εφαρμόσει μια εξωτερική πολιτική που ταιριάζει πολύ καλύτερα στα ρώσικα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα παρά στα αντίστοιχα αμερικάνικα. Αυτός είναι ο λόγος που αυτήν την τριάδα, πανίσχυρη μέσα στους μηχανισμούς του Δημοκρατικού Κόμματος των ΗΠΑ, η οποία δουλεύει με απόλυτες αλληλοκαλύψεις και στην εσωτερική και στην εξωτερική πολιτική της, τη θεωρούμε τόσο ταυτισμένη με τα νεοσαρικά συμφέροντα όσο ήταν κατά τον Μαρξ πράκτορας των παλιών τσάρων ο άγγλος πρωθυπουργός Πάλμερστον.

Η φιλορώσικη στρατηγική των δύο Κλίντον και Ομπάμα

Ειδικότητα των Ομπάμα, Μπιλ και Χίλαρυ Κλίντον είναι να κάνουν κύριους εχθρούς τους εκείνες τις χώρες και κυβερνήσεις στο Δεύτερο και στον Τρίτο κόσμο, οι οποίες με τον έναν ή τον άλλο τρόπο αντιπαράθρονται στα ρώσικα σχέδια. Για παράδειγμα σε συμμαχία με τη Ρωσία και το Ιράν πολέμησαν με μανία και αποσταθεροποίησαν τους αρχικά φιλοδυτικούς και μαχητικά αντιρώσους Ταλιμπάν και τελικά τους έριξαν από την εξουσία σε συνεργασία με τον Μπους μετά την προβοκάτσια των δίδυμων πύργων. Ύστερα αφού έσπρωξαν τον Μπους με ψέμματα του εγκάθετου του Κλίντον αρχηγού της ΣΙΑ Τένετ, να ρίξει τον Σαντάμ Χουσεϊν, έκαναν τα πάντα με τον Ομπάμα να σταθεροποιήσουν την εξουσία του Ιράν στο Ιράκ. Γι αυτό τσάκισαν τις αντι-Αλ Κάιντα εθνικοανεξαρτησιακές δυνάμεις των αντιραϊνών σουνιτών και έβαλαν τις βάσεις, μαζί με το Ιράν για να εγκατασταθεί ξανά η Αλ Κάιντα στο Ιράκ σαν ΙΣΙΣ αυτή τη φορά. Στη συνέχεια συνέτριψαν σε συνεργασία με τους ισλαμιστές το φιλοδυτικό καθεστώς Μουμπάρακ στην Αίγυπτο και τελικά έφεραν στην εξουσία και στηρίζουν το ρωσόφιλο φασίστα Σίσι. Μετά ρίξαν με την έγκριση της Ρωσίας τον Καντάφι από την εξουσία την ώρα που αυτός άρχισε να συνεργάζεται πολιτικά και ενεργειακά με την Ευρώπη και έφεραν στη θέση του τα πιο φανατικά αντιδυτικά ρεύματα, διαλύοντας εντελώς τη Λιβύη. Ύστερα σώσανε κυριολεκτικά τον υποταγμένο στη Ρωσία Άσαντ και υπονόμισαν με κάθε τρόπο τη φιλοδυτική δημοκρατική αντιπολίτευση του. Προηγούμενα μόλις η κυβέρνηση Ερντογάν ήρθε σε σύγκρουση με την ως πρόσφατα σύμμαχό της Ρωσία, της κί-

ρυσαν πολιτικό πόλεμο στηρίζοντας τον ρωσόδουλο Γκιουλέν. Τώρα συμμαχούν ανοιχτά με το Ιράν ενάντια στη Σαουδική Αραβία, που είναι ο μεγαλύτερος και πιο σταθερός πολιτικά, ενεργειακός τροφοδότης της Ευρώπης.

Σε ότι αφορά την Ευρώπη η Αγία Τριάδα Ομπάμα, Μπιλ και Χίλαρυ Κλίντον δεν παύεται. Εκτός από το ότι προστατεύει με φανατισμό τη ρώσικη καρκινική μετάσταση μέσα στην Ευρώπη που λέγεται διακομματικό καθεστώς Τσίπρα, έχει αναθέσει στις πιο φιλορώσικες ηγεσίες της, τους Μέρκελ και Ολάντ να προδίδουν την Ουκρανία, ορίζοντάς τους συνομιλητές του Πούτιν εκ μέρους όλης της Δύσης. Είναι αυτή η Τριάδα που αρνείται πεισματικά να εξοπλίσει την Ουκρανία απέναντι στον πάνοπλο βιαστή της. Και όχι μόνο αυτό, αλλά στέκεται δραστήρια στο πλευρό του τελευταίου στη Συρία διαπράττοντας το μέγιστο όλων των εγκλημάτων που έχει ως τώρα διαπράξει: Χτίζει το διπλωματικό αποκλεισμό και ετοιμάζει ευρύτερη επίθεση στο μεγαλύτερο ενεργειακό και στρατηγικό διάδρομο της Ευρώπης που λέγεται Τουρκία στο όνομα του αντι-ΙΣΙΣ αγώνα και με άλλοθι το ρωσόδουλο υποτιθέμενο συνεπές αντι-ΙΣΙΣ κούρδικο ΡΚΚ-PYD.

Μπορούμε να δώσουμε έναν πολύ μακρύτερο κατάλογο από αυτά τα όργια φιλορωσισμού των δύο Κλίντον και Ομπάμα, αλλά αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία δεν είναι τόσο οι ειδικοί δεσμοί της συμμαχίας αυτής με τα ρωσικά ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, όσο ότι αυτή μπορεί και εφαρμόζει αυτήν την πολιτική γιατί μπορεί να εκπροσωπεί πολιτικά τις πιο κατευναστικές προς τους νέους χίτλερ πλευρές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Δηλαδή οι Κλίντον Ομπάμα καβαλάνε τους αντι-τριτοκοσμικούς μονοπλευρής-ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ, που είναι συνήθως αυτοί του πιο παγκοσμιοποιημένου χρηματιστικού σπεκουλαδόρικού κεφάλαιου, και πάνε την κατευναστική τους λογική απέναντι στο νεοχιτλερικό άξονα ως την προδοσία των ιδίων των στρατηγικών τους συμφερόντων. Αυτό λέγεται πολιτική σήψη ενός ιμπεριαλισμού, η ίδια που πριν από τον β' παγκόσμιο πόλεμο έβγαλε τους Τσάμπερλαιν και Νταλαντιέ. Μόνο που ο Χίτλερ δεν είχε δικούς του τους Τσάμπερλαιν και Νταλαντιέ γιατί δεν ήταν υβρίδιο του τσαρισμού και του τροτσικισμού όπως ήταν οι Χρουσσόφ, Μπρέζνιεφ, Γκορμπασόφ, Γέλτσιν και Πούτιν. Μόνο αυτοί, επειδή ήρθαν στην ηγεσία της ρώσικης εργατικής τάξης και του εργατικού κράτους σαν πράκτορες της εχθρικής τους αστικής τάξης ξέρουν όσο κανείς να χώνουν διαρκώς νέους πράκτορες μέσα σε κάθε ρεύμα της πολιτικής ζωής των όποιων εχθρών τους για να το κάνουν δικό τους. Αν ο πράκτορας δεν συλλαμβάνει βαθιά το ρεύμα που κατά κάποιο τρόπο προδίδει ώστε να χρησιμοποιήσει τα ελαττώματά του ενάντια στον εαυτό του, είναι αποτυχημένος.

Και οι Κλίντον Ομπάμα ξέρουν όσο κανείς άλλος να χειρίζονται ιδεολογικά και οργανωτικά το Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ στο οποίο έχουν κάνει μετά από 16 χρόνια εξουσίας μια μεγάλη οργανωτική και πολιτική διαβρωτική δουλειά.

Όμως το να κατακτήσουν σαν συμμαχία για πέμπτη φορά την προεδρία των ΗΠΑ ήταν ως πρόσφατα μια πολύ δύσκολη υπόθεση.

Η πιο μεγάλη δυσκολία βρισκόταν στο ότι το αντίπαλο κόμμα τους, το Ρεπουμπλικανικό, βρισκόταν πρώτη φορά σε τόσο ισχυρή θέση σε σχέση με το Δημοκρατικό. Ποτέ πρόεδρος του Δημοκρατικού κόμματος πριν τον Ομπάμα δεν είχε φθαρεί σε τέτοιο βαθμό στις δύο τετραετίες του ώστε οι ρεπουμπλικάνοι αντίπαλοί του να καταλάβουν και τα δύο σώματα του Κογκρέσου με τόσο μεγάλη πλειοψηφία ώστε κάθε σημαντική εσωτερική νομοθετική πρωτοβουλία της προεδρίας Ομπάμα να έχει μπλοκαριστεί. Βεβαίως τον Ομπάμα δεν τον ένοιαζε η εσωτερική αλλά η εξωτερική πολιτική της υπερδύναμης που είχε αναλάβει να υπονομεύσει.

Σάντερς για την Κλίντον

Η κατάσταση γινόταν ακόμα πιο δύσκολη για την Κλίντον από την ώρα που και η ίδια προσωπικά ήταν πολύ φθαρμένη όχι μόνο επειδή είχε ταυτιστεί με την προεδρία Ομπάμα- παρόλο που για να ξεπλυθεί κάπως πολιτικά αποχώρησε αρκετά πριν τις εκλογές και έδωσε τη θέση της στον Κέρρυ - αλλά και γιατί είχε συλληφθεί από τον κόσμο να είναι ομορτούνιστρια, σκοτεινή (υπόθεση κρυφών υπηρεσιακών e-mail), και πάμπλουτη από πολιτικό χρήμα. Ο μόνος που μπορούσε να την αντιμετωπίσει μέσα από το Δημοκρατικό κόμμα ήταν ο πολύ πιο θετικός στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής αντιπρόεδρος Μπρίντεν. Αλλά αυτός εξουδετερώθηκε πριν κατεβεί για το χρίσμα μετά από μεγάλες πιέσεις του κομματικού μηχανισμού των Δημοκρατικών που τον ελέγχουν σε μεγάλο βαθμό οι κλιτονικοί.

Έτσι η Κλίντον έμεινε να έχει σαν μοναδικό αντίπαλο για το χρίσμα από το κόμμα της, τον Σάντερς, ένα στρατηγικό σύμμαχό της, έναν τροτσικιστή που κάνει τον επαναστάτη πουλώντας το γνωστό σύνθημα κάθε φευτοαριστερού απατεώνα ότι με τη φορολόγηση των πλούσιων μπορούν να σωθούν οι φτωχοί. Αυτό το σύνθημα σαν σύνθημα κεντρικής πολιτικής πουλάει στους εργαζόμενους την αυταπάτη ότι μπορούν χωρίς δικιά τους γερή ανεξάρτητη πολιτική οργάνωση και χωρίς την πιο σκληρή ταξική πάλη στους χώρους δουλειάς και ευρύτερα, να υποχρεώσουν το κράτος της αστικής τάξης, μέσα από τις εκλογές κάθε τέσσερα χρόνια, να μοιράζει σε όλο το λαό ένα τόσο μεγάλο κομμάτι της δικιάς τους υπερεργασίας που θα του αλλάξει σελήθεια τη ζωή.

Για να κρύψει τη φιλορώσικη του γραμμή ο Σάντερς αποφεύγει να μιλάει για εξωτερική πολιτική, αλλά όποτε έχει μιλήσει δεν έχει πει κάτι που δεν θα υπέγραφε με χαρά ο Πούτιν, όπως πχ ότι χρειάζεται ένα νέο ΝΑΤΟ που θα περιλαμβάνει και τη Ρωσία (<https://www.rt.com/usa/322770-sanders-democratic-socialism-fdr/>), ότι χρειάζεται μια συμμαχία με το Ιράν, ότι τώρα δικαιώνεται η πάγια θέση του για την

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ: ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΚΛΙΝΤΟΝ ΜΕ ΤΡΑΜΠ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 11

ανάγκη στενών δεσμών των ΗΠΑ με την Κούβα, ενώ έχει στις αποσκευές του όλη την πραγματεία του αντιπαραγωγικού οικολογισμού και του αφοπλιστικού πασιφισμού που σήμερα βοηθάνε όσο τίποτα άλλο τον υπερεξοπλιζόμενο νεοχλευρικό άξονα. Ένας τέτοιος πρόεδρος δεν θα ενοχλούσε το Κρεμλίνο παρά μόνο για ένα λόγο, γιατί δεν θα μπορούσε να καθησυχάσει την αμερικάνικη αστική τάξη, οπότε και να τη διασπάσει και να τη σύρει με τρόπο πίσω από το ρώσικο άρμα, αλλά αντίθετα θα την αναστάτωνε και θα τη έριχνε με ορμή στους πιο κλασικούς ρεπουμπλικάνους. Γι αυτό ο Σάντερς δεν θα μπορέσει να βγει πρόεδρος, ακόμα και αν έφτανε να πάρει το χρίσμα των Δημοκρατικών. Έχουμε την εντύπωση ότι ο ρόλος του Σάντερς είναι να προσφέρει σε μια προεδρία Κλίντον ένα οργανωμένο πολιτικό ρεύμα (<http://www.politico.com/story/2016/03/bernie-dems-winddown-220966>), φαινομενικά στα αριστερά του Δημοκρατικού κόμματος, στην πραγματικότητα στα δεξιά του, συνέχεια του ρεύματος «occupy wall street», που θα μπορεί να μετατρέψει τις αυθόρμητες, συνήθως από αριστερή διάθεση, αντιπλουτοκρατικές διαθέσεις της περιθωριοποιημένης φτώχειας και λιγότερο μορφωμένης νεολαίας των ΗΠΑ, σε άλλοθι της Κλίντον για να καταφέρνει επιλεκτικά πλήγματα (πχ οικολογικά, φορολογικά) στα πιο εχθρικά της κομμάτια της αμερικάνικης αστικής τάξης.

Η αντιρωσική κυρίαρχη γραμμή του ρεπουμπλικανικού κόμματος και η ήττα της

Το αληθινό μεγάλο πρόβλημα για μια εκλογή της Κλίντον ήταν και είναι ακόμα από το Ρεπουμπλικανικό κόμμα. Σε αυτό υπήρχαν δύο κυρίως υποψήφιοι για το χρίσμα, που εκπροσωπούσαν το βασικό του κυρίαρχο στελεχικό μηχανισμό στα δύο σώματα του Κογκρέσου: ο Τζεμπ Μπους, της δυναστείας των Μπους και ο Μάρκο Ρούμπιο. Αυτός ο στελεχικός μηχανισμός εκπροσωπεί σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο το κλασικό κομμάτι της αμερικάνικης χρηματιστικής ολιγαρχίας που είναι πιο πολύ δεμένο με το μεγάλο βιομηχανικό κεφάλαιο των ΗΠΑ, ιδιαίτερα εκείνο της ενέργειας, της χημικής βιομηχανίας και των στρατιωτικών εξοπλισμών. Αντίθετα το Δημοκρατικό Κόμμα εκπροσωπεί σήμερα περισσότερο το κομμάτι της χρηματιστικής ολιγαρχίας που είναι δεμένο με το πιο διεθνοποιημένο κεφάλαιο, εκείνο νέας τεχνολογίας. Αυτό έχει μεν τον εφευρετικό του εγκέφαλο στις ΗΠΑ, αλλά το πελώριο κορμί του που μετατρέπεται τα πρωτότυπα που συλλαμβάνονται στις ΗΠΑ σε μαζική παραγωγή είναι κλασικά βιομηχανικά. Όμως η βάση αυτής της βιομηχανίας βρίσκεται στην υπερεκμεταλλευτική και φασιστική Κίνα. Για αυτούς τους λόγους το Δημοκρατικό Κόμμα είναι πολύ περισσότερο επιρρεπές από ότι το ρεπουμπλικανικό στον υφεσιασμό απέναντι στο νεοχλευρικό άξονα καθώς δεν θέλει τίποτα που να διαταράσσει τις σχέσεις του με αυτόν.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι Μπους και Ρούμπιο έκφραζαν ανοιχτά, και με όλο και μεγαλύτερη ένταση τη στρατηγική στροφή του Ρεπουμπλικανικού κόμματος προς τη θέση ότι κύριος εχθρός των ΗΠΑ, είναι

πλέον η Ρωσία του Πούτιν, και ότι πρέπει για αυτό να στηριχθούν αποφασιστικά η Ουκρανία, οι ανατολικές νέες χώρες της ΕΕ και η συριακή αντιπολίτευση. Η γραμμή αυτή είχε για πρώτη φορά επικρατήσει στο σκληρό μηχανισμό του ρεπουμπλικανικού κόμματος το 2012 από τον άνθρωπο που πήρε το ρεπουμπλικανικό χρίσμα για να αντιμετωπίσει τον Ομπάμα, τον Μιτ Ρόμνευ. Σε επίπεδο κλασικών όρων προεκλογικής πάλης η επικράτηση ενός από τους δυο, Μπους και Ρούμπιο, για το χρίσμα του ρεπουμπλικανικού κόμματος και από κει στην προεδρία ήταν σχεδόν σίγουρη. Ειδικά ο Μπους είχε μαζέψει ένα πελώριο ποσό σε εισφορές εκλογικής ενίσχυσης από τους ρεπουμπλικανούς επιχειρηματίες. Αν αυτοί οι δύο είχαν έναν αντίπαλο με κάποιες πιθανότητες επιτυχίας για το ρεπουμπλικανικό χρίσμα ήταν ο Τεντ Κρουζ, εκπρόσωπος της συντηρητικής θρησκόληπτης μάζας των tea party, ενός μικροαστικού αντιδραστικού ρεύματος που απεχθάνεται το επίσημο «επιμεταβτικό κράτος» και το κρατικό –κομματικό κατεστημένο και των δύο κομμάτων αλλά περισσότερο μισεί το Δημοκρατικό Κόμμα επειδή ποδοπατεί τις «παραδοσιακές αξίες» για το γάμο, την έκτρωση και την ομοφυλοφιλία. Όμως δύσκολα μπορεί στις ΗΠΑ να πάρει την προεδρία ένας φανατικός εχθρός των εκτρώσεων, δηλαδή των γυναικών, αλλά και των ομοφυλόφιλων.

Μόνο με έναν από τους Μπους και Ρούμπιο απέναντι της η Κλίντον θα δυσκολευόταν πολύ στη μάχη για την προεδρία γιατί αυτοί σαν μετριοπαθείς στα ζητήματα των ηθών και των ατομικών δικαιωμάτων θα έπαιρναν, αντίθετα με τον Τεντ Κρουζ, πολλούς ψήφους από τη δημοκρατική φιλελεύθερη βάση του Δημοκρατικού κόμματος, από ανθρώπους που αντιπαθούν την Κλίντον.

Ο σωτήρας της Κλίντον Ντόναλντ Τραμπ

Όμως στο σημείο αυτό εμφανίστηκε ο Ντόναλντ Τραμπ. Ο Τραμπ είναι κατά κάποιον τρόπο ο «αντισυστημικός» Σάντερς των Ρεπουμπλικανών. Ο Σάντερς χρησιμοποιεί τις αριστερές διαθέσεις των χαμηλά αμειβόμενων και άνεργων νεολαίων με σχετικά χαμηλή μόρφωση ενάντια στην υπερεκμεταλλευτική και άπαιμπλουτη μεγαλοαστική τάξη για να ενισχύσει στο βάθος τη γραμμή της Κλίντον. Ο Τραμπ χρησιμοποιεί τις από τα δεξιά «αντισυστημικές» διαθέσεις της κακοπληρωμένης και άνεργης λευκής εργατικής τάξης για να εξουδετερώσει κάθε πραγματικό αντίπαλο της Κλίντον και της ρώσικης πολιτικής μέσα στο ρεπουμπλικανικό στρατόπεδο. Και το έχει κάνει αυτό τόσο καλά που σε ελάχιστο χρόνο εξαφάνισε τους Μπους και Ρούμπιο και έμεινε πρώτος και μακράν απέναντι σε έναν Κρουζ, που ακόμα και αν πάρει το χρίσμα είναι πολύ δύσκολο, όπως είπαμε, να νικήσει την Κλίντον. Όσο για τον ίδιο τον Τραμπ αυτός είναι αδύνατο να πάρει την προεδρία όχι μόνο γιατί η Αμερική δεν έχει γίνει ακόμα μια φασιστική χώρα, αλλά γιατί αυτό το υποκείμενο δεν μπορεί, και προφανώς δεν θέλει να πάρει ούτε μια δημοκρατική γυναικεία ψήφο, ούτε μια αφροαμερικάνικη, ούτε μία ισπανόφωνη, ούτε μια μουσουλμανική σε μια Αμερική που δημογραφικά έχει πάψει προ πολλού να είναι μια χώ-

ρα λευκών αγγλοσαξόνων. Σε μια αναμέτρηση με την Κλίντον μάλιστα ένα μεγάλο μέρος των ψηφοφόρων του ρεπουμπλικανικού κόμματος που απεχθάνεται το ρατσισμό του και το τραμπουκικό χυδαίο ύφος του θα απόσχει ή θα ψηφίσει Κλίντον.

Στην πραγματικότητα ο Τραμπ δεν είναι δυνατό να επιδιώκει από την αρχή να κατακτήσει την προεδρία των ΗΠΑ, αλλά μόνο να προβοκάρει και να διασπάσει το ρεπουμπλικανικό κόμμα υπέρ της Κλίντον και, από στρατηγική άποψη, να φασιστικοποιήσει όσο μεγαλύτερο κομμάτι του γίνεται. Και τι σημαίνει σήμερα φασιστικοποίηση οπουδήποτε στον κόσμο; Σημαίνει φιλία με τη Ρωσία του Πούτιν. Ήδη ο Τραμπ έχει εκφράσει ανοιχτά την εκτίμησή του στον Πούτιν σαν ηγέτη, αλλά τέτοια είναι όλη του η γραμμή στην εξωτερική πολιτική, μόνο που παίρνει τη μορφή της αναδίπλωσης των ΗΠΑ στον εαυτό τους. Αυτή η αναδίπλωση θα ήταν μια προοδευτική πολιτική αν συνοδευόταν από διπλωματική και οικονομική βοήθεια και κυρίως βοήθεια σε όπλα στις χώρες και στους λαούς που παλεύουν ενάντια στην επιθετικότητα του νεοχλευρικού άξονα. Όταν όμως για τον Τραμπ αυτός ο άξονας είναι σύμμαχος στην πάλη ενάντια στον κύριο εχθρό των ΗΠΑ που είναι ο ΙΣΙΣ και γενικά η τρομοκρατία, όταν σκέφτεται ότι το ΝΑΤΟ πρέπει να αντικατασταθεί από ένα στρατό ενάντια στην τρομοκρατία (http://www.nytimes.com/2016/03/27/us/politics/donald-trump-foreign-policy.html?_r=1&hpid=hp-top-news-story:20160327&hpt=hp-top-news-story) όταν θεωρεί ότι ο διαμελισμός της Ουκρανίας είναι ένα κύρια ευρωπαϊκό ζήτημα, που δεν πρέπει να οδηγήσει σε παγκόσμιο πόλεμο τις ΗΠΑ με τη Ρωσία (<https://next.ft.com/content/2695854c-efaf-11e5-a609-e9f2438ee05b>), τότε αυτού του είδους η αναδίπλωση είναι η αντίστοιχη με αυτή, την αντικειμενικά φιλοχιτλερική, που κράτησαν οι πιο αντιδραστικοί κύκλοι του Ρεπουμπλικανικού κόμματος των ΗΠΑ πριν από τον β' παγκόσμιο πόλεμο.

Αλλά η στάση του Τραμπ απέναντι στην πούτινική Ρωσία είναι κάτι το πολύ χειρότερο από αυτήν των κατευναστών πολιτικών προγόνων του, κι αυτό όχι μόνο γιατί συνδέεται με τη διάσπαση του κόμματός του και μάλιστα σε βάρος ακριβώς των μη κατευναστικών του τάσεων, αλλά γιατί ήταν στενές για χρόνια οι πολιτικές και προσωπικές σχέσεις του Τραμπ με το ζεύγος Κλίντον, τόσο ώστε να είναι οικονομικός ενισχυτής των Κλίντον (δωρητής στο ίδρυμα Κλίντον) και τόσο ώστε λίγο πριν ανακοινώσει την υποψηφιότητά του να έχει επικοινωνήσει τηλεφωνικά με τον Μπιλ Κλίντον (<http://edition.cnn.com/2015/08/05/politics/donald-trump-bill-clinton-2016/>).

Όμως το μεγάλο και βαθύ ζήτημα δεν είναι πως κινούνται τα πρόσωπα σε αυτές τις περιπτώσεις αλλά το πως κινούνται οι τάξεις. Αυτό που πρέπει να συγκρατήσουμε από αυτήν την εκλογική πάλη στις ΗΠΑ, που η έκβαση της θα κρίνει όπως είπαμε τόσα πολλά για τον κόσμο, είναι ότι καμιά πολιτική και κοινωνική δύναμη δεν μπορεί να αντισταθεί αποτελεσματικά στο σοσιαλιμπεριαλισμό και στο νεοχιτλερισμό αν δεν είναι δεμένη με τον εργαζόμενο λαό και τη φτωχολογία της δοσμένης χώρας. Η πούτινική Ρωσία εί-

ναι σοσιαλιμπεριαλισμός και όχι σκέτος ιμπεριαλισμός γιατί έχει μάθει να χρησιμοποιεί σαν τη μεγαλύτερη εφεδρεία του τις ταξικές αντιθέσεις μέσα σε κάθε χώρα που αποτελεί τωρινό ή μελλοντικό θύμα του. Ιδιαίτερα τη βασική αντίθεση αστική τάξη – προλεταριάτο, αλλά με τέτοιο τρόπο ώστε το προλεταριάτο να μην χειραφετείται σαν τάξη αλλά να υποτάσσεται στη μεγαλύτερη αντίδραση. Αν το Ρεπουμπλικανικό κόμμα διασπάται σήμερα και σχεδόν διαλύεται μπροστά στα μάτια μας είναι γιατί η κοινωνική ηγεσία του, δηλαδή ο σκληρός πυρήνας της κρατικομονοπωλιακής αστικής τάξης των ΗΠΑ αποβιομηχανοποίησε σε πολύ μεγάλο βαθμό τη χώρα αυτή μόλις αντίκρισε μπροστά της γυμνό και ελεύθερο για υπερεκμετάλλευση το νικημένο από τους αναθεωρητές αστούς νέου τύπου κινέζικο βιομηχανικό προλεταριάτο, και αποφάσισε να επενδύσει εκεί, και σε άλλες χώρες με άθλια μεροκάματα, τα πελώρια υπερκέρδη του. Έτσι έφτιαξε μια άνεργη λευκή βιομηχανική εργατική τάξη που τα χειρότερα στοιχεία αυτού του κόμματος εύκολα την έστρεψαν ενάντια στα ταξικά αδέρφια της, τους μετανάστες μέσα στις ΗΠΑ. Έτσι άλλωστε από την άλλη μεριά και η κοινωνική ηγεσία του Δημοκρατικού κόμματος, που είναι οι εξαιρετικά αρπακτικοί μονοπωλιστές, πρώην εφευρέτες και νυν ραντιέρηδες της νέας τεχνολογίας, στέρξαν τις δουλειές εκατομμυρίων μισοειδικευμένων νέων αμερικανών ή ξεφτίλισαν τα μεροκάματά τους αποκόπτοντας τους από κάθε βιομηχανική παραγωγική χρήση αυτών των ανακαλύψεων. Έτσι τους έστρεψαν σε ψευδοσωτήρες «σοσιαλιστές» και «επαναστάτες» της κακίας ώρας σαν τον Σάντερς, πράγμα που δεν θα αργήσουν επίσης σκληρά να πληρώσουν. Αυτή είναι μια μορφή εκδίκησης του σοβιετικού και του κινέζικου προλεταριάτου για την εποχή που οι δυτικοί ιμπεριαλιστές χρονοκοτούσαν ενθουσιασμένοι τους σοσιαλιμπεριαλιστές Χρουστσόφ και μετά τους Τενγκ Σιάο Πιγκ επειδή γονατίζανε αυτά τα επαναστατικά προλεταριάτα και μαζί τους, τους επαναστάτες προλετάρους όλης της γης.

Θα πει κανείς: Μα θα πληρώσουν οι δυτικοί μονοπωλιστές αλλά πιο πολύ θα πληρώσουν οι λαοί. Ναι θα πληρώσουν και οι λαοί, αλλά αυτοί θα σηκωθούν γιατί τίποτα δεν θα τους βαραίνει πια, τάχουν χάσει σχεδόν όλα. Αλλά οι ιμπεριαλιστές και οι σοσιαλιμπεριαλιστές δεν θα ξανασηκωθούν.

Δεν θα κουραζόμαστε να το λέμε. Καμιά αντίσταση στους σοσιαλιμπεριαλιστές δεν θα έχει δύναμη, πνοή και ελπίδα σταθερής νίκης σε καμιά χώρα αν δεν έχει στο κέντρο της τους λαούς και πρώτα απ' όλα τους συνειδητούς κομμουνιστές, δηλαδή τους ορκισμένους εχθρούς της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στην ΕΣΣΔ και στην Κίνα. Οι σοσιαλναζιζήδες φέρνουν βάσανα αλλά μαζί και ενάντια τους φέρνουν την πιο βαθιά, την πιο απελευθερωτική θεωρητική γνώση και την πιο ψηλή οργάνωση του επαναστατικού προλεταριάτου που έχουμε γνωρίσει ως τώρα.

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 20/2/2016

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΡΙΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΟ-ΑΡΑΒΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ ΝΕΟΝΑΖΙ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η μάχη για το Χαλέπι είναι ίσως η πιο καθοριστική για το μέλλον της συριακής αντίστασης, της μόνης εσωτερικής δύναμης που παλεύει για μία ανεξάρτητη και δημοκρατική Συρία και ενάντια στη μετατροπή της σε ένα απέραντο πεδίο ξένης κατοχικής καθώς και σεχταριστικής βίας. Πρόκειται από την πλευρά του καθεστώτος της Δαμασκού και των ρώσο-ιρανών χιτλερικών προστατών του για μια βάρβαρη επιχείρηση κύρια για την περικύκλωση και το διαμελισμό της Τουρκίας και δευτερευόντως, μέσω της εξόντωσης εκατοντάδων χιλιάδων αμάχων, για τη δημιουργία νέων πελώριων προσφυγικών κυμάτων που ήδη χρησιμοποιούνται για την πολιτική αποσταθεροποίηση της Τουρκίας και την αποσάθρωση της ήδη ασταθούς Ευρώπης.

Τεράστιο μερίδιο ευθύνης γι' αυτή την κόλαση φέρουν οι χοντρόπετσοι, παρακμασμένοι και μωπικοί δυτικοί μονοπωλιστές που, στο όνομα της πάλης ενάντια στον ISIS, έχουν πια υποταχθεί πλήρως στη ρωσική γραμμή εισβολής και κατοχής της Συρίας.

«Ειρήνη δίχως αρχές» είναι η γραμμή που βασικά ακολουθεί η σε πτώση αμερικανική υπερδύναμη και οι ευρωπαίοι σύμμαχοί της που στην ηγεσία τους είναι διαβρωμένοι από ανθρώπους του Κρεμλίνου που έχουν μεθοδικά προωθηθεί από αυτό και τους σοσιαλφασίστες και φασίστες συμμάχους του στην εξουσία. Η γραμμή της «Ειρήνης δίχως αρχές» ευνοεί μόνο την ανερχόμενη ρωσική υπερδύναμη, που επιδιώκει έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο και δεν αισθάνεται καθόλου άβολα όταν παραβιάζει συμφωνίες ή εκχειριές που η ίδια έχει προωθήσει.

Μ' αυτή τη γραμμή σύρθηκαν λοιπόν από τη Δύση στις αρχές Φλεβάρη στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με το καθεστώς της Δαμασκού αντιστασιακές δυνάμεις, που στο μεταξύ είχαν συγκροτηθεί σε συνασπισμό 34 ομάδων με την επωνυμία «Ανώτατη Επιτροπή Διαπραγμάτευσης» (HighNegotiatingCommittee) με πρωτοβουλία της Σαουδικής Αραβίας, στη Γενεύη υπό την αιγίδα του ΟΗΕ. Το πόσο εκτός πραγματικότητας και τραβηγμένη από τα μαλλιά ήταν αυτή η διαπραγμάτευση αποδεικνύει το γεγονός ότι κατά την πρώτη ημέρα οι δύο αντιπροσωπείες αρνήθηκαν να κάτσουν μαζί στο ίδιο δωμάτιο. Κι ενώ ο αμερικανός ΥΠΕΞ Τζ. Κέρρυ μάλωνε τους εκπροσώπους της αντίστασης για το «θράσος» τους να θέτουν προϋποθέσεις στις συνομιλίες (βλ. NewYorkTimes, 9/2) – στην πραγματικότητα ζητούσαν να σταματήσουν οι ρωσικοί βομβαρδισμοί και να βρεθεί μια λύση για τους πολιορκημένους λιμνοκτονούντες – οι δυνάμεις του καθεστώτος και των συμμάχων του είχαν ξεκινήσει την εκστατεία τους για την κατάληψη του ανατολικού τμήματος του Χαλεπιού, που παραμένει το τελευταίο μεγάλο προπύργιο της αντίστασης. Τα ρωσικά βομβαρδιστικά και οι πύραυλοι του ρωσικού στόλου ισοπεδώνουν την πόλη εκτοπίζοντας δεκάδες χιλιάδες κατοίκους μέσα σε λίγες μέρες. Αλλά το μόνο πράγμα που ενδιαφέρει το Λευκό Οίκο είναι η επανάληψη των διαπραγματεύσεων ανάμεσα στο καθεστώς και την αντίσταση με την προοπτική

σχηματισμού ενιαίας κυβέρνησης.

Στις 12 Φλεβάρη ο ρώσος κι ο αμερικανός ΥΠΕΞ ανακοίνωναν από τη Διάσκεψη για την Ασφάλεια στο Μόναχο ότι επιτεύχθηκε νέα συμφωνία για μία προσωρινή «παύση των εχθροπραξιών» της οποίας τις λεπτομέρειες για την επιστροφή στο διάλογο θα καθόριζε μια ομάδα εργασίας της Διεθνούς Ομάδας Στήριξης της Συρίας (δηλ. των ενδιαφερόμενων 17 κυβερνήσεων και 3 οργανισμών) υπό τις Ρωσία-ΗΠΑ. Η κατάπαυση των εχθροπραξιών θα ξεκινούσε μέσα σε μία βδομάδα από την αναγγελία της όμως κάτι τέτοιο δεν επιτεύχθηκε αφού σ' αυτό το διάστημα οι μάχες συνεχίστηκαν. Οι βομβαρδισμοί σε νοσοκομεία, σχολεία και συγκεντρώσεις προσφύγων εντάθηκαν με στόχο τη δημιουργία ενός νέου προσφυγικού κύματος προς την Τουρκία. Σ' αυτό το διάστημα οι δυνάμεις του καθεστώτος προωθήθηκαν στα βόρεια του Χαλεπιού συναντώντας τις επίσης προελαύνουσες δυνάμεις των κούρδων σοσιαλφασιστών των PYD-YPG και αποκόβοντας τη συριακή αντίσταση από το διάδρομο τροφοδοσίας της με αφετηρία τα τουρκικά σύνορα.

Να γιατί η συριακή αντίσταση είναι θυμωμένη με την ελεεινή στάση των ΗΠΑ που δεν της παρέχουν πλέον ισχυρή διπλωματική στήριξη και κυρίως δεν επιτρέπουν στους συμμάχους τους Τουρκία και Σ. Αραβία να την προμηθεύουν με αντιαεροπορικούς πυραύλους για να αντιμετωπίσουν τους βομβαρδισμούς, με το πρόσχημα ότι αυτοί θα μπορούσαν να πέσουν στα χέρια... εξτρεμιστών λες και υπάρχουν μεγαλύτεροι εξτρεμιστές από τους υπερεξοπλισμένους γενοκτόνους της συμμορίας Πούτιν-Άσαντ. «Οι άνθρωποι τους οποίους οι Αμερικανοί προσπάθησαν να χρηματοδοτήσουν είναι τώρα στόχοι ενός εχθρού που βομβαρδίζει χωρίς έλεος ή διάκριση, και οι Αμερικανοί δεν έχουν πρόβλημα μ' αυτό;» είπε ένα μέλος του Ελεύθερου Συριακού Στρατού (FSA) στο Χαλέπι συμπληρώνοντας: «Δεν άξιζαν ποτέ την εμπιστοσύνη μας» (TheGuardian, 14/2).

Όσο κλονίζεται αυτή η εμπιστοσύνη και ταυτόχρονα αποδυναμώνονται οι δημοκρατικές-πατριωτικές δυνάμεις τόσο περισσότερο οι σουνίτες που τις στελεχώνουν θα στρέφονται στην αγκαλιά του ισλαμοναζισμού, δηλ. του ISIS και του Μετώπου αλ Νούσρα (FinancialTimes, 12/2), το οποίο είναι στην πραγματικότητα ένα παρακλάδι της Αλ Κάιντα που

έχει εισχωρήσει σε τμήματα του σουνίτικου πληθυσμού της αντιπολίτευσης για να την προβοκάρει.

Ο ρωσικός επεμβατισμός αποτελεί σήμερα «κόκκινο πανί» για όλους τους σουνίτες της Συρίας και όλης της Μέσης Ανατολής. Κάτι τέτοιο όμως δεν έχει εμποδίσει το προοδευτικό πέρασμά τους στο πλευρό αυτών των προβοκατόρικων δημιουργημάτων του Κρεμλίνου που θέλουν να εμφανίζονται σαν οι μόνοι προστάτες τους: «Ναι, το ISIS είναι ανηλεές και κάνει τρομαχτικά πράγματα, αλλά το καθεστώς κάνει χειρότερα», είπε ο 20χρονος Χαλίλ Εφράτι που εγκατέλειψε το σπίτι του στη Ράκα. Η έντονη δραστηριότητα των σιιτικών συμμοριών του εξωτερικού στη μάχη του Χαλεπιού, με τη σεχταριστική ρητορική που τις διακρίνει και την αδυναμία τους να εξασφαλίσουν μία σταθερή εδαφική επικράτεια με σουνιτικό πληθυσμό, έχει βοηθήσει πολύ στην ενίσχυσή του ISIS και του Μετώπου αλ Νούσρα. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι η πολύμηνη κόντρα του Μετώπου αλ Νούσρα με άλλες φράξίες των ανταρτών για μεγαλύτερο έλεγχο του Χαλεπιού έκλινε υπέρ της συμμορίας μόνο μετά την προώθηση των καθεστωτικών δυνάμεων: «Αφότου το καθεστώς έσπασε την πολιορκία των Νουμπόλ και Ζαχράα, ένα μαζικό κομμάτι του Μετώπου αλ Νούσρα περίπου 100 οχημάτων κινήθηκε μέσα στο Χαλέπι την περασμένη βδομάδα, όπως έκανε μία φράξιά του στη Ντεράα το Δεκέμβρη κι άλλη μία από την Αζάζ τον Αύγουστο» (TheGuardian, 14/2). Με λίγα λόγια η συμμορία Πούτιν-Άσαντ χτυπώντας αποκλειστικά τη δημοκρατική σουνίτικη αντιπολίτευση, δουλεύει συνειδητά για το δυνάμωμα των ομοϊδεατών και στην ουσία στρατηγικών συμμάχων της Αλ Κάιντα και ISIS.

Σιγά-σιγά διαμορφώνεται μία πιο μόνιμη κατάσταση στην οποία οι δύο υπερδυνάμεις φαίνονται να μοιράζουν ρόλους, αλλά στην πραγματικότητα τη διανομή κάνει η μία εξ αυτών: Η Μόσχα ενισχύει άμεσα τη θέση της στα δυτικά παράλια, όπου κατοικούν αλεβίτες, χριστιανοί, δρούζοι καθώς και αρκετοί σουνίτες μουσουλμάνοι για να τους θέσει υπό την καθοδήγηση της Δαμασκού (με τα πρόσωπα που η ίδια θα προωθήσει στην ηγεσία), των ιρανών μουλάδων και του Μετώπου αλ Νούσρα αντίστοιχα. Στα ανατολικά αφήνει τις ΗΠΑ να βομβαρδίζουν το ISIS χωρίς να το καταστρέφουν αφού κανείς στρατός στο έδαφος, όπως π.χ. ο FSA, δεν υπάρχει σήμερα να χτυπήσει τον ISIS, έτσι ώστε να ενισχύεται ο αντιδυτικισμός μέσα στο σουνιτικό πληθυσμό. Υπάρχει μόνο το PKK και το συριακό εξάρτημα του, το PYD-YPG, που έρχονται σε κάποια εντελώς περιορισμένη τοπικά σύγκρουση με τον ISIS, όχι για να νικηθεί ο τελευταίος, αλλά για να αποκτήσει το PKK τον έλεγχο όλων των νότιων συνόρων της Τουρκίας με τη Συρία.

Το ότι η Ρωσία επιδιώκει μια τέτοια μοιρασιά φάνηκε από την απάντηση που έδωσε ο Τσούρκιν, ο ρώσος απεσταλμένος στον ΟΗΕ (ο κάποτε εκπρόσωπος της Ρωσίας στο βοσνιακό που είχε αναλάβει να διαμελίσει τη Βοσνία), όταν ο Άσαντ, ο αναθαρρημένος πια κολαούζος του Πούτιν, εξέφρασε την εντελώς γελοία πρόθεσή του να ξαναπάρει ολόκληρη τη χώρα: «Η Ρωσία έχει επενδύσει πολύ σοβαρά σ' αυτή την κρίση, πολιτικά, διπλωματικά και τώρα επίσης στρατιωτικά», «Επομένως θα θέλαμε και ο Άσαντ να ανταποκριθεί σ' αυτό» (AFP, 19/2). Η απάντηση του Τσούρκιν κατέστρεψε μια για πάντα το επιχείρημα περί «νόμιμης» ρωσικής επέμβασης και περί «σεβασμού της ανεξαρτησίας» και της εδαφικής ακεραιότητας της Συρίας που υποτίθεται ότι επιδιώκει το Κρεμλίνο.

Μπροστά στην απειλή που αντιπροσωπεύει για την ασφάλειά τους η σφοδρή επέλαση Μόσχας-Τεχεράνης στη Συρία, Τουρκία και Σαουδική Αραβία ενώνουν τις δυνάμεις τους και προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα πιο ευνοϊκό έδαφος για τη συριακή αντίσταση. Η Σαουδική Αραβία έστειλε μαχητικά αεροσκάφη και στρατιωτικό προσωπικό στην τουρκική βάση του Ιντσιφλίκ και τώρα εξετάζει το ενδεχόμενο αποστολής πυραύλων εδάφους-αέρα στους σύριους αντικαθεστωτικούς ενώ η Τουρκία άρχισε να βομβαρδίζει θέσεις των κούρδων ανταρτών κοντά στα σύνορά της. Οι τελευταίοι αποτελούν παρακλάδι του ρωσόδουλου PKK, που έχει αναθερμάνει τη δολοφονική δράση του στο εσωτερικό της Τουρκίας απειλώντας τη με διαμελισμό. Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειώσουμε ότι το PKK έσπασε αποκλειστικά με δική του ευθύνη τη διαδικασία επίλυσης του κουρδικού με δημοκρατικούς όρους η οποία είχε ξεκινήσει ο Ερντογάν με συνομιλίες και με μέτρα κατ' αρχήν γλωσσικής και πολιτικής ελευθερίας για τους κουρδικούς πληθυσμούς. Αυτή τη διαδικασία, που είχε δώσει σημαντικούς καρπούς για την κουρδική εθνική μειονότητα, την είχε αποδεχτεί το PKK αλλά την έσπασε μόλις η Ρωσία, μέσω του φίλου της Γκιουλέν, κήρυξε γενικευμένο πολιτικό πόλεμο στο κόμμα του Ερντογάν.

Όμως η Ουάσινγκτον στηρίζει και εξοπλίζει τα PYD-YPG γιατί τα θεωρεί άχρωμα στον ISIS. Γράφαμε εδώ κι ένα χρόνο περίπου ότι αυτός ακριβώς αυτός ήταν ο λόγος που οι προβοκάτορες του ISIS έδωσαν τη μάχη του Κομπανί, που στερείτο αληθινής στρατηγικής σημασίας γι αυτούς. Γράφαμε το Νοέμβρη του 2014: «Χωρίς την επίθεση του ΙΣΙΣ στο Κομπανί το PKK θα ήταν ένας περιθωριακός παίχτης στην μεσανατολική και στην τουρκική πολιτικοστρατιωτική σκηνή. Τώρα μπήκε στο κέντρο της και μάλιστα με την έγκριση της Δύσης, που ως χθες το θεωρούσε μια τρομοκρατική οργάνωση που πραγματικά ήταν – και όχι με την επαναστατική εκδοχή του όρου.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΡΙΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΟ-ΑΡΑΒΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ ΝΕΟΝΑΖΙ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 13

Και μπήκε στο κέντρο της σαν μια εσωτερική δύναμη της Τουρκίας και σαν μια εξωτερική δύναμη απομόνωσης και αποσταθεροποίησης της Τουρκίας. (...) Η προσβολή του ιρακινού Κουρδιστάν από τον ΙΣΙΣ είχε νόημα γιατί η νίκη του θα σήμαινε έλεγχο μέρους των κουρδικών πετρελαίων. Όμως η επίθεση του ΙΣΙΣ στο Κομπανί και η μακρόσυρτη πολιορκία του δεν είχαν κανένα άλλο νόημα από το να δώσουν μια πελώρια πολιτική βοήθεια στο PKK και να απομονώσουν διπλωματικά σε πρωτοφανές επίπεδο την κυβέρνηση Ερντογκάν με την ακατάλληλη προπαγανδιστική δουλειά από τις δύο υπερδυνάμεις» (oakke.gr, 2/11/14). Χάρη στην ξόφαλση μάχη τους με τον ΙΣΙΣ τώρα τελευταία τα PYD-YPG πάνε τώρα να κάνουν μια φριχτή ζημιά υπέρ του ΙΣΙΣ. Πάνε να κόψουν τις διόδους μέσω των οποίων η Τουρκία μπορεί να δίνει όπλα στην αντίσταση, που το κέντρο της είναι το πολιορκημένο Χαλέπι. Αν αυτή η αντίσταση πνιγεί από

τον Άσαντ-Πούτιν, τότε όλος ο σουνίτικος πληθυσμός θα γίνει πολιτική λεία του ΙΣΙΣ. Όποιος σκοτώνει την πατριωτική και δημοκρατική αντίσταση στον Άσαντ, δυναμώνει τον ΙΣΙΣ. Με αυτήν την έννοια Ομπάμα και PKK δουλεύουν για τον ΙΣΙΣ ενώ παριστάνουν τον πιο ορκισμένο εχθρό του.

Έτσι σε τηλεφωνική του συνομιλία με τον Ερντογκάν ο Ομπάμα κάλεσε την Τουρκία να επιδείξει αμοιβαία αυτοσυγκράτηση με τους κούρδους αντάρτες!!! Την ίδια στιγμή, εμποδίζεται η επιδιωκόμενη από την Άγκυρα χερσαία επέμβαση για τη δημιουργία μίας «ασφαλούς ζώνης» στο βορρά, ο Ολάντ κάνει λόγο για ενίσχυση του κινδύνου πολέμου με τη Ρωσία από την τουρκική ανάμιξη ενώ μαζί με τον επίσης ρωσόφιλο Ρέντσι προωθούν χαλάρωση των κυρώσεων κατά της Ρωσίας για το Ουκρανικό.

Το καλό στην υπόθεση είναι ότι ολοένα και περισσότεροι δυτικοί αστοί πολιτικοί καταγγέλλουν την εγκληματική στάση που ακολουθεί η Δύση και ιδιαίτερα η αμερικανική ηγεσία Ομπάμα στη

Συρία. «Αυτή είναι διπλωματία στην υπηρεσία της στρατιωτικής επίθεσης, και λειτουργεί επειδή εμείς την επιτρέπουμε», είπε ο αστοδημοκράτης αμερικανός γεροισιαστής Μακ Κέην από το Μόναχο, καταγγέλλοντας επίσης την προσπάθεια της Μόσχας «να διογκώσει την προσφυγική κρίση και να τη χρησιμοποιήσει σαν όπλο για τη διάσπαση της βορειοατλαντικής συμμαχίας και την υπονόμηση του ευρωπαϊκού σχεδιασμού» (FinancialTimes, 14/2). Το Αμερικανικό Ινστιτούτο για τη Μελέτη του Πολέμου συμμαρτίζει τη θέση που λέει ότι η συμφωνία για «παύση των εχθροπραξιών» είναι μια μεγάλη νίκη για τη Ρωσία και το Ιράν: «Αυτή η συμφωνία της λεγόμενης παύσης των εχθροπραξιών τους επιτρέπει να σταθεροποιηθούν και να προετοιμαστούν για παραπέρα προώθηση ενώ αποτρέπουν την αντιπολίτευση που υποστηρίζεται φαινομενικά από τις ΗΠΑ απ' το να επιχειρήσει να αναίρσει οποιαδήποτε από τις καταχτήσεις τους» (στο ίδιο, 12/2). Αρκετοί είναι εκείνοι που α-

νακαλύπτουν ομοιότητες ανάμεσα στα γεγονότα του Χαλεπιού και του Ντεμπάλτσεβε της Ουκρανίας. Ανάμεσά τους ο ουκρανός υπουργός εξωτερικών Π. Κλίμκιν που διαπιστώνει ότι: «Ενώ επίτηδες αφήνει την όλη διαδικασία διαπραγματεύσεων στη Συρία να αποτυγχάνει, [η Ρωσία] αρχίζει να πιέζει για εντελώς διαφορετικές διαπραγματεύσεις».

Αν οι λαοί και οι χώρες που θέλουν την ειρήνη δε βοηθήσουν τη συριακή αντίσταση να ανασάνει, αν δεν καταγγείλουν την επέμβαση της ρωσικής χιτλερικής υπερδύναμης στη Συρία και τη βρόμικη στάση της Δύσης που της δίνει ώθηση τότε ο συριακός πόλεμος κινδυνεύει να γίνει παγκόσμιος. Στη Συρία δεν κρίνεται μόνο και δεν κρίνεται τόσο το μέλλον της Μέσης Ανατολής, όσο κρίνεται το μέλλον της Ευρώπης που θα γίνει μια χασιά από τον Χίτλερ-Πούτιν, ιδιαίτερα αν η Τουρκία νικηθεί στην αντιπαράθεση με τον τελευταίο και περάσει στο ρώσικο στρατόπεδο ή έστω σε μια αρνητική ουδετερότητα σαν κι αυτή που διάλεξε στο β' παγκόσμιο πόλεμο.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ «ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ» ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΡΙΑ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 20/03/2016)

Με την αναγγελία περί στρατιωτικής αποχώρησης η ρωσική επέμβαση στη Συρία μπαίνει σε νέα φάση. Έχοντας διασώσει το καθεστώς της Δαμασκού από τη στρατιωτική συντριβή και αποδυναμώνοντας τη δημοκρατική αντίσταση, η ρωσική διπλωματία με τη βοήθεια της αμερικανικής επέβαλαν την εκχειρία της 27 Φλεβάρη για να οδηγήσουν σε ένα νέο γύρο διαπραγματεύσεων τη δημοκρατική αντιπολίτευση, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, σχετικά με τη μελλοντική διακυβέρνηση της χώρας.

Το ερώτημα για ποιο ακριβώς λόγο η Ρωσία προχώρησε στη μερική αποχώρηση, δεν μπορεί κανείς να το απαντήσει με σιγουριά. Εκείνο που μπορούμε να ξέρουμε με σιγουριά είναι ότι η Ρωσία του Πούτιν δεν αφήνει χωρίς πολύ αίμα κανένα κομμάτι που έχει αρπάξει και με αυτό δεδομένο κάθε τέτοιος ελιγμός έχει έναν γενικό στόχο, τον καθησυχασμό των εχθρών της.

Το αληθινό ερώτημα είναι για ποιου είδους καθησυχασμό πρόκειται, με ποιον κύριο στόχο; Εδώ μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε και με κάθε επιφύλαξη. Η πιο πιθανή από αυτές τις υποθέσεις είναι για μας η παρακάτω:

Τονίζουμε διαρκώς τελευταία ότι το κύριο σημείο επίθεσης της πούτινικής Ρωσίας στη Μέση Ανατολή είναι η Τουρκία. Ακόμα και η Συρία χρησιμοποιείται σήμερα από τη Ρωσία **κύρια σαν μέσο και σαν βάση επίθεσης στην Τουρκία**. Έχουμε λόγους να θεωρούμε σαν ένα σοβαρό ενδεχόμενο ο μικροελιγμός της μερικής αποχώρησης της ρωσικής αεροπορίας από τη Συρία, να έχει να κάνει κύρια με το δυνάμωμα της πολιτικοστρατιωτικής περικύκλωσης της Τουρκίας.

Εννοούμε ότι το πιο κομβικό σημείο στους ρωσικούς σχεδιασμούς αποτελούν οι κούρδοι σοσιαλφασίστες των PYD-YPG στο βορρά, οι οποίοι όντας υπό τον απόλυτο έλεγχο του PKK χρησιμοποιούνται από τους νέους τσάρους σαν ο πιο βασικός μοχλός διπλωματικής πίεσης ενάντια στην Τουρκία. **Μόνο με το PYD-YPG η Ρωσία μπορεί να φέρει την Τουρκία**

αντιμέτωπη με τις ΗΠΑ καθώς η καλοδουλεμένη ρωσική στρατηγική προβοκάτσια που φέρει το όνομα ΙΣΙΣοδήγησε στη συμμαχία των ΗΠΑ με το PYD (στην ουσία το PKK) όταν οι δυνάμεις του Άσαντ αμαχητί αποχώρησαν από την ανατολική Συρία παραδίνοντάς την στον ΙΣΙΣ το 2014.

Μια τακτική υποχώρηση της Ρωσίας σήμερα, αφού αυτή πρώτα σταθεροποίησε τον Άσαντ και περιόρισε παραπέρα την αντιπολίτευση, διευκολύνει τις ΗΠΑ να κάνουν πιο έντονη τη συμμαχία τους με το PYD. Γιατί τώρα που η Ρωσία έχει εκτεθεί ανοιχτά σαν φιλοκουρδική, αφού άνοιξε πρόσφατα και διπλωματικό γραφείο του PYDστη Μόσχα, μια ανοιχτή συμμαχία στο έδαφος με το PYD θα ανησυχούσε τη Δύση. Η υπόνοια μας ότι η Μόσχα έκανε γι αυτό το λόγο τον τακτικό ελιγμό ενισχύθηκε από το ότι ταυτόχρονα με την αποχώρηση ανήγγειλε ότι αφήνει στις ΗΠΑ να κάνουν την αεροπορική επίθεση στην πρωτεύουσα του ΙΣΙΣ που είναι η πόλη Ράκα, ενώ η ίδια η Ρωσία θα βομβαρδίσει την Παλμύρα (NYTimes, 14 Δεκέμβρη). Η Ράκα βρίσκεται πολύ πιο κοντά στην περιοχή κυριαρχίας των κούρδων της Συρίας παρά στις περιοχές όπου κυριαρχούν οι δυνάμεις του Άσαντ ή της αντιπολίτευσης, και ήδη έχουν γίνει συγκρούσεις του PYD με τον ΙΣΙΣ στη Ράκα. Ο μόνος τρόπος για να χτυπήσουν οι ΗΠΑ αποτελεσματικά τον ΙΣΙΣ στη Ράκα, βομβαρδίζοντάς τον από τον αέρα, είναι να δεχτούν επίγεια βοήθεια από το PYD-YPG. Αν σε αυτήν την περίπτωση η Τουρκία συνεχίσει να χτυπάει τις θέσεις του

PYD-YPG, τότε, θα βρεθεί ωμά απέναντι στις ΗΠΑ. Ίσως λοιπόν ο βασικός λόγος της αναγγελίας περί αποχώρησης να είναι η διευκόλυνση της απόλυτης σύσφιξης των σχέσεων ΗΠΑ-PYD και συνακόλουθα το ρήγμα στις σχέσεις Δύσης-Τουρκίας*.

Η Μόσχα έχει ποντάρει πολλά στους σύριους κούρδους. Μάλιστα θέλει να τους δει στο τραπέζι των συνομιλιών. Αυτό είναι αίτημα της λεγόμενης ομάδας Μόσχας που κλήθηκε πρόσφατα στη Γενεύη για να πλασαριστεί – παρότι ανύπαρκτη στρατιωτικά – σαν ένας δεύτερος πόλος αντιπολίτευσης στο καθεστώς της Δαμασκού. Σύμφωνα όμως με έναν από τους δύο επικεφαλής της, τον πρώην αναπληρωτή πρωθυπουργό του καθεστώτος Καντρί Τζαμίλ, θα λειτουργήσει σα γέφυρα ανάμεσα στο καθεστώς και την ΗΝΚ, δηλ. την ομπρέλα οργανώσεων της αντίστασης που υποστηρίζει η

Σαουδική Αραβία (AFP, 16/3).

Εννοείται ότι σε όλο αυτό το διάστημα η πούτινική Ρωσία θα είναι η βασική κατοχική δύναμη της Συρίας και το αληθινό αφεντικό της. Γι αυτό οι μεγάλες ρωσικές αεροπορικές και ναυτικές δυνάμεις στη Χμείμιμ και την Ταρτούς θα συνεχίσουν να είναι επιχειρησιακές προκειμένου τάχα «να επιβλέπουν την πορεία της εκχειρίας». Κυρίως γι αυτό ο Πούτιν δήλωσε ότι η ρωσική παρουσία μπορεί να επιστρέψει στα προηγούμενα επίπεδα μέσα σε λίγες ώρες (Reuters, 17/3) και γι αυτό δυο μέρες μετά η «αποχωρήσασα» ρώσικη αεροπορία βομβάρδισε την κατεχόμενη από τον ΙΣΙΣ Παλμύρα.

*Το παραπάνω άρθρο γράφτηκε στις 20 του Μάρτη, δηλαδή πριν την σφαγή των Βρυξελλών. Όποιος και αν ήταν ο συγκεκριμένος στόχος αυτής της επίθεσης σίγουρα βοηθάει όσο τίποτα άλλο μια γενικευμένη επίθεση των δυτικών στη Ράκα.

Η υπόθεση Μουζάλα

συνέχεια από τη σελ. 7

μενες τις εκκλήσεις της να μπει στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ, μπορεί να καταλάβει τι σημασία έχει για την ειρήνη και τη δημοκρατία στα Βαλκάνια η αναγνώριση της εθνικής υπόστασης και της εθνικής της ανεξαρτησίας για την οποία ο πιο κραυγαλέος, αλλά όχι ο μοναδικός, ούτε καν ο κύριος δεικτής της είναι το όνομα.

Να γιατί πρέπει να βλέπει κανείς ευρύτερα, βαθύτερα και στη βάση αρχών τις τοπικές και διεθνείς εξελίξεις ώστε να καταλαβαίνει τι είναι αυτό που διακυβεύεται κάθε φορά, ιδιαίτερα τι διακυβεύεται για την ίδια τη χώρα μας. Τώρα το ελληνικό καθεστώς ξεκινάει να δίνει στη Δημοκρατία της Μακεδονίας λίγο τυράκι «ονόματος», ούτε καν όλο το όνομα, μόνο για να

την κλείσει μια ώρα αρχύτερα στη φάκα του αφεντικού του. Αυτό που πιο δύσκολα φαίνεται είναι ότι η πιο μεγάλη φάκα είναι στημένη από το ίδιο αφεντικό για την ίδια τη χώρα μας, που αν δεν αντιδράσει σαν λαός θα βρεθεί να είναι το μεγαλύτερο θύμα στα Βαλκάνια, καθώς από όλες τις βαλκανικές άρχουσες τάξεις η ελληνική είναι η πιο ξενόδοουλη, η πιο διεφθαρμένη και η πιο ύπουλη. Πιστεύουμε ωστόσο ότι ενώ στο Μακεδονικό βρίσκεται το **ωμότερο** έγκλημα της, στη διάσπαση και στην αποσύνθεση της Ευρώπης βρίσκεται το **μεγαλύτερο έγκλημα της**, στην ίδια την Ελλάδα θα βρεθεί τελικά η μεγάλη τιμωρία της. Γιατί αναπόφευκτα κάποια στιγμή ο ελληνικός λαός θα δεθεί ξανά με τις επαναστατικές του παραδόσεις που η αστική του τάξη και, κυρίως οι ψευτοκομμουνιστές αστοί νέου τύπου, του της έχουν στερήσει.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥΣ ΝΕΟΝΑΖΙ ΠΟΥ ΒΟΜΒΑΡΔΙΖΟΥΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗΣ ΣΥΡΙΑΣ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 16/02/2016)

Ολόκληρη η προοδευτική ανθρωπότητα καταδικάζει τα αποτρόπαια εγκλήματα των ρώσων νέων χίτλερ σοσιαλμπεριαλιστών στη Συρία. Τελευταίο τους κατόρθωμα είναι ο συστηματικός βομβαρδισμός νοσοκομείων και ιατρικών κέντρων στις περιοχές που ελέγχει η συριακή αντίσταση. Έτσι στις 14 Φλεβάρη, μέσα σε διάστημα τριών ωρών χτυπήθηκαν δύο νοσοκομεία στην επαρχία Ιντλίμπ και ένα στην επαρχία Χαλεπιού από αεροσκάφη ή βαλλιστικούς πυραύλους των ρωσικών δυνάμεων.

Απεσταλμένος του ΟΗΕ ανέφερε πληροφορίες που ανεβάζουν τον αριθμό των νοσοκομείων που χτυπήθηκαν τη Δευτέρα στις δύο επαρχίες σε 5 συν 2 σχολεία αφήνοντας 50 νεκρούς πολίτες. «Αυτές οι επιθέσεις συνιστούν κατάφορη παραβίαση της διεθνούς νομοθεσίας», δηλώνει εκπρόσωπος του γενικού γραμματέα του ΟΗΕ, Μπαν Κι-μουν (EIPais, 15/2). Οι επιθέσεις συνέβησαν λίγες μέρες αφότου η Ρωσία μαζί με τις άλλες δυνάμεις που συγκροτούν τη Διεθνή Ομάδα Στήριξης της Συρίας συμφώνησαν να εργαστούν για μία περιορισμένη παύση των εχθροπραξιών.

Το νοσοκομείο των Γιατρών Χωρίς Σύνορα στη Μασράτ αλ-Νουμάν της επαρχίας Ιντλίμπ χτυπήθηκε από 4 πυραύλους με απόσταση λίγων λεπτών ο καθένας. Αυτό

«μας οδηγεί στην πεποίθηση ότι... δεν ήταν μία τυχαία επίθεση, ότι ήταν ηθελημένη» είπε ο εκπρόσωπος των επιχειρήσεων των ΓΧΣ στη Συρία, Σαμ Τέιλορ (BBC, 15/2). «Φαίνεται πως πρόκειται για εκούσια επίθεση σε μια δομή υγείας» είπε ο Μασιμιλιάνο Ρεμπαουντέγκο, αρχηγός της αποστολής των ΓΧΣ, σημειώνοντας ότι αυτό στέρησε τον ντόπιο πληθυσμό των περίπου 40.000 ανθρώπων από κάθε «πρόσβαση σε ιατρικές υπηρεσίες μέσα σε μια ενεργή πολεμική ζώνη» (FinancialTimes, 14/2). Μια ώρα αργότερα χτυπήθηκε το κεντρικό νοσοκομείο της ίδιας πόλης. Στη συνοριακή πόλη Αζάζ, στο Χαλέπι, οι επιδρομές έπληξαν το νοσοκομείο Μητέρας-Βρεφών, ένα σχολείο που φιλοξενούσε εκτοπισμένους από άλλες περιοχές και

ένα καταφύγιο.

Από τότε που ξεκίνησε η επιχείρηση για την κατάληψη του Χαλεπιού αρκετά νοσοκομεία, σχολεία και αρτοποιεία έχουν πληγεί από τους ρωσικούς βομβαρδισμούς προκαλώντας ένα τεράστιο κύμα προσφύγων με κατεύθυνση τα τουρκικά σύνορα. Φαίνεται πως οι χιτλερικού τύπου επιθέσεις στοχεύουν ακριβώς στο να αδειάσουν τις περιοχές αυτές από τους σουνίτες κατοίκους τους για να λείψει κάθε αντίσταση στη γενοκτονική τους επέλαση στη Συρία και μετά, μαζί με τους Κούρδους διαμελιστές, να απειλήσουν στρατιωτικά την Τουρκία, που είναι ο κύριος εχθρός τους σε όλη τη Μέση Ανατολή. Παράλληλα μέσω αυτής της συστηματικής εθνικάθαρσης των σουνιτικών πληθυσμών της Συρίας η Ρωσία σπρώχνει προς την Τουρκία και από εκεί προς την Ευρώπη έναν πελώριο αριθμό προσφύγων που προστίθεται στον ήδη υπάρχοντα των 4 εκατομμυρίων σε μια στιγμή όπου δυνάμεις του ΝΑΤΟ κατευθύνονται στο Αιγαίο για να ελέγξουν τη μεταναστευτική

ροή προς την Ευρώπη.

Και φυσικά η ρωσική χιτλερική κτηνωδία δεν αντιμετωπίζεται με ευχολόγια ούτε με την εξίσωση θυτών-θυμάτων, όπως κάνουν οι επικεφαλής του Λευκού Οίκου όταν ζητούν από όλες τις πλευρές να σταματήσουν τις μάχες, ενώ η αληθινή τους πίεση είναι προς την Τουρκία που της ζητούν να μην απαντάει στο ρωσοκίνητο ουσιαστικά εθνοεκκαθαριστικό πόλεμο που ξεκίνησαν με προβοκάτσιας στην Ανατολία οι ρωσόδοιοι του ΡΚΚ. Τη λύση στη συριακή υπόθεση μπορούν να δώσουν μόνο οι κάνες των όπλων της συριακής δημοκρατικής και πατριωτικής αντίστασης με την προϋπόθεση του άμεσου εξοπλισμού της με βαριά όπλα και της στήριξης από τις δημοκρατικές χώρες του πλανήτη.

Αν οι κτηνωδίες των ρώσων νεοχιτλερικών σοσιαλμπεριαλιστών δεν καταδικαστούν αποφασιστικά τώρα από τους λαούς και τις χώρες που θέλουν την ειρήνη και δεν αναχαιτιστούν έγκαιρα τότε ο κόσμος όλος θα γίνει σύντομα ένα πελώριο σφαγείο.

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΛΛΑ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛ-ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 16

νή φύλαξη των συνόρων του με το Αφγανιστάν (eurasianet.org, 29/1), στο έδαφος του οποίου το ένοπλο κίνημα των Ταλιμπάν – με ισχυρά αντιρώσικα ανακλαστικά – δείχνει σημάδια ανάκαμψης, αν και μια σκληρή πάλη γραμμών και τάσεων μαίνεται στο εσωτερικό του. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι αρχικές νεομειοκρατικές τάσεις στην ηγεσία αυτού του κινήματος έχουν στη διάρκεια των χρόνων μετριαστεί προς όφελος μιας εθνικο-ανεξαρτησιακής πιο σύγχρονης δημοκρατικής λογικής που δεν αποκλείει τις διάφορες εθνότητες και θρησκευτικές ομάδες της χώρας να συνυπάρχουν ειρηνικά στη χώρα. Τον περασμένο Οκτώβρη οι Ταλιμπάν μπήκαν σε μια μεγάλη πόλη του βορρά, την Κοντούζ, την οποία κράτησαν για 2 βδομάδες. Τώρα η ΚGB, εκτός απ' τον εξοπλισμό του καθεστώτος της Καμπούλ, διοχετεύει πυρήνες του «Ισλαμικού Κράτους» στα αφγανο-πακιστανικά σύνορα με στόχο τη διάσπαση και δυσφήμιση του ταλιμπανέζικου αντάρτικου, διαδίδοντας – με το στόμα του εκπροσώπου του ρώσου προέδρου στο Αφγανιστάν Ζ. Καμπούλοφ – ότι αυτό διαπραγματεύεται και ανταλλάσσει πληροφορίες με τη Μόσχα για την καταπολέμηση του ΙΚ. Η καθοδήγηση των Ταλιμπάν διέψευσε αυτή τη φημολογία λέγοντας ότι «δε χρειαζόμαστε κανενός τη βοήθεια για να βρούμε και να εξαλείψουμε την παρουσία του ISIL» (Al Jazeera, 26/12).

Ούτε η Κίνα όμως αντιμετωπίζει λιγότερα προβλήματα όσον αφορά την επέκτασή της παγκόσμια. Η προκλητικότητά της π.χ. στην Ανατολική και τη Νότια Σινική Θάλασσα δεν αφήνεται αναπάντητη από τους γειτονικούς λαούς. Η Ιαπωνία αναγκάζεται να ενισχύσει τη στρατιωτική της παρουσία εκεί ενώ οι Φιλιππίνες συνάπτουν μαζί της στρατιωτική συμφωνία. Στην Αφρική η οικονομική διείσδυση των κινέζων σοσιαλμπεριαλιστών συναντάει τις ολοένα αυξανόμενες διαμαρτυρίες των ντόπιων παραγωγών, που καταστρέφονται από τα φτηνά και συχνά χαμηλής ποιότητας κινέζικα προϊόντα (China-Africa Reporting Project, 13/7), και κυρίως από την λεηλασία των πλουτοπαραγωγικών πηγών τους με την δωροδοκία από την Κίνα τοπικών διεφθαρμένων κυβερνήσεων.

Την ίδια στιγμή οι λαοί της Λατινικής Αμερικής λένε όχι στους νέους χίτλερ όταν η Ουάσιγκτον αγκαλιάζει θερμά τον γενάρχη του λατινοαμερικανικού σοσιαλφασισμού, το καθεστώς της Αβάνας, την ώρα που αυτό συνεχίζει να καταπιέζει βάνουσα κάθε πραγματική δημοκρατική αντιπολίτευση. Στην Βενεζουέλα, που πάσχει από βαθιά οικονομική κρίση (όχι τόσο λόγω πτώσης των τιμών του πετρελαίου, αλλά λόγω της κρίσης του διεφθαρμένου, κομραδόρικού και μισοφασιστικού κρατικοκομματικού καπιταλισμού της) – που μεταφράζεται σε ελλείψεις προϊόντων και σε αχαλίνωτο πληθωρισμό, οι δημοκρατικές δυνάμεις για πρώτη φορά εδώ και 17 χρόνια κέρδισαν στις κοινοβουλευτικές εκλογές, και μάλιστα συγκεντρώνουν αυξημένη πλειοψηφία στη συνταχτική συνέλευση πράγμα που τους επιτρέπει να απειλήσουν την εξουσία του προέδρου Μαδούρο. Ο σοσιαλφασιστής Μοράλες στη Βολιβία δεν κατάφερε να κερδίσει τη λαϊκή νομιμοποίηση για μια τρίτη προεδρική θητεία. Στην οικονομικά αναξιώσιστη Αργεντινή οι περονιστές ηττήθηκαν στις γενικές εκλογές του '15 και πρόεδρος της χώρας έγινε ο δυτικόφιλος Μαουρίσιο Μάκρι. Όσο για τη Βραζιλία ήρθε και εδώ η ώρα να πληρώσει πολιτικά, ακόμα και ποινικά το κόμμα του ρωσοφιλου Λούλα, για το έγκλημα του να εξαγοράσει πολιτικά τη φτωχολογιά με παροχές που δεν είχαν υλική βάση, δηλαδή δεν έβγαιναν ούτε από την ταξική ανακατανομή του πλούτου, ούτε από την αύξηση της παραγωγής. Αντίθετα συνδυάστηκαν με το γνωστό στη χώρα μας σαμποτάζ της σύγχρονης βιομηχανικής παραγωγής με αντικαπιταλιστικά προσχήματα και με το δυνάμωμα μιας κρατικοκομματικής αστικής τάξης νέου τύπου που λειλάττησε τον πλούτο της χώρας. Η σαπίλα αυτή έδωσε οικονομικά οπότε και πολιτικά αποτελέσματα μόλις άρχισε η κρίση της Κίνας, της άλλης μεγάλης σοσιαλφασιστικής φούσκας, οπότε μειώθηκαν δραματικά οι βραζιλιάνικες εξαγωγές πρώτων υλών και τροφίμων προς την Κίνα οπότε διογκώθηκε πελώρια το εμπορικό έλλειμμα και μαζί το κρατικό, οπότε και ο πληθωρισμός και η ανεργία στη χώρα.

Οι αντιστάσεις στην καταστροφική πορεία του άξονα Ρωσίας-Κίνας-Τεχεράνης προς τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, αναδεικνύουν ως αυ-

τήν την στιγμή τον Τρίτο κόσμο σαν τη μεγαλύτερη δύναμη συσπείρωσης ενάντια στα πολεμικά του σχέδια, και εκτιμάμε ότι αυτές θα μεγαλώνουν όσο αυξάνεται η επιθετικό-

τητα των νέων χίτλερ. Όσο προχωρούν τα τέρατα για την υλοποίηση των στρατηγικών τους επιδιώξεων, τόσο πιο κοντά θα φέρνουν το αναπόφευκτο τέλος τους.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΙΜΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΓΚΑ

συνέχεια από τη σελ. 6

ρωσόδοιοι πλέον κλασσικό φασισμό και ναζισμό καθώς πρέπει πολιτικά ρεύματα της χώρας, η στις αλλεπάλληλες εκστρατείες επιλεκτικής κάθαρσης στο πλευρό των σοσιαλφασιστών οι οποίες εξόντωσαν πολιτικά σχεδόν όλο το ευρωπαϊκό πολιτικό προσωπικό της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και άνοιξαν το δρόμο στην ουσιαστική συριζοποίηση όλου του κοινοβουλευτικού κόσμου σήμερα, οπότε τελικά και στην εκκαθάριση του ίδιου του συγκροτήματος Λαμπράκη.

Μετά από τους αστούς που λίγο πολύ του αντιστέκονται πολιτικά ο σοσιαλφασισμός θα στραφεί ανοιχτά ενάντια στην πολιτική αντίσταση των λαϊκών μαζών

Όμως τώρα τον ΔΟΛ δεν τον στραγγαλίζουν οι σοσιαλφασίστες για όλα αυτά τα εγκλήματα και τις αμαρτίες του, αλλά για όλα τα θετικά του, δηλαδή για τις φιλοευρωπαϊκές του δημοκρατικές πλευρές και βασικά για τις αντιστάσεις του στον φασισμό, και στον κλασσικό ναζιστικό και στον δήθεν κόκκινο, οι οποίοι εφορμάνε αγκαλιασμένοι για να καταπιούν τη χώρα. Γι αυτό πρέπει να εναντιωθούμε στο στραγγαλισμό του ΜΕΓΚΑ, του ΔΟΛ και μετά του ΣΚΑΙ και του κάθε καναλιού και του κάθε συγκροτήματος ΜΜΕ που θέλει με τη σειρά του να πνίξει ή να ελέγξει το διακομματικό καθεστώς Τσίπρα.

Ας μην έχει κανείς καμιά αμφιβολία: Ο νέου τύπου φασισμός, ο σοσιαλμπεριαλιστικός πνίγει τώρα τους αστούς που του αντιστέκονται και μετά θα εφαρμόσει την πιο σκληρή δικτατορία του, για τις φτωχές λαϊκές μάζες. Το ότι ξεκινάει από τους αστούς αυτό οφείλεται στο ότι αυτήν την ιστορική εποχή η εργατική τάξη και οι λαοί δεν έχουν ακόμα οικοδομήσει τα δικά τους, αληθινά μαζικά κομμουνιστικά και λαϊκά κόμματα, τα οποία

θα τους έδιναν τη γνώση και την οργάνωση, να αντισταθούν με άμεση αποτελεσματικότητα στους σοσιαλφασίστες. Και δεν υπάρχουν ακόμα σε μαζικό επίπεδο αυτά τα κόμματα γιατί αυτός ο νέου τύπου ιμπεριαλισμός ξεκίνησε την πορεία του για την κατάκτηση του κόσμου τσακίζοντας από τα μέσα τις λαϊκές εξουσίες της ΕΣΣΔ και της Κίνας, τις πρώτες στην ιστορία του πλανήτη, και μετά μετατρέποντας αυτές τις εξουσίες και όλα τα κομμουνιστικά κόμματα, που επίσης τσάκισε από τα μέσα, στο αντίθετό τους. Έτσι οι σοσιαλφασίστες, παντού στον κόσμο, ξεκινάνε σήμερα από αυτό που πρώτα βρίσκουν μπροστά τους και έχει κάποια πολιτική και οικονομική οργάνωση, δηλαδή τα αντίπαλα κομμάτια της αστικής τάξης, που στην πλειοψηφία τους είναι είτε δυτικοί ιμπεριαλιστικοί, είτε εθνικιστικοί τριτοκοσμικοί τύπου. Αυτά τα κομμάτια της αστικής τάξης, όσα αντιστέκονται και δεν συμβιβάζονται ή δεν συνεργάζονται με τους σοσιαλφασίστες, είναι για τους σοσιαλμπεριαλιστές ένα νέο ευρύτερο είδος εβραίων μετά την εξόντωση των οποίων, έρχεται η ώρα των λαϊκών δημοκρατών, των αριστερών και των πραγματικών κομμουνιστών, που αυτοί έχουν αναλάβει από την ιστορία το καθήκον να προβάλλουν την πιο μεγάλη και αποτελεσματική αντίσταση στους φασίστες και τελικά, αναπόφευκτα, να τους συντρίψουν.

Εμείς οι κομμουνιστές της εποχής της αντιπαλινόρθωσης δεν πρέπει κάνουμε ξανά τα παλιά μοιραία αριστεριστικού τύπου λάθη, της πρώτης εποχής ανόδου του φασιστικού ιμπεριαλισμού πριν τον β παγκόσμιο πόλεμο. Ιδιαίτερα πρέπει να αντιπαλεύουμε τη σοσιαλμπεριαλιστική ιδεολογία που στον πυρήνα της είναι ο αντεπαναστατικός τροτσκισμός ο οποίος, όταν δεν περνάει ανοιχτά με τον φασισμό, ταυτίζει την αστική δημοκρατία με τον φασισμό για να εμποδίσει την δημιουργία του αντιφασιστικού μετώπου.

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΑΛΛΑ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛ-ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟ

Η διαρκώς αυξανόμενη επιθετικότητα της ρωσικής νεοναζιστικής υπερδύναμης και των συμμάχων της, Κίνας-Ιράν, ανά τον πλανήτη προμηνύει το ξέσπασμα ενός νέου παγκόσμιου πολέμου. Χρόνο με το χρόνο, Ρωσία και Κίνα αυξάνουν τις στρατιωτικές τους δαπάνες και εκουχρονίζουν ταχύτατα το στρατό τους.

Η Μόσχα σφίγγει τον κλοιό γύρω από την ήδη εσωτερικά υπονομευμένη Ευρώπη εντείνοντας την υποβρύχια παρουσία της στο Β. Ατλαντικό, στήνοντας νέες βάσεις στην Αρκτική, πραγματοποιώντας εναέριες προκλήσεις και ανακοινώνοντας την ανάπτυξη 3 νέων μεραρχιών στα ανατολικά της σύνορα όταν προηγουμένα έχει μαχαιρώσει την Ουκρανία. Η Κίνα προκαλεί με νέες βάσεις στη Νότια Σινική Θάλασσα και νέους εξοπλισμούς. Την ίδια ώρα ο άξονας αυτός έχει μετατρέψει τη Συρία σε μια λίμνη αίματος και ετοιμάζεται για το διαμελισμό της Τουρκίας. Κι όλα αυτά με τη βοήθεια των αμερικανικών και ευρωπαϊκών μονοπωλίων που για να διατηρήσουν τις θέσεις τους στην παγκόσμια αγορά τείνουν να υποτάσσονται στη ρωσική διπλωματία του πολέμου, όπως ακριβώς έκαναν οι αγγλογάλλοι και αμερικάνοι ιμπεριαλιστές 80 χρόνια πριν.

Αυτή όμως η καταστροφική προέλαση φέρνει υποχρεωτικά τον επιθετικό ιμπεριαλιστικό άξονα σε ευθεία σύγκρουση με μια σειρά λαούς και κράτη της περιφέρειας. Μέρα τη μέρα πληθαίνουν οι φωνές αντίστασης στο σοσιαλϊμπεριαλισμό, ιδιαίτερα μέσα στον Τρίτο κόσμο αλλά και σε ορισμένες χώρες του Δεύτερου κόσμου που αισθάνονται ήδη την καυτή ανάσα του τέρατος πάνω στο κορμί τους.

Στην Ευρώπη έχει σήμερα συγκροτηθεί ένα μπλοκ κρατών που συντονίζουν τις προσπάθειές τους για να αποκρούσουν την επικείμενη επίθεση της Μόσχας. Οι χώρες της Βαλτικής, η Πολωνία και οι Σκανδιναβικές χώρες εντείνουν τη στρατιωτική και πληροφοριακή τους συνεργασία, αυξάνουν τις στρατιωτικές τους δαπάνες, ενισχύουν την αμυντική τους θωράκιση στα σύνορα με τη Ρωσία, προσπαθούν να μειώσουν τη ρωσική ενεργειακή εξάρτηση. Πρόκειται για χώρες που είτε έχουν νιώσει στο πετσί τους τη ρωσική ναζιστική μπότα είτε έχουν γίνει ήδη άμεσοι αποδέκτες των στρατιωτικών προκλήσεων των νέων τσάρων.

Τα κράτη αυτά, που είναι αντικειμενικά και συχνά ανεξάρτητα από τις κατά διαστήματα κυβερνήσεις τους η ψυχή της αντιφασιστικής Ευρώπης, πιέζουν για τη μεγαλύτερη διπλωματική απομόνωση της ρωσικής νεοναζιστικής υπερδύναμης, μια γραμμή που έρχεται όμως σε σύγκρουση με την επίσημη ευρώ-αμερικανική γραμμή συνεργασίας μαζί της σε κρίσιμα ζητήματα όπως είναι το ουκρανικό ή το συριακό. Αυτά τα κράτη κινούνται κόντρα στη γραμμή Μέρκελ-Ολάντ-Ρέντσι που οδηγεί σε ελάφρυνση των κυρώσεων κατά της Ρωσίας στο ουκρανικό, και ζητούν αυστηρότερες κυρώσεις και παίρνουν όσο μπορούν μέτρα αλληλεγγύης στο θύμα της επίθεσης. Ακριβώς για να αντισταθμίσουν την εκφρασμένη θέληση των ΗΠΑ και της ηγεσίας της ΕΕ να άρουν τις κυρώσεις, Πολωνία, Λιθουανία και Ουκρανία συγκροτούν π.χ. μια ταξιαρχία που θα παίρνει μέρος σε ειρηνευτικές αποστολές και θα βοηθήσει το Κίεβο να αυξήσει τις στρατιωτικές του δυνατότητες (International Business Times, 26/1). Κόντρα στην επίσημη γραμμή ΗΠΑ-ΕΕ περί συνεργασίας με το Κρεμλίνο στο ζήτημα της καταπολέμησης του ISIS, η πρόεδρος της Λιθουανίας, Ντάλια Γκρικμπαισκίτε, δήλωσε κατόπιν συνάντησής της με ο-

μολόγους της από Λετονία-Εσθονία ότι η χώρα της «δε θα συμμετάσχει σε καμιά νέα σύμμαχία στην οποία θα μπορούσε να συμμετέχει ή θέλει να συμμετάσχει η Ρωσία. Η Ρωσία κατέχει ακόμα τμήμα του εδάφους μιας άλλης χώρας, και εμπλέκεται άμεσα σε στρατιωτική δραστηριότητα σε δυο χώρες, τη Γεωργία και την Ουκρανία (!!!)» (Ukraine Today, 20/11).

Οι απόπειρες υπονόμευσης της ευρωπαϊκής ενότητας από τους διάφορους πράκτορες του Κρεμλίνου σε ηγετικές θέσεις αρχίζουν σιγά-σιγά να ξεσκεπάζονται. Με αφορμή τις πρόσφατες αποκαλύψεις περί συνεργασίας του Βαλέσα με το πρώην σοσιαλφασιστικό καθεστώς της Πολωνίας, ο πρώην πρωθυπουργός Γιαροσλάβ Κατσίνσκι, παρόλη την δεξιά συντηρητική γραμμή του σε πολλά επίπεδα, κατήγγειλε τη μετά το '88 συμπαιγνία ψευτοκομμουνιστών και φιλελευθέρων που έδινε στους πρώτους την πραγματική εξουσία στη χώρα ενώ ισχυρίστηκε ότι η ανατολικογερμανική Στάζι ανέβασε τη Μέρκελ στη γερμανική προεδρία (The Guardian, 16/2). Οι πρωωθητές της ρωσικής γραμμής Μέρκελ-Ολάντ κτλ. δυσκολεύονται ολοένα και περισσότερο να περνούν τις ρωσικές θέσεις (μεταναστευτικό κτλ.) μέσα στην ένωση. Ήταν κόντρα σ' αυτή τη γραμμή που στις 10 Ιούνη εκδόθηκε η ιστορική για την Ευρώπη απόφαση της ολομέλειας του ευρωκοινοβουλίου, η οποία κατάγγειλε το ρωσικό φασισμό και επεκτατισμό, πράγμα που ουσιαστικά ποτέ δεν έμαθε το πλατύ ελληνικό κοινό των ηγετικών εντελώς διαβρωμένων από τη ρωσική υπερδύναμη κομμάτων.

Το πιο βασικό ωστόσο είναι ότι πολύ ισχυρή αντίσταση αρχίζει να συναντά η επιθετικότητα των νέων τσάρων μέσα στον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο, ο οποίος ως τώρα τη συμπαινούσε στα πλαίσια ενός αντιαμερικανισμού που ήταν τις τελευταίες δεκαετίες λιγότερο αντιιμπεριαλιστικός και περισσότερο συντηρητικός αντιδραστικός. Το ιδεολογικό υπόβαθρο τέτοιων αντιδράσεων είχε συχνά να κάνει με την πολιτική εκμετάλλευση του θρησκευτικού συναισθήματος από τους σοσιαλϊμπεριαλιστές. Αυτοί επιχειρούν να επαναφέρουν τον πλανήτη μας στην εποχή του Μεσαίωνα και των θρησκευτικών πολέμων, γι' αυτό συμμαχούν με τους ιρανούς μουλάδες που επιτίθενται στη Μ. Ανατολή θέλοντας να εμφανιστούν σαν οι προστάτες των απανταχού Σιιτών. Να γιατί αναπόφευκτα μέσα στο πλειοψηφικό σουνιτικό Ισλάμ γεννώνται διαρκώς αντιστάσεις στη βίαιη προέλαση των νέων χίτλερ μετά την ανοιχτή και κτηνώδη επέμβασή τους στη Συρία.

Ο βανδαλισμός κατά της σαουδαβικής πρεσβείας στην Τεχεράνη και του προξενείου της Σαουδικής Αραβίας στην ιρανική πόλη Μασάντ στις 2 Γενάρη μας προσφέρει ένα δείκτη της γεωγραφίας αυτών των αντιδράσεων. Οι επιθέσεις σημειώθηκαν ως αντίποινα για την εκτέλεση από τις αρχές του Ριάντ του σίιτη κληρικού Νιμρ αλ-Νιμρ μαζί με άλλους 46 καταδικασμένους για τρομοκρατία. Η Σαουδική Αραβία κατήγγειλε την επίθεση στην πρεσβεία της και διέκοψε τις διπλωματικές και εμπορικές της σχέσεις με το Ιράν έχοντας στο πλευρό της μια σειρά αραβικών κρατών. Οι κυβερνήσεις του

Μπαχρέιν, του Τζιμπουτί, του Σουδάν, της Σομαλίας και των Κομόρων προέβησαν επίσης στη διακοπή των διπλωματικών σχέσεων με την Τεχεράνη. Ο ΥΠΕΞ της Σομαλίας δικαιολόγησε το μέτρο «σαν απάντηση στη συνεχιζόμενη ανάμιξη της Ιρανικής Δημοκρατίας στις εσωτερικές υποθέσεις της Σομαλίας» (Associated Press, 7/1). Άλλα κράτη, όπως είναι τα ΗΑΕ, το διπρόσωπο στην ουσία ρωσόφιλο Κατάρ, το Κουβέιτ και η Ιορδανία, πήραν λιγότερο σκληρά διπλωματικά μέτρα (υποβάθμιση σχέσεων, ανάκληση-έγκληση πρεσβευτών κτλ.). Σε έκτακτη σύνοδο στις 10/1 στο Κάιρο, ο Αραβικός Σύνδεσμος καταδίκασε την επίθεση στις διπλωματικές αποστολές της Σαουδικής Αραβίας καταγγέλλοντας την ιρανική κυβέρνηση για την αδυναμία της να τις προστατέψει. Η καταληκτική δήλωσή που υπερψηφίστηκε σχεδόν ομόφωνα (πλην Λιβάνου που βρίσκεται στα νύχια της Χεζμπολάχ), καταδίκασε επίσης την ανακάλυψη από τις αρχές του Μπαχρέιν μιας ένοπλης ομάδας που υποστηρίζεται από τους ιρανούς Φρουρούς της Επανάστασης (Al Arabiya, 10/1).

Ακόμα περισσότερο, η ρώσο-ιρανική κατοχή της Συρίας και η προσπάθεια περικύκλωσης-αποσταθεροποίησης της Τουρκίας από τους νέους χίτλερ, πάντα με τις «ευλογίες» ή έστω την ανοχή των σιχαμερών δυτικών μονοπωλιστών, έχουν δημιουργήσει νέες εστίες τριτοκοσμικής αντίστασης στην πορεία του επιθετικού άξονα. Το μίσος που φωλιάζει στις καρδιές της πλειοψηφίας του συριακού λαού απέναντι στους ρώσους χίτλερ και στο δοσίλογο πλέον καθεστώς της Δαμασκού είναι τόσο έντονο ώστε να δώσει ένα ηρωικό εθνοανεξαρτησιακό αντάρτικο. Παλιότερα ένα τμήμα αυτού του κινήματος είχε εναποθέσει πολλές ελπίδες στην αμερικανική υποστήριξη. Σήμερα αντιλαμβάνεται πιο καθαρά ότι η αμερικανική στάση (πολιτική λύση υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, συνεργασία με Ρωσία-Ιράν, εμπάργκο στα αντιαεροπορικά συστήματα) σημαίνει ουσιαστικά εγκατάλειψη της αντίστασης στο έλεος της Ρωσίας, του Ιράν, της Δαμασκού, του ISIS και της Αλ Κάιντα (Αλ Νούρα). Παρά τις αντιξοότητες, το συριακό αντάρτικο συνεχίζει να υποστηρίζεται από τις δύο ισχυρές τριτοκοσμικές περιφερειακές δυνάμεις, όπως είναι η Τουρκία και η Σαουδική Αραβία, που τολμάνε ως τώρα, κυρίως η Τουρκία, να ορθώσουν το ανάστημά τους απέναντι στη βαρβαρότητα και την υποκρισία των υπερδυνάμεων.

Ιδιαίτερα η Τουρκία του Ερντογάν με την κατάρριψη του ρωσικού βομβαρδιστικού που παραβίασε τον εναέριο χώρο της το Νοέμβρη και το διπλωματικό πόλεμο που ακολούθησε έδωσε ένα γερό μάθημα στους τραμπούκους νεοναζί και πέρασε στην πρώτη γραμμή της παγκόσμιας πάλης ενάντια στο σοσιαλϊμπεριαλισμό γι αυτήν την περίοδο. Επίσης κόντρα στις φιλορωσικές δυνάμεις στο εσωτερικό της χώρας και κυρίως ενάντια στις διαθέσεις ΗΠΑ-Ρωσίας, η Άγκυρα αντιστάθηκε στο κουρδικό ρωσοκίνητο αντάρτικο ΡΥΔ-ΡΚΚ, που με ευθύνη του σταμάτησε την ειρηνευτική διαδικασία της τελευταίας δεκαετίας και επιτέθηκε στην Τουρκία παράλληλα με τον Πούτιν. Το ΡΚΚ παρα τις πρόσφατες δημοκρατικές του μεταμφιέσεις έχει δείξει από παλιά την εθνοεκκαθαριστική φασιστική γραμμή του.

Σωστά λοιπόν η Τουρκία έφερε τις ΗΠΑ προ των ευθυνών τους δια στόματος του τούρκου ΥΠΕΞ, Μ. Τσαβούσογλου: «Οι ΗΠΑ θα πρέπει να πάρουν μια απόφαση: διαλέγουν εμάς σαν εταίρους ή τρομοκρατικές οργανώ-

σεις;» (Middle East Monitor, 10/2). Στο μεταξύ βελτίωσε τις σχέσεις της με το Ισραήλ, παρ όλη την αποτελεσματική ως τώρα προσπάθεια του ρωσόφιλου ακροδεξιού Νετανιάχου να εμποδίσει αυτήν την προσέγγιση, προώθησε τη σταθερή συμμαχία με το ιρακινό Κουρδιστάν και συνεργάζεται με τη Σαουδική Αραβία για την αναχαίτιση της ρωσικής προέλασης στη Συρία. Καρπός αυτής της συνεργασίας ήταν οι διαπραγματεύσεις στο Ριάντ μαζί με ανώτερους αξιωματούχους των κρατών του Κόλπου για το ενδεχόμενο κοινής χερσαίας επέμβασης με στόχο τη δημιουργία μιας «ζώνης ασφαλείας» μέσα στο συριακό έδαφος για την προστασία των αμάχων και την ενίσχυση της αντίστασης (Financial Times, 9/2). Το Δεκέμβρη η Σαουδική Αραβία ξεκίνησε μεγάλη κλίμακα στρατιωτικές ασκήσεις μαζί με 20 κράτη, μεταξύ των οποίων τα αραβικά κράτη του Κόλπου, το Σουδάν, η Αίγυπτος, το Μαρόκο, η Ιορδανία, η Νιγηρία, το Πακιστάν και η Μαλαισία (FT, 18/2), με στόχο την ανάσχεση του ρώσο-ιρανικού επεκτατισμού. Εμείς δεν υποστηρίζουμε σε αυτή τη φάση καμιά στρατιωτική επέμβαση από οποιαδήποτε ξένη δύναμη στο συριακό έδαφος, είτε αυτή είναι από το ρωσολογικό στρατόπεδο, είτε από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές επεμβατιστές, είτε από τις απειλούμενες από τον νεοναζιστικό άξονα όμορες χώρες της Συρίας. Η αντίσταση αυτή μπορεί να γίνει θαυμάσια από την ίδια τη συριακή δημοκρατική αντιπολίτευση αρκεί να της δοθούν αντιεροπορικά όπλα. Με τον ίδιο τρόπο είμαστε αντίθετοι στη σαουδαβική επέμβαση στην Υεμένη ενάντια σε μια εσωτερική φιλο-ιρανική δύναμη.

Στο γειτονικό Ιράκ η πολιτική κόντρα που έχει ξεσπάσει ανάμεσα στον σιίτη πρωθυπουργό Αλ Αμπάνι και το διοικητή της ιρανικής κατοχικής δύναμης Κουντς, υποστράτηγο Σολεϊμάνι (FT, 24/2), δείχνουν πόσο εύθραυστη είναι η πορεία κυριαρχίας του νεοναζιστικού άξονα ακόμα και σε μια κυβέρνηση σαν και αυτή του Ιράκ.

Ολοένα πληθαίνουν οι φωνές που βλέπουν την αναβάθμιση της ρωσικής στρατιωτικής παρουσίας στην ανατολική Μεσόγειο σαν απειλή για τους λαούς. Ο τούρκος πρωθυπουργός Α. Νταβούτογλου κατηγορήσει τη Ρωσία για συμπεριφορά «τρομοκρατικής οργάνωσης» στη Συρία και ότι μαζί με άλλες τέτοιες οργανώσεις «ευθύνεται για πλήθος εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας» (Independent, 16/2). Ο ηγέτης του Προοδευτικού Σοσιαλιστικού κόμματος του Λιβάνου, Ουαλίντ Τζουμπλάτ, έχει καταγγείλει προηγουμένα την πρωτοφανή κίνηση των νέων τσάρων να απαιτήσουν από την κυβέρνηση της χώρας 3ήμερο κλείσιμο του εναέριου χώρου της για τη διενέργεια ρωσικών ναυτικών ασκήσεων. «Φαίνεται» είπε «πως θεωρούν το Λίβανο προάστιο της Μόσχας, καταπατώντας και προσβάλλοντας την κυριαρχία μας» (The Wall Street Journal, 20/11). Τον Οκτώβρη στη Μόσχα, ύστερα από κάλεσμα του αντιπολιτευτικού κόμματος Solidarnost, 200 περίπου διαδηλωτές απαιτήσαν να σταματήσει ο βομβαρδισμός της Συρίας από τις ρωσικές ένοπλες δυνάμεις (AFP, 17/10).

Στην Κεντρική Ασία οι νέοι τσάροι έχουν να αντιμετωπίσουν ακόμα ένα ανοιχτό μέτωπο. Τουρκμενιστάν και Ουζμπεκιστάν αρνούνται τη συνεργασία με τον Οργανισμό Συμφωνίας Συλλογικής Ασφάλειας, που διευθύνεται από το Κρεμλίνο. Το Γενάρη το Τουρκμενιστάν απέρριψε ρωσικό αίτημα για κοι-

